

Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Ένατο
(2002-2003)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1515183600 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 11η: Θυμήσου: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός

Κυριακή, 16 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Πρόσωπο του Τέρατος): Βρίσκομαι σ' ένα πάρτυ. Με ένα ποτό στο χέρι γυρίζω από παρέα σε παρέα αλλά μόλις πλησιάζω τα πηγαδάκια διαλύονται με μιας, σα να έχει σημάνει συναγερμός. Περιφρονητικά, ειρωνικά μα και ανήσυχα βλέμματα με εμπαίζουν σιωπηλά. Εντέλει, καταλήγω μόνη σε μια γωνιά, βιώνοντας την απόλυτη απομόνωση ανάμεσα σε εκατοντάδες άτομα. Ξαφνικά, από το πουθενά, εμφανίζεται μπροστά μου εκείνος: Είναι ο Αρίων των Άστρων, ο άνδρας των νεανικών ονείρων μου, που έχω πια ξεχάσει. "Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ· όλοι αυτοί είναι Ένα", μου λέει ήρεμα.

Φεύγουμε μαζί, μέσα από μια στενή πόρτα που δεν έχει προσέξει κανείς. Μπαίνουμε σ' ένα μοναχικό βαγόνι που διασχίζει μια απέραντη υπόγεια στοά με απίστευτη ταχύτητα. Κάποτε, το βαγόνι επιβραδύνεται, φτάνοντας μπροστά σε μια αψιδωτή πύλη, η οποία ανοίγει αργά· σύντομα ανοίγει μια άλλη πόρτα, και μετά μια άλλη, κι άλλες πιο πέρα, ώσπου φθάνουμε στον προορισμό μας, στο υπόγειο βασίλειο των ξωτικών.

Καταλήγουμε σε μια μεγάλη κυκλική θολωτή αίθουσα, γεμάτη κόσμο. Εκεί μου αποκαλύπτεται ότι είμαι η Αρχιέρεια που αναμένουν εδώ κι αιώνες, για να απαλλάξει τον κόσμο από το μίασμα του κακού. Παραδόξως, καταλαβαίνω τι ακριβώς

εννοούν. Στο κέντρο της αίθουσας υπάρχει μια υαλώδης βάση που στηρίζει μια μεγάλη υδρόγειο σφαίρα. Πλησιάζοντας, με έκπληξη διαπιστώνω ότι δεν είναι ένα συνηθισμένο ομοίωμα του πλανήτη αλλά μια αληθινή Γη σε μικρογραφία, με πραγματικές θάλασσες, στεριές, δάση, παγωμένους πόλους.

Υπάρχει *κάτι* συσσωρευμένο πάνω στο βόρειο πόλο: Μέσα σ' έναν παγωμένο κρατήρα ανακαλύπτω το αληθινό πρόσωπο του Τέρατος "Ανθρωπότητα", που έχει εγκατασταθεί εκεί προ χιλιάδων ετών και από τότε μολύνει όλη τη γη: Ένα μαύρο, γλοιώδες, μιαρό βδέλυγμα που ξετυλίγει τα πλοκάμια του προς όλες τις κατευθύνσεις, μολύνοντας τα πάντα, κάθε γωνιά του πλανήτη. Παρατηρώντας πιο προσεκτικά, διαπιστώνω ότι κάθε ένα από τ' αμέτρητα μικρά εξογκώματα που γεμίζουν τα πλοκάμια είναι κι ένα ανθρώπινο πρόσωπο, απειράριθμα πονηρά ανθρώπινα πρόσωπα με λαμπερά κακόβουλα μάτια, που ρυπαίνουν τα πάντα με την παρουσία τους, με τα πανύψηλα κτίρια/φωλιές τους και τις αφύσικες τεχνολογίες τους. *Το Τέρας, καταστροφέας κόσμων, πρέπει να αφανιστεί. Τώρα...*

Ο Αρίων των Άστρων μου παραδίδει το Ιερό Ψυχόσπαθο, ένα μοναδικό όπλο υπέρτατης ομορφιάς και δύναμης, κι εγώ ξέρω τι ακριβώς πρέπει να κάνω: Καθώς το υψώνω, η αστραφτερή λάμα μετατρέπεται σε φλόγα, μια εντυπωσιακή πύρινη ρομφαία. Αληθινή έκσταση με κατακλύζει, καθώς μπήγω το πύρινο σπαθί στο αποτρόπαιο σώμα του Τέρατος, που είναι γνωστό ως "Ανθρωπότητα" και λυμαίνεται τη Γη. Το έκτρωμα ουρλιάζει φρικτά, αγωνιά, πάλλεται βίαια, καθώς η ιερή φωτιά το κατακαίει από τη μία άκρη της γης ως την άλλη. Σταδιακά, το Τέρας διαλύεται στους ανέμους και η υδρόγειος καθαρίζει.

Υψώνω θριαμβευτικά το Ιερό Ψυχόσπαθο, που αστράφτει στο φως ενός παράδοξου εσωτερικού ήλιου. Η εκτυφλωτική λάμψη του σηματοδοτεί την έναρξη μιας νέας λαμπρής περιόδου για τους ξωτικούς και για τη Γη, ενώ μια πανέμορφη ψαλμωδία αντηχεί μελωδικά σε όλο το χώρο: "Είναι πολύ αργά για σας, που είσαστε Ένα..."

Εδώ σταματώ τον οραματισμό, μεθυσμένη από μια ευτυχία απερίγραπτη: Βιώνω έντονα την κάθε στιγμή, νιώθω όλη τη δύναμη και την αλήθεια του οραματισμού, ενώ μια πρωτόγνωρη αίσθηση ολοκλήρωσης με τυλίγει. *Πόσο γεμάτες θα είναι τώρα οι μέρες μου...*

Ξαφνικά, όλα αποκτούν νόημα: Τώρα έχω έναν μοναδικό προορισμό, μια κοσμική αποστολή, έναν Ιερό Οραματισμό. Θα μείνω πιστή στην αποστολή μου. Ίσως χρειαστεί πάρα πολύς χρόνος για να την εκπληρώσω. Ίσως χρειαστεί να συνεχίσω το έργο μου και σε επόμενες ζωές. Όμως, η αφύπνιση μόλις έγινε. Η ψυχή μου θα θυμάται πάντα. Τελικά θα πετύχω, επειδή:
Δεν αποσκοπώ σε προσωπικά οφέλη.
Δεν επιτίθεμαι προσωπικά σε κανέναν άνθρωπο.
Έχω άπειρη υπομονή.
Λατρεύω αυτό που κάνω.

Κατόπιν σηκώνομαι από το κρεβάτι και πάω για μάθημα αγγλικών στην καλή μαθήτριά μου, τη Ξένια. Πρέπει να παίξουμε και το ρόλο μας...

?! *Όπως με πληροφορεί η ίδια η Ξένια, την ίδια ώρα ακριβώς του Οραματισμού (κατά τις 4:00 το απόγευμα) έκαψε λίγο το χέρι της στην κουζίνα.*

Ο προορισμός μου: Ξαφνικά, όλα αποκτούν νόημα: Τώρα έχω έναν μοναδικό προορισμό, μια προσωπική αποστολή, έναν Ιερό Οραματισμό! Οι δυνάμεις του φωτός είναι με το μέρος μου. Έχω έλθει εδώ στη γη, με μορφή ανθρώπινη, για να παρακολουθώ το Τέρας Ανθρωπότητα, την εξέλιξη και την πρόοδό του ως προς τον απώτερο προορισμό του και, αν κρινόταν σκόπιμο, να δραστηριοποιηθώ εναντίον του. Φαίνεται, λοιπόν, ότι όλα έχουν μπει πλέον στην τελική ευθεία.

Ναι, είμαι φυλακισμένη εδώ, μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα, το οποίο με εξαπατά, με αποπροσανατολίζει, με πολεμά ακατάπαυστα. Δεν είμαι, όμως, το ανυπεράσπιστο θύμα που πίστευα ως τώρα ότι είμαι...

Τώρα ξέρω για δεν υπάρχει ποτέ για μένα διέξοδος, από πουθενά. Τώρα ξέρω γιατί πρέπει να είμαι εδώ και να υποφέρω:

Αποστολή μου δεν είναι να φύγω μακριά από τις πόλεις των ανθρώπων, όσο κι αν η ψυχή μου το λαχταρά. Οφείλω να μένω εδώ, ανάμεσά τους, ώστε να βιώνω τη σαπίλα της ανθρώπινης φύσης από πρώτο χέρι. Αποστολή μου είναι να συλλέγω πληροφορίες αλλά και να ενεργοποιηθώ ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα. Τώρα ξέρω...

Αυτοί θα είναι υπεύθυνοι για ο,τιδήποτε συμβεί από δω και πέρα. Αυτοί με “ξύπνησαν”. Αν, όλα αυτά τα χρόνια, μου φέρονταν λίγο “ανθρώπινα”, δεν θα είχα αφυπνισθεί. Όμως, η κακία του Τέρατος είναι μεγαλύτερη από την εξυπνάδα του...

Με κάθε αδικία, με κάθε χτύπημα που μου επιφέρουν, εγώ αποκτώ συνειδητοποίηση, κατεύθυνση, δύναμη. Όσο περισσότερο με χτυπούν, τόσο περισσότερο μου δίνουν δύναμη. *Ό,τι με σκοτώνει, αυτό θα εμπιστευθώ...*

Αυτοί δεν με κατάλαβαν ποτέ. Εγώ, αντίθετα, τους καταλαβαίνω πολύ καλά. Τους έχω δώσει άπειρες ευκαιρίες εδώ και 39 χρόνια· άπειρες φορές προσπάθησα να αποφύγω αυτό το δρόμο, αυτοί όμως πέταξαν όλες τις ευκαιρίες. Θα μπορούσα να μην έχω γίνει καθόλου αυτό που μόλις έγινα. Αν δεν με σαμποτάριζαν συστηματικά, κάθε στιγμή, στο κάθε μου βήμα, θα μπορούσα να έχω κι εγώ μια φυσιολογική ζωή -ένα σύζυγο, δυο παιδιά, μια μόνιμη δουλειά σε εταιρεία, ένα αμάξι, δηλαδή όλα αυτά που σε κάνουν “φυσιολογικό”. Τώρα όμως, είναι πολύ αργά γι' αυτούς...

Θα μείνω πιστή στην αποστολή μου. Ίσως χρειαστεί πάρα πολύς χρόνος για να την εκπληρώσω. Ίσως χρειαστεί να συνεχίσω το έργο μου και σε επόμενες ζωές. Όμως, η αφύπνιση μόλις έγινε και η ψυχή μου θα θυμάται πάντα. Τελικά θα πετύχω, επειδή:

Δεν αποσκοπώ σε προσωπικά ωφέλη.
Δεν επιτίθεμαι προσωπικά σε κανέναν άνθρωπο.
Έχω άπειρη υπομονή.
Λατρεύω αυτό που κάνω...

Τρόπος Δράσης: Ο ανωτέρω επαναστατικός οραματισμός μου μπορεί να ακολουθήσει δυο εναλλακτικές πορείες -με κοινό πάντα σκοπό:

Α] Το Ανίερο Δέντρο: Κατεβαίνω σε υπόγειες σπηλιές, βαθιά κάτω από την επιφάνεια της γης, και βρίσκω το Ανίερο Δέντρο, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας. Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Χωρίς δισταγμό, υψώνω το Ψυχόσπαθο και το κόβω με μιας, από τη βάση του κορμού. Αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: "Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας"...
Β] Το Πρόσωπο του Τέρατος: Μέσα σ' έναν παγωμένο κρατήρα στο Βόρειο Πόλο, ανακαλύπτω το πραγματικό πρόσωπο του Τέρατος Ανθρωπότητα, που έχει εγκατασταθεί εκεί προ χιλιάδων ετών και από τότε μολύνει όλη τη γη: Ένας μαύρος, γλοιώδης, απαίσιος μύκητας με αμέτρητα πλοκάμια και απειράριθμα μικροσκοπικά εξογκώματα που σχηματίζουν δισεκατομμύρια ανθρώπινα κεφάλια με λαμπερά κακόβουλα μάτια. Η πύρινη ρομφαία μου χτυπά το έκτρωμα, το κατακαίει, το διαλύει στους ανέμους...

Κάθε μέρα αναπτύσσω μία από τις δύο εκδοχές του Οραματισμού -κάθε υπέροχο μεσημέρι. Μια πρωτόγνωρη αίσθηση ολοκλήρωσης με τυλίγει. Πόσο γεμάτες είναι τώρα οι μέρες μου!

Γενικές οδηγίες: α) Μην προεξοφλείς το αποτέλεσμα. Άφησε τον Οραματισμό να δουλέψει από μόνος του. Άφησε τις δυνάμεις να δράσουν. β) Τήρησε το Νόμο της Σιωπής: Μην μιλήσεις σε κανέναν γι' αυτό. Σε κανέναν! Όσο πιο μυστική είναι μια γνώση, τόσο μεγαλύτερη δύναμη έχει. Ο καλύτερος τρόπος για να αποδυναμώσεις ένα δρόμο, είναι να τον "μοιράσεις".

Δευτέρα, 17 Ιουνίου 2002

Σήμερα έδωσα γραπτές εξετάσεις για το πιστοποιητικό ιταλικής γλώσσας επιπέδου 5. Όλα καλά, ωστόσο: Την ώρα ακριβώς που ξεκινούσε το Ascolto (ακουστική εξέταση), κάποιοι έσπευσαν ν' ανοίξουν τη τζαμόπορτα που βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου -*τότε τους έπιασε η ζέστη*. Απέξω υπήρχε ένα τεράστιο δέντρο γεμάτο πουλιά που κελαηδούσαν δυνατά,

χώρια η φασαρία του δρόμου. Ως αποτέλεσμα, στο Ascolto οι περισσότερες απαντήσεις μου έχουν μπει στην τύχη, εφόσον δεν άκουγα σχεδόν τίποτα από το κασσετόφωνο της αίθουσας. Δεν είμαι σίγουρη αν θα περάσω το διαγώνισμα.

Τρεις μέρες αργότερα θα δώσω τις προφορικές εξετάσεις. Το θέμα που μου τυχαίνει είναι η νεανική εγκληματικότητα. Πιστεύω ότι τα έχω πάει αρκετά καλά. Εντέλει, θα πάρω το πιστοποιητικό με βαθμό C. Πάλι καλά...

Τρίτη, 18 Ιουνίου 2002

“Τι ψυχή θα παραδώσεις, μωρή;”: Πολύ ενδιαφέρον, ασυνήθιστο, καλογυρισμένο σήριαλ, που πραγματεύεται το ευαίσθητο θέμα της παιδεραστίας, με καυστικό χιούμορ.

Λίγους μήνες αργότερα το σήριαλ θα διακοπεί ξαφνικά, παρά την τεράστια επιτυχία που γνωρίζει επειδή οι πρωταγωνίστριες δεν τα 'βρισκαν μεταξύ τους, λέει.

Ακόμη πιο αργότερα, θα μεταδοθεί ένα σύντομο "τελευταίο επεισόδιο", όπου το Κακό νικά κατά κράτος το Καλό: Ο παιδεραστής σκοτώνει τις τέσσερις ηρωίδες που θέλησαν να τον εκδικηθούν για όσα τους έκανε την εποχή που ζούσαν στο ορφανοτροφείο του...

Τετάρτη, 19 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ανίερο Δέντρο): Κατεβαίνω σε υπόγειες σπηλιές, βαθιά κάτω από την επιφάνεια της γης, και βρίσκω *το Ανίερο Δέντρο*, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας. Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Χωρίς δισταγμό, υψώνω το Ψυχόσπαθο και το κόβω με μιας, από τη βάση του κορμού. Αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: “Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...”. Οραματίζομαι την κάθε σκηνή με λεπτομέρεια. Βιώνω το μεγαλείο της κάθε στιγμής, με μια εξαίσια αίσθηση πληρότητας.

?! *Περίπου την ίδια ώρα του οραματισμού, έπεσε ξαφνικά ένα δέντρο και πλάκωσε πέντε άτομα! Το είπαν στις βραδυνές Ειδήσεις...*

Κυριακή, 23 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ανίερο Δέντρο): Ακόμη μια φορά κατεβαίνω στα έγκατα της γης και κόβω με το σπαθί μου το Ανίερο *Δέντρο*, που οι ρίζες του πλέκονται στα απύθμενα βάθη του Κάτω Κόσμου, ο μαύρος κορμός του ορθώνεται στιβαρός στο Μεσοδιάστημα και τα απειράριθμα κλαδιά του μετατρέπονται σε ανθρώπους μόλις βγουν στην επιφάνεια της γης. Τελική εικόνα: Καθώς εγώ αποχωρώ τραγουδώντας “Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...”, χιλιάδες άνθρωποι σωριάζονται ανήμποροι στο έδαφος, καθώς δεν τους τροφοδοτεί πια καμία υποχθόνια ενέργεια. *Υπέροχη αίσθηση. Πώς γεμίζουν τώρα οι μέρες μου...*

?! *Σήμερα έγινε σεισμός στο Ιράκ, με εκατοντάδες νεκρούς και πολλές καταστροφές.*

Λόγια του ανηψιού μου του Γιάννη, το ίδιο απόγευμα: “Θεία, τώρα τελευταία είσαι πιο όμορφη. Ακτινοβολείς!” *Ναι. Το ίδιο ακτινοβολούν και οι Οραματισμοί μου...*

Τρίτη, 25 Ιουνίου 2002

Γειτονιές του Κόσμου: Τελευταία βιώνω μια Αποκάλυψη, καθώς έχω μόλις εντοπίσει ένα κενό στη λογική του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος. Κάτι που ως πρόσφατα ήταν για μένα φυσικό, λογικό, πλήρες, τώρα αποδεικνύεται πως δεν είναι παρά μια ανωμαλία της “πραγματικότητας”: Σχεδόν κάθε απόγευμα πηγαίνω βόλτα με το ποδήλατό μου σε διάφορες περιοχές: Άνω και Κάτω Γλυφάδα, Σούρμενα, Ελληνικό, Βούλα, Αργυ-ρούπολη, Ηλιούπολη. Λοιπόν, δεν υπάρχει πουθενά η αδιάκοπη φασαρία (φωνές και ουρλιαχτά, μωρά που κλαίνε, τηλεοράσεις που μουγκρίζουν από την ένταση, μουσικές στο διαπασών κλπ), που υπάρχει στη γειτονιά μου! *Περίεργο, πάντως. Θα έπρεπε να υπάρχει!*

Ωστόσο, όχι μόνο δεν υπάρχει φασαρία στις άλλες γειτονιές αλλά ούτε καν φώτα στα σπίτια! Η ώρα είναι 8:00 το βράδι αλλά μονάχα σε ελάχιστα διαμερίσματα φαίνονται αναμμένα φώτα, ενώ στα μπαλκόνια δεν βγαίνει σχεδόν

κανένας! Κι όμως, οι περιοχές που εξερευνώ είναι πυκνοκατοικημένες, γεμάτες πολυκατοικίες! Προχωρώντας με το ποδήλατο, βλέπω παντού μαγαζιά, φωτεινές επιγραφές, ψηλά κτήρια, αμέτρητα αμάξια στις λεωφόρους. *Υποψίες ανθρώπων, μα όχι ανθρώπους...*

Αντίθετα, γύρω από το σπίτι μου γίνεται όλη μέρα χαμός: Αδιάκοπα σούρτα-φέρτα, διαπεραστικές φωνές, ενοχλητικές μουσικές, συνεχή μαρσαρίσματα αυτοκινήτων, υστερικά σκυλιά κλπ. Όλοι είναι στα μπαλκόνια, όλοι ουρλιάζουν, όλοι βρίσκονται διαρκώς υπ' ατμόν. "Μου αρέσει η γειτονιά μας, γιατί έχει ζωή!" μου λέει ο ανηψιός μου ο Γιάννης όταν του εκφράζω αυτή την παρατήρησή μου. Πράγματι: Φαίνεται ότι σε όλα τα νότια προάστια, μονάχα η δική μας γειτονιά "έχει ζωή"! Οπουδήποτε αλλού, σχεδόν όλα τα σπίτια είναι σαν ακατοίκητα! *Θαρρείς και ολόκληρη η ανθρωπότητα έχει συγκεντρωθεί γύρω μου...*

Το Τέρας Ανθρωπότητα υλοποιείται γύρω μου, παίρνοντας τις κατάλληλες μορφές κάθε φορά. Το καθένα από τα πρόσωπα του Τέρατος παίζει ένα συγκεκριμένο ρόλο απέναντί μου. Οι "γείτονες", συγκεκριμένα, φροντίζουν να διαταράσσουν την ησυχία μου με τους πιο αφύσικους τρόπους, υπακούοντας όλοι σε μια ασυνείδητη μα πανίσχυρη εντολή.

Ίσως οι άνθρωποι να μην είναι τόσο πολλοί όσο φαίνονται. Η δύναμη του Τέρατος δεν είναι θέμα αριθμού. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα, προβολές στη συνείδησή μου. Να γιατί νιώθω πάντα τόσο μόνη, ενώ δεν έχω ποτέ να κάνω τίποτα ουσιαστικό. Δεν έχω τη δυνατότητα να πάω πουθενά, ούτε να συναντήσω έναν αληθινά ενδιαφέροντα (συν)άνθρωπο. Δεν υπάρχει τίποτα και κανένας εδώ για μένα...

Σάββατο, 29 Ιουνίου 2002

Σήμερα ολοκληρώνεται ο 8ος τόμος του εικονογραφημένου χειρογράφου μου ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***. Είναι το τελευταίο βιβλίο -εδώ κλείνει οριστικά ο κύκλος της ηρωίδας Sandra Anderson, ύστερα από δέκα χρόνια φανταστικών περιπετειών στους γαλαξίες. Ο τόμος περιέχει έξι μικρές

ιστορίες εμπνευσμένες από όνειρα, καθώς και μια μεγάλη με τίτλο Return to Everland...۩

Ποιά Είμαι; Όλοι οι συγγενείς, φίλοι και γνωστοί της ηλικίας μου έχουν πια βολευτεί, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, παρά τα όποια σοβαρά προβλήματα της νιότης τους. Μονάχα εγώ παραμένω στο μηδέν, περιμένοντας ένα αμφίβολο, βλοσυρό μέλλον. Ωστόσο, εξακολουθώ να υπάρχω και να προχωρώ μεταφυσικά.

Πρέπει να έχω κάποια αόρατη προστασία, κάποιους αόρατους πνευματικούς καθοδηγητές, αλλιώς θα είχα πέσει προ

πολλού σε καμιά άσχημη παγίδα του Matrix. Και διαισθάνομαι ότι έχω κι έναν κρυφό έρωτα -κάπου εκεί μακρυά, πέρα από τις σκιές...

Κυριακή, 7 Ιουλίου 2002

! ***Περιγραφή θύματος mind control:*** “Σύγκρουση με το κοινωνικό περιβάλλον, απομόνωση, απογοήτευση από "φίλους". Το θύμα συχνά μοιράζεται σκέψεις και ιδέες με ανθρώπους γύρω του, οι οποίοι τελικά τα εκμεταλλεύονται για να τον οδηγήσουν σε ψυχοπαθολογική σύγκρουση”. *Σου θυμίζει τίποτα; Όλη σου τη ζωή, μήπως;* ⇑

Δημαρχιακές εκλογές: Αλήθεια, γιατί να ψηφίσω υπέρ του τάδε ή του δείνα υποψηφίου; Όλοι αυτοί είναι άνθρωποι (ανάμεσά τους και ο δικηγόρος πατέρας της αλλοτινής μου φίλης, της Ματίνας) που τα έχουν ήδη όλα: πετυχημένη καριέρα, χρήμα, δόξα, οικογένεια, κοινωνική αναγνώριση. Και τώρα ζητούν μια ακόμηδόξα, περισσότερο χρήμα, κι άλλη δύναμη. Εγώ γιατί πρέπει να τους ψηφίσω; Τι έχω κερδίσει εγώ από ανθρώπους σαν αυτούς; Δεν μου βρήκαν την καλή δουλειά, δεν με έμπασαν ποτέ στους κύκλους τους. Η Ματίνα κάποτε με απέρριψε σαν φιλενάδα επειδή δεν έκανα καλό πατινάζ.

"Κι εσύ;" Θα μου πείτε. "Τι έκανες εσύ γι' αυτούς;" Σαφώς τίποτα, εφόσον για να τρέξω γι' αυτούς θα έπρεπε πρώτα να μπω στις κλίκες τους. Εγώ, όμως, δεν έγινα ποτέ δεκτή σε καμία κλίκα. Δεν έχω τα "προσόντα" για κάτι τέτοιο...

Δεδομένου, όμως, ότι κάποιος από αυτούς θα εκλεγεί τελικά, θα πάω να ψηφίσω εκείνον που μου φαίνεται ο λιγότερο κλέφτης...

Τρίτη, 9 Ιουλίου 2002

Στο εξής θα πηγαίνω μόνη μου στη θάλασσα, εφόσον οι προβληματικές φίλες μου δεν είναι ικανές να πάνε για μπάνιο -για τους δικούς της λόγους η καθεμία. Και η οικογένεια που λέω ότι έχω; Γιατί είναι τόσο δύσκολο να κανονίσω με κάποιον από αυτούς να πάμε για μπάνιο; Ο Νάσος είναι ένα κακό νευρόσπαστο· ο μπαμπάς δεν αφήνει την τηλεόραση για χάρη

μου· η μαμά δεν πρόκειται να ξαναπατήσει στη θάλασσα· για την αδελφή μου δεν υπάρχω· ο Γιάννης είναι σε άλλη φάση.

Η "οικογένειά" μου δεν αφιερώνει ποτέ τον παραμικρό χρόνο για μένα, ούτε μου παρέχουν την παραμικρή προστασία. Κι εγώ έχω συνηθίσει τόσο αυτή την κατάσταση, ώστε μόλις σήμερα συνειδητοποίησα τι συμβαίνει με μας. Νιώθω σαν την Μαρία Σχοινά: Είμαι εντελώς μόνη στον κόσμο. *Ωστόσο, για μένα υπάρχει κάτι ακόμα:*

Οραματισμός: Εγώ και ο Αρίων των Άστρων απολαμβάνουμε την ομορφιά της φύσης σε μια απομονωμένη εξωτική παραλία. Κοραλένιοι βράχοι, λευκή άμμος, γαλάζια νερά, ηρεμία, γαλήνη. Ξαφνικά, στην υπέροχη παραλία μας βλέπουμε να καταφθάνει μια πολυπληθής παρέα νεαρών. Φωνασκούν και ουρλιάζουν συνεχώς όλο έπαρση, έχουν ένα κασσετόφωνο μαζί τους και βάζουν μουσική hip hop στο διαπασών, αρχίζουν να παίζουν ρακέτες και ξεχνούν να σταματήσουν. Όλη η μαγεία του τοπίου καταστρέφεται. Για λίγες στιγμές ο Αρίων κι εγώ κοιταζόμαστε έντονα, σε σιωπηλή συνεννόηση. Ύστερα αδειάζω την τσάντα μου στην άμμο· το Ψυχόσπαθο πέφτει έξω, εκτυφλωτικά λαμπερό στον πρωινό ήλιο. Χωρίς κανένα δισταγμό, το υψώνω και κεραυνοβολώ τα ενοχλητικά ανθρωπάκια με δυο μόνο σπαθιές στον αέρα. Οι στάχτες τους στροβιλίζονται για λίγα δευτερόλεπτα και μετά διαλύονται στη δροσερή αύρα. Αισθάνομαι ανείπωτη ανακούφιση, άγρια χαρά. Επιτέλους, ησυχία! *Απλά, ήταν υπέροχα! Λατρεύω αυτό που κάνω*...

"Tales from the Crypt": Ενδιαφέρον cartoon, όπου ο κακός λύκος τρώει τα γουρουνάκια. Ο μοναδικός από τα αδέλφια που γλυτώνει, καταφεύγει στη δικαιοσύνη. Ωστόσο, όλοι εκεί είναι λύκοι: οι αστυνομικοί, οι δικαστές, οι ένορκοι, όλοι! Έτσι, ο αδικημένος καταφεύγει σε παράξενες επιστήμες για να πάρει εκδίκηση. Κατασκευάζει ένα τέρας σαν τον Φραγκεστάιν, το οποίο τρώει το λύκο -αλλά! Οι τύψεις τον οδηγούν σε χριστιανικού τύπου μετάνοια, αποφασίζει να σώσει τον λύκο από την κοιλιά του τέρατος, ο λύκος όμως δεν εκτιμά καθόλου αυτήν την "καλοσύνη". Έτσι, στο τέλος η μετάνοια οδηγεί το γουρουνάκι στο χαμό...

Κυριακή, 14 Ιουλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα γιγάντιο χταποδοειδές τέρας κυνηγά τους ανθρώπους μέσα στην πόλη. Μπαίνω γρήγορα σε μια τράπεζα, μα εκείνο έρχεται ξωπίσω. Κάποιοι εκεί μέσα κάθονται ήρεμα και τρώνε ζεστά κουλούρια· απορώ με το βόλεμά τους. Ανεβαίνω με το ασανσέρ στην ταράτσα, όπου υπάρχει αρκετός κόσμος παρόλο που χιονίζει.

Στο μεταξύ, το τέρας συνεχίζει να ανεβαίνει· βλέπω τα παχουλά πλοκάμια του να ξεχυλίζουν από τα παράθυρα των ορόφων. Μια κοπέλα που στέκεται δίπλα μου πετάει δυνατά ένα σχοινί, το οποίο πιάνεται σε μια διπλανή πολυκατοικία αφού περνά ξυστά από το τέρας. Όμως, το πλοκάμι γυρνά προς τα πάνω και αρπάζει το πόδι της. Εγώ τη βοηθώ ν' απελευθερωθεί. Τότε, το ροδαλό πλοκάμι κάνει να με πιάσει μα πισωπατώ εγκαίρως και γλυτώνω. Βλέποντας πως ο κίνδυνος πλησιάζει, σκέφτομαι να πηδήξω σ' ένα δοκάρι στο απέναντι κτήριο. Οι πιο πολλοί άνθρωποι φαίνονται απαθείς, δεν προσπαθούν καν να σωθούν.

Πέμπτη, 18 Ιουλίου 2002

Το πρωί πήγα για μπάνιο μαζί με τη Ντένια στην πλαζ του "Λάμπρου", κάτω από τη Λίμνη Βουλιαγμένης. Το βράδι πήγα στην Πέρσα και παίξαμε Magic ως τα μεσάνυχτα. Ωραία πράγματα. Μου αρέσει η ζωή που κάνω...

Ενδιαφέρον ντοκυμαντέρ *στο περιθωριακό ΕΤ3 [σιγά μη το έβαζαν σε πιο δημοφιλές κανάλι]:* Οι κλίκες, τα κυκλώματα (σύλλογοι, λέσχες, γυμναστήρια, σχολές κλπ) μπορούν να παρομοιαστούν με μια τούρτα. Τα βασικά στρώματα της τούρτας (δηλαδή το παντεσπάνι) αποτελούνται από χρήμα! Από πάνω υπάρχει η ελκυστική γαρνιτούρα των ιδεών. Κάποια μέλη τρώνε την τούρτα με χρυσά κουτάλια· άλλοι τρώνε ψίχουλα· άλλοι πλένουν τα πιάτα. *Σου θυμίζει τίποτα; Όλους τους χώρους όπου έχεις βρεθεί μήπως;*

* * * *

Ταξίδι στη Σύρο και στην Τήνο (20-26 Ιουλίου)

Κυριακή, 20 Ιουλίου 2002

Αναχώρηση με πλοίο για τη Σύρο, μαζί με τη μητέρα μου και το Θανάση, με εισητήρια της Εργατικής Εστίας. Εννοείται ότι αν έπρεπε να πληρώσω με δικά μου χρήματα για το καράβι και τα ξενοδοχεία, δεν θα αποφάσιζα με τίποτα να ξαναπάω διακοπές παρέα με το Νάσο! Δεν έχω ξεχάσει το Αγκίστρι (Αυγουστος 1999)...

Όταν αναγγέλλεται από τα μεγάφωνα η άφιξη του πλοίου στο λιμάνι της Σύρου, εγώ βρίσκομαι ακόμη στην αίθουσα ηλεκτρονικών παιγνιδιών και παίζω Tetris. Δεν καθυστερώ ούτε πέντε λεπτά, όμως βλέπω ξαφνικά τη μητέρα μου να καταφθάνει έντρομη, ωρυόμενη ότι το καράβι σαλπάρει ήδη για Τήνο και ότι εξαιτίας μου θα μείνουμε μέσα!

Ξεκινώ έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου, σέρνοντας και τις δυο βαριές βαλίτσες σε όλο το πλοίο, ψάχνοντας αγωνιωδώς για την έξοδο. Κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει, επειδή του Νάσου του πονάει το εγχειρισμένο πόδι και η μάνα μου είναι γριά με δισκοπάθεια! Ταυτόχρονα πρέπει ν' ακούω τη μουρμούρα της αλλά και τις αποδοκιμασίες των υπόλοιπων επιβατών: “Που ήσασταν; Τόση ώρα σας έψαχνε η μητέρα σας!”

Γρήγορα συνειδητοποιώ ότι μονάχα εμείς τρέχουμε αλαφιασμένοι. Όλοι οι υπόλοιποι επιβάτες για Σύρο έχουν ήδη κατέβει σε χρόνο ρεκόρ! ***Μυστήριο:*** *Σε όσα θαλασσινά ταξίδια έχω κάνει μέχρι τώρα, από την αναγγελία άφιξης ως την έναρξη αποβίβασης μεσολαβούν είκοσι λεπτά τουλάχιστον, ενώ η αποβίβαση παίρνει κανένα μισάωρο! Πώς, αυτή τη φορά, ξεμπέρδεψαν όλοι μέσα σε πέντε λεπτά;*

Ευτυχώς, καταφέρνουμε να βγούμε από το πλοίο εγκαίρως, μόλις λίγα δευτερόλεπτα πριν φύγει! Αγωνία, υπερένταση, νεύρα. Προφταίνουμε και μπαίνουμε στο τσακ στο πούλμαν και μεταφερόμαστε στο ξενοδοχείο “Ακρωτήρι” στον Μέγα Γιαλό. Τέλος καλό, όλα καλά...

Το απόγευμα πηγαίνω για κολύμπι στην κοντινή παραλία, μαζί με τον ανηψιό μου. Την προσοχή μου τραβάει ένας νεαρός

κούκλος με πλούσια μαύρα μαλλιά και λεπτό αρμονικό σώμα, ο οποίος επιδεικνύεται βολτάροντας αργά σε όλη την παραλία ή ανεβαίνοντας πάνω στα βραχάκια. Μια-δυο φορές πλησιάζει αρκετά κοντά μου μα εγώ προτιμώ να κάνω την αδιάφορη. Άλλωστε, είναι πολύ μικρός για μένα.

Το βράδι πηγαίνουμε στην Ερμούπολη με το πούλμαν. Το Δημαρχείο είναι εντυπωσιακό, η πόλη αρκετά γραφική, ωστόσο δεν ενθουσιάζομαι ιδιαίτερα: Παρόμοια μέρη έχω επισκεφθεί πολλές φορές στο παρελθόν και τα έχω ξεπεράσει...

Δευτέρα, 21 Ιουλίου 2002

Το πρωί επισκεφθήκαμε ένα εργοστάσιο λουκομιών, όπου είδαμε πώς φτιάχνονται τα παραδοσιακά λουκούμια και οι χαλβαδόπιτες της Σύρου. Ύστερα πήγαμε για μπάνιο στο Κίνι, ωραία παραλία με χρυσή άμμο.

Το βράδι βγήκα για μια μοναχική βόλτα στο Μέγα Γιαλό: Θαυμάζω το όμορφο ηλιοβασίλεμα και ύστερα την πανσέληνο πάνω από τα κύμματα ώσπου, ξαφνικά, ***μια άλλη πραγματικότητα*** αρχίζει να ξετυλίγεται απρόσμενα μπροστά μου: Καθώς στέκομαι στο δρόμο πάνω από την ακρογυαλιά και κοιτάζω το δρόμο του φεγγαριού πάνω στη θάλασσα, ξαφνικά παρατηρώ μια σειρά από φωτεινά, χρυσά κεφάλια που αναδύονται συνεχώς μέσα από τα κύμματα και τους υφάλους· γλυστρούν προς τα έξω και χάνονται πάνω στα σκοτεινά βράχια. Δεν προσπαθώ να καταλάβω τι είναι. Απλώς απολαμβάνω τη μαγεία.

Αργότερα πηγαίνουμε στην κοντινή ταβέρνα του Ταλαρά για δείπνο. Παραγγέλνουμε μπιφτέκια με τηγανητές πατάτες μα ο Θανάσης δεν επιτρέπει στη μητέρα μου να φάει ταυτόχρονα με μας επειδή, λέει, σιχαίνεται τα γέρικα δόντια της! Η μαμά του κάνει το χατήρι και περιμένει ν' αδειάσει ο πρίγκηψ το πιάτο του για να βάλει κι εκείνη μια μπουκιά στο στόμα της. Σ' ένα τραπέζι στ' αριστερά μου βλέπω τον κούκλο που είδα χθες στην παραλία να γευματίζει μαζί με την οικογένειά του. Φοράει εφαρμοστή κόκκινη μπλούζα, είναι πανέμορφος, μα δεν έχει πια τον αέρα του γόη...

Τρίτη, 22 Ιουλίου 2002

Μπάνιο στην παραλία του Φοίνικα, ύστερα στο Γαλησσά. Χρυσή άμμος, τυρκουάζ νερά, κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα, ωραία πισίνα στο κοντινό εστιατόριο, βόλτα στην προκυμαία, ξεγνοιασιά. Το ίδιο απόγευμα πήγαμε για κολύμπι στον Μέγα Γιαλό, όπου ξαναείδα τον κούκλο. *Δεν υπάρχει κι άλλος... Μα μόνο ένας όμορφος άνδρας υπάρχει σε όλο το νησί;*

Τελευταία νύχτα στη Σύρο, ανακαλύπτω την υπόλοιπη πόλη του Μέγα Γιαλού, αφού πρώτα καταφέρνω ν' απαλλαγώ από τη ακατάπαυστη γκρίνια και τις απαιτήσεις του Θανάση αλλά και την παθητικότητα της μητέρας μου -*τι ψύχωση κι αυτή πια, με το Θανάση!* Περιδιαβαίνω ήρεμα σε όλο το μήκος της παραλίας, μέχρι το εκκλησάκι στην άκρη. Υπέροχη, ηδονική μοναξιά...

Αργά το βράδι, μαζευόμαστε όλο το γκρουπ στη μεγάλη αυλή του ξενοδοχείου, παραγγέλνουμε παγωτό και ακούμε ζωντανή μουσική με κιθάρες. Ο τραγουδιστής έχει σωστή, δυνατή φωνή κι ενδιαφέρον ρεπερτόριο -αν και λίγο παλαιάς εποχής. Θα το απολάμβανα πολύ περισσότερο αν δεν μου έσπαγε τα νεύρα μια νεαρή σκροφίτσα, η οποία κάθεται στο ακριβώς αντικρινό τραπέζι και παίζει μανιωδώς ένα μπεγλέρι!

Καταλαβαίνοντας μάλλον ότι μ' ενοχλεί, η τύπισσα εξακολουθεί να χτυπάει τι μπεγλέρι ασταμάτητα, επιδεικτικά, ενώ με κοιτάζει διαρκώς με ειρωνικό βλέμμα! Μετά από κανένα μισάωρο παραεκνευρίζομαι και, για να της κάνω αντίποινα, αρχίζω κι εγώ να χτυπώ ρυθμικά το δαχτυλίδι μου πάνω στο τραπέζι! Τότε, βλέπω ότι αρχίζει να νευριάζει κι εκείνη! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** συνεχίζεται για κανένα εικοσάλεπτο ακόμη, ώσπου ο εχθρός δεν αντέχει άλλο και τρέπεται σε άτακτη φυγή! Τότε σταματώ κι εγώ το σφυροκόπημα με το δαχτυλίδι και ηρεμώ επιτέλους.

Όχι, όμως, για πολύ! Μια άλλη κλώσσα, προχωρημένης ηλικίας, η οποία κάθεται δυο τραπέζια πιο πέρα μαζί με μεγάλη παρέα γέρων, αρχίζει τώρα να χτυπά ρυθμικά ένα πώμα πάνω στο μάρμαρο του τραπεζιού της! Ο ήχος του πώματος ακούγεται πολύ ισχυρός και προκλητικός σε ολόκληρη την αυλή! Πιο πολύ

ακούγεται αυτό παρά τα τραγούδια! Παραδόξως, κανένας από τους θαμώνες δεν παραπονιέται. Παράνοια...

Τετάρτη, 23 Ιουλίου 2002

Τελευταία βόλτα στην Ερμούπολη: Επισκεφθήκαμε ξανά το Δημαρχείο και ύστερα περπάτησα μόνη μου ως την Εκκλησία της Μεταμορφώσεως. Κατόπιν μαζευτήκαμε στο πλοίο και πήγαμε στην Τήνο. Μεταφέραμε τις βαλίτσες με τα χέρια στο ξενοδοχείο "Αστέρια", κοντά στο λιμάνι. Για καλή μου τύχη, πήρα ένα ωραίο, ήσυχο μονόκλινο δωμάτιο.

Το απόγευμα πήγα για μπάνιο σε μια μικρή παραλία πέρα από το εκκλησάκι πάνω στα βραχάκια, μαζί με άλλους από το γκρουπ. Το βράδι πήγαμε βόλτα στην πόλη. Η πόλη με τα γραφικά στενά και τον περίφημο ναό της Παναγίας μου αρέσει, ωστόσο νιώθω μια παράξενη νοσταλγία για τη Σύρο: ο αέρας της είναι πολύ πιο ανάλαφρος, πιο χαρούμενος...

Πέμπτη, 24 Ιουλίου 2002

Νωρίς το πρωί πηγαίνουμε για επίσκεψη και προσκύνημα στον Ιερό Ναό της Παναγίας της Τήνου. Στέκομαι και παρακολουθώ τη θεία λειτουργία για κανένα τέταρτο, ενώ ο Θανάσης τριγυρίζει στο προαύλιο μαζί με τη μαμά και την φωτογραφική μου μηχανή ανά χείρας, που ο ίδιος απαίτησε να του δώσω.

Ακολουθεί μπάνιο και φαγητό στο Πόρτο. Αυτή τη φορά ο Νάσος αναγκάζει τη μητέρα μου να φάει τα γεμιστά της πολύ γρήγορα, καυτά ακόμη, πριν ξεκινήσει ο ίδιος το φαγητό: "Δεν μπορώ να σε βλέπω να μασάς, την ώρα που τρώω εγώ! Το δόντια σου είναι απαίσια και σε σιχαίνομαι! Γι' αυτό τελείωνε γρήγορα, θέλω να φάω!" προστάζει ο εξοχότατος. Όπως πάντα, η μαμά βιάζεται να εκτελέσει τη διαταγή του, αδιαφορώντας εντελώς για το στομάχι της. Λογική συνέπεια: Την πιάνει δυνατός πονόκοιλος που θα κρατήσει μέχρι το βράδι!

Πριν μπούμε στο πούλμαν, τραβάω την τελευταία φωτογραφία που συμπληρώνει το 36άρι φιλμ. Έπειτα, καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής, πασχίζω να γυρίσω το φιλμ στην αρχή του, ώστε να μπορέσω να το αφαιρέσω και να το

αντικαταστήσω αμέσως με δεύτερο. Αδύνατον! Η μικρή μανιβέλα δεν γυρίζει με τίποτα! Φαγώνομαι να την περιστρέφω με κόπο, σχεδόν με μανία. *Μα τι έπαθε η παλιομηχανή;* αναρωτιέμαι νευριασμένη, χωρίς να έχω υπομονή ούτε μέχρι να φθάσουμε στην πόλη της Τήνου. Κάποια στιγμή δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο και ανοίγω το καπάκι. Διαπιστώνω ότι το φιλμ δεν έχει μαζευτεί σχεδόν καθόλου!

Αργότερα, στο ξενοδοχείο, συνεχίζω με επιμέλεια την προσπάθεια. Σκέφτομαι να περιμένω λίγες ώρες και να πάω το απόγευμα σ' ένα φωτογραφείο για να μου λύσουν το πρόβλημα – όμως όχι: απλά, μου είναι αδύνατο να ελέγξω την ανυπομονησία μου! Σαν υπνωτισμένη, ανοίγω πάλι το καπάκι, πετάω έξω το φιλμ και αρχίζω να το γυρίζω με το χέρι, σαν μασούρι! Ως αποτέλεσμα, καίγονται στη στιγμή όλα τα αρνητικά! Πάνε οι υπέροχες φωτογραφίες μου από τη Σύρο! Θλίψη, απογοήτευση με πλημμυρίζουν. *Ήταν ανάγκη να χαθούν οι ωραίες φωτογραφίες μου;*

Τότε, αναποδογυρίζω ασυναίσθητα τη μηχανή και την κοιτάζω από την κάτω μεριά. Μου κόβεται η ανάσα: Το μικρό γκρίζο κουμπάκι! Η ασφάλεια του φιλμ! Αυτό έπρεπε να πατήσω πρώτα, πριν αρχίσω να το μαζεύω! Πώς, όμως, τόση ώρα που φαγωνόμουν, δεν μου έκοψε να κοιτάξω λίγο τη μηχανή γύρω-γύρω; Δεν είναι δα η πρώτη φορά που τη χρησιμοποιώ! Χρόνια την έχω αυτή τη φωτογραφική μηχανή!

Γιατί, πρέπει πάντα κάτι να μην πηγαίνει καλά; Τι με κατατρέχει όποτε πηγαίνω διακοπές; Τι μου σκοτίζει το νου; Όταν δεν με πολεμούν οι άλλοι, πολεμώ εγώ η ίδια τον εαυτό μου! Για πρώτη φορά στη ζωή μου, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι ίσως να μην ελέγχω εγώ η ίδια τις σκέψεις μου...

Το απόγευμα πηγαίνω για μπάνιο σε μια κοντινή παραλία, βιαστικά και χωρίς κέφι, για να προλάβω να βγάλω μερικές φωτογραφίες προτού πέσει ο ήλιος. Τι άγχος...

Παρασκευή, 25 Ιουλίου 2002

Εκδρομή στο κατάλευκο μοναστήρι της Αγίας Πελαγίας, η οποία βρήκε θαμμένη την περίφημη θαυματουργή εικόνα της

Παναγίας της Τήνου μετά από επαναλαμβανόμενο όνειρο που έβλεπε για επτά διαδοχικές νύχτες. Συνέχεια στο χωριό Βόλαξ, χωριό γραφικό με αρχαίο θέατρο, πηγή, λαογραφικό μουσείο και τους με τους περίφημους διάσπαρτους σφαιρικούς βράχους τριγύρω. Στο επόμενο χωριό, τον Πύργο, είδαμε το σπίτι του Χαλεπά και το Μουσείο Τηνίων Καλλιτεχνών· ύστερα φάγαμε παγωτό στην κεντρική πλατεία. Αργότερα, στον Όρμο Πανόρμου κάναμε μπάνιο. Καθώς κολυμπώ με δυο συνομήλικές μου γυναίκες από το γκρουπ (παντρεμένες και βολεμένες), σε μια στιγμή λέω πως εγώ δεν έχω σύζυγο ούτε παιδιά. Και οι δυο φαίνονται έκπληκτες μα η μία ειδικά δεν πιστεύει καν στ' αυτιά της: “Υπάρχουν ανύπαντρες γυναίκες στην ηλικία μας;” *Γιατί, πρώτη φορά το ακούς;* μου ήρθε να της πω. Ωστόσο δεν το σκέφτομαι περισσότερο: διασκεδάζω όσο μπορώ, προσπαθώντας να ξεχάσω το φιάσκο με τις φωτογραφίες.

Κι ένα ***μυστήριο:*** Όλες εκείνες οι αμέτρητες λιθιές που διατρέχουν τα βουνά του νησιού -τι σκοπό εξυπηρετούν άραγε; Να αποτελούν τάχα συνοριακές γραμμές οικοπέδων ή σπαρτών; Μα απέχουν μόλις ένα μέτρο η μία από την άλλη· και τι μπορεί να σπέρνουν εκεί; Τα βουνά φαίνονται ξερά... Μήπως τις χρησιμοποιούν σαν σκαλοπάτια; Μα έχουν γύρω στο ένα μέτρο ύψος. Ποιός σουλατσάρει πάνω σ' αυτές τις τεράστιες σκάλες; Σίγουρα, κάποιες λιθιές εξηγούνται ως σύνορα. Όχι όμως όλες. Ποιοί τις κατασκεύασαν και γιατί; Μιλάμε για φοβερό όγκο δουλειάς και απίθανο αριθμό από πέτρες! *Φαντάζομαι, όμως, πως για όλα υπάρχει μια “λογική” εξήγηση*...

Το βράδι, βγαίνουμε βόλτα στην Τήνο. Ο Θανάσης διαρκώς γκρινιάζει και απαιτεί, τραβά διαρκώς την προσοχή και την ενέργειά μας. Επιπλέον, έχει τιγκάρει τις τσέπες του παντελονιού του με αμέτρητα κέρματα, τα οποία σε κάθε του βήμα κουδουνίζουν διαβολεμένα. Παραπονιέμαι γι' αυτό, όμως η μητέρα μου παίρνει αυτόματα το μέρος του εγγονού της.

Το αποκορύφωμα: Πάω να σηκώσω χρήματα με την Εθνοκάρτα μου μα στέκεται αδύνατον! Το ΑΤΜ δεν την αναγνωρίζει καν! Ευτυχώς, αύριο μεσημέρι αναχωρούμε και μας έχουν μείνει 40 ευρώ ακόμη. Στο μεταξύ, η μάνα μου έχει

αγχωθεί και γκρινιάζει ακατάσχετα. Γρήγορα αποδεικνύεται πως η Εθνοκάρτα μου έχει απομαγνητιστεί επειδή η μαμά την είχε βάλει στην ίδια θήκη μ' ένα μαγνητάκι ψυγείου.

Είμαι στόχος αρνητικών δυνάμεων, ή μου φαίνεται; Λες και κάποιο κακοποιό πνεύμα έχει βαλθεί να χαλάσει τον παραθερισμό μου, από την ώρα που πάτησα το πόδι μου στη Σύρο! *Εν μέρει το έχει καταφέρει, εφόσον καταστράφηκαν σημαντικά ενθύμια, δηλαδή οι όμορφες φωτογραφίες μου...*

Σάββατο, 26 Ιουλίου 2002

Τελευταίο πρωί στην Τήνο: Κατ' αρχήν, πήγα μια βόλτα στα σοκάκια με τη μαμά, η οποία μου έσπασε τα νεύρα με τη συνεχή γκρίνια πως θ' αργήσουμε να πάμε στο πούλμαν.

Αργότερα, όλοι μαζί πήγαμε επίσκεψη στην πινακοθήκη της εκκλησίας, όπου είδαμε ρομαντικούς πίνακες παλιάς εποχής, αριστοκρατικά κομψοτεχνήματα από ελεφαντόδοντο, ένα εντυπωσιακό πράσινο σαλόνι, καθρέφτες με γυάλινο ανθεμωτό πλαίσιο, περίτεχνα κατασκευασμένα παλιά έπιπλα. Στη συνέχεια, μεταβήκαμεε στο παραλιακό ξενοδοχείο Tenos Beach, όπου κάναμε μπάνιο στην μεγάλη πισίνα, επειδή στην παραλία φυσούσε πολύ.

Επιστροφή στον Πειραιά με το πλοίο "Αφροδίτη Εξπρές". Για να περάσει η ώρα, έπαιζα χαρτιά και Uno με τα παιδιά του γκρουπ: τον Φάνη, τον Μάκη, τον Γιάννη, την Κλώντια (παραλίγο έρωτας του Θανάση), την Δήμητρα, την Βάσω. Ο Γιάννης, 23 ετών, παιδί ψηλό, γεροδεμένο, μελαχροινό, όμορφο, καλό (αλλά παντρεμένο) κάθεται δίπλα μου και παίζουμε ξερή για 20 λεπτά περίπου. Συναρπαστική, ηλεκτριστική, στιγμιαία επαφή των χεριών μας. Αλήθεια, πώς τα κατάφερε η γυναίκα του η Βάσω -μια παχουλή και άχρωμη κότα- να τον “μαντρώσει” αυτό τον κούκλο από τα 23 του χρόνια; Θα έχει “προσωπικότητα”, φαίνεται.

Κάποια στιγμή, το καράβι κούναγε πολύ και όλα τα παιδιά (μαζί και ο Γιάννης) έπεσαν τάβλα στο πάτωμα. Κάποτε φθάσαμε στο λιμάνι του Πειραιά, αποχαιρετιστήκαμε, τέλος. Θα μου λείψουν τα παιδιά, όχι οι μεγάλοι...

Οι δυο Ανθρωπότητες: Όσες μέρες βρισκόμουν στα νησιά, συχνά συλλογιζόμουν: *Άραγε, πού να πηγαίνουν διακοπές οι πάμπλουτοι και πανίσχυροι, η elite των ανθρώπων;* Σίγουρα όχι στα συνηθισμένα, πολυσύχναστα, στημένα θέρετρα όπου επικρατεί διαρκής φασαρία, αναστάτωση αλλά και μια συγκεκριμένη μηχανικότητα κάθε μέρα: Μπάνιο στη θάλασσα, μεσημεριανό σε ταβέρνα, καφεδάκι σε καφετέρια, επίσκεψη στα αξιοθέατα, μάζωξη σε κλαμπ, αϋπνία λόγω δυνατής μουσικής από τις κοντινές ντίσκο. Αυτά είναι για το λαουτζίκο, που επαναλαμβάνει τα ίδια πράγματα κάθε χρόνο, πιστεύοντας ότι κάνει "διακοπές". Η ουσία είναι ότι υπάρχουν δυο διαφορετικές ανθρωπότητες:

α) Οι "λίγοι", η "elite", οι οποίοι κατοικούν σε μέρη ήσυχα, απομονωμένα, πανέμορφα, μέσα στη φύση, άγνωστα και απρόσιτα στον πολύ κόσμο, μέρη που ίσως δεν σημειώνονται καν πάνω στο χάρτη. Εκεί μπορούν να χαλαρώνουν πραγματικά, να απολαμβάνουν τις ομορφιές της φύσης και να ασχολούνται -ήρεμοι και απερίσπαστοι- με άλλα πράγματα (ανώτερες επιστήμες, γνήσια μεταφυσική, αληθινή φιλοσοφία), υπηρετώντας αδιανόητους, απερίγραπτους σκοπούς.

Αυτή τη στιγμή, ενώ τα ανθρωπάκια ταλαιπωρούνται σε τιγκαρισμένα πλοία, αεροπλάνα, τρένα, ή πούλμαν για να πάνε "διακοπές" σε συγκεκριμένα θέρετρα, κάποιοι άλλοι ίσως έχουν κατακτήσει την αθανασία, ταξιδεύουν στο χρόνο και στις διαστάσεις, βιώνουν εκπληκτικές εμπειρίες.

Φυσικά, για να πετύχουν την ηρεμία και την αυτοσυγκέντρωση που απαιτούν αυτές οι δραστηριότητες, οι ισχυροί της γης έχουν διαμορφώσει έτσι τον κόσμο ώστε να μην αποσπώνται από τη θορυβώδη, ενοχλητική παρουσία ανίδεων παρείσακτων. Για να συνεχίζουν ανενόχλητοι τα μυστήρια πειράματά τους, οι άρχοντες έχουν δημιουργήσει το "σύστημα", δηλαδή έναν πολύπλοκο μηχανισμό περιορισμού των "πολλών" μέσα σε ειδικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, (πόλεις, κράτη), τα οποία καλύπτουν συνολικά μόλις το 3% του πλανήτη.

β) Οι “πολλοί”, η “πλέμπα”, οι λεγόμενοι “απλοί άνθρωποι” διαβιώνουν στριμωγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο στις “πόλεις”, όσο γίνεται πιο μακριά από την ύπαιθρο. Για να εξασφαλιστεί ο απρόσκοπτος εγκλεισμός των φτωχών σε αυτούς τους χώρους, η elite φροντίζει να απασχολεί συνεχώς τα ανθρωπάκια με χρονοβόρες ασχολίες αμφίβολης χρησιμότητας -όπως εργασία, εκπαίδευση, κοινωνικές υποχρεώσεις. Παράλληλα, τους καθιστά όλο και πιο εξαρτημένους από διάφορες “ευκολίες”, ώστε να μη διαννοείται κανένας τους να εγκαταλείψει την πόλη/στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πράγματι, ιδίως στη σημερινή εποχή, οι άνθρωποι είναι τελείως ανίκανοι να επιβιώσουν στη φύση, έξω από το “σύστημα”.

Φυσικά, οι “πολλοί” δεν τολμούν καν να φανταστούν μια τέτοια εκδοχή της πραγματικότητας. Το ζαλισμένο κοπάδι της πλέμπας χαρακτηρίζεται από αρρωστημένη εγωμανία· ο καθένας τους νομίζει ότι είναι πολύ σημαντικός για τη συνέχιση του “πολιτισμού” – κι όμως, δεν είναι ούτε καν κομπάρσοι στο θέατρο του κόσμου. Απλά, τους επιτρέπεται να επιβιώνουν στοιβαγμένοι σε τσιμεντένιες τερατουπόλεις, έτσι ώστε η elite να μην ενοχλείται από τη ανόητη περιέργεια και φασαρία του πόπολου. Άλλωστε, οι “πολλοί” έχουν μια φυσική ροπή προς την παράνοια: πρέπει να δουλεύουν διαρκώς, αλλιώς καταλήγουν -αργά ή γρήγορα- στην ψυχοπάθεια ή στο έγκλημα.

Συνειδητοποιώ ότι ώρες-ώρες συμμερίζομαι τη νοοτροπία της elite. Όλο και πιο συχνά διαπιστώνω πως η παρουσία τόσων άσχετων γύρω μου με ενοχλεί, με αποπροσανατολίζει, με εκτρέπει από την πορεία μου. Τώρα, που μένω πολλές ώρες στο σπίτι και ασχολούμαι με διάφορα δικά μου ενδιαφέροντα, συχνά εύχομαι οι γείτονες να λείπουν στις δουλειές τους, σε διακοπές, σε κέντρα διασκέδασης, ώστε εγώ να μην ενοχλούμαι από τη θορυβώδη παρουσία τους. Ως ένα σημείο κατανοώ την elite και ζηλεύω την απομόνωσή τους. Εδώ, μέσα στην πόλη, πολύ συχνά νιώθω ότι πνίγομαι. *Τώρα, όμως, έχω ένα Σκοπό...*

* * * *

Τετάρτη, 30 Ιουλίου 2002

Έξοδος με την Ελένη Τανάγρα, μετά από αρκετό καιρό που έχει να φανεί. Κάποια στιγμή άρχισε να μου πουλάει σταριλίκι σχετικά με τους σούπερ γκόμενους που την παρακαλάνε αλλά εκείνη δεν τους κάθεται, οπότε κι εγώ θεώρησα σκόπιμο να την παραμυθιάσω ότι στις διακοπές γνώρισα τάχα μια πολύ ευχάριστη παρέα: τον 35 χρονο Γιάννη, τραγουδιστή· τον 28χρονο Γιώργο ειδικό στα κομπιούτερ· την 32χρονη Μπέτυ, καθηγήτρια φιλολογίας. Της έδωσα να καταλάβει πως κάτι πήγε να παιχτεί ανάμεσα σε μένα και τον Γιάννη. Ψιλοσκύλιασε ("Σιγά τώρα, δεν περνιέται τώρα για σοβαρός τραγουδιστής ο Γιάννης!"), συνοφρυώθηκε και στο τέλος μου έδειξε διάφορα μηνύματα που της στέλνουν γνωστοί της άνδρες στο κινητό: Γυμνά στητά πέη και τροφαντά πισινά με τάγκα και λεζάντα "θα σου βγάλω το τάγκα να σου βάλω το μάγκα!". *Αλήθεια, πού βρίσκουν το θάρρος αυτοί οι τύποι και της στέλνουν τέτοια μηνύματα; Μήπως η κυρία άλλο είναι και άλλο δείχνει;*

"Langoliers" - παράξενη ταινία φαντασίας, η ιστορία της ζωής μου σε αλληγορία: Πετώ στα ψηλά, είναι όλα θολά μα πρέπει να συνεχίσω να ψάχνω στα τυφλά δεν ξέρω τι, ενώ ταξιδεύω προς το μέλλον, ένα αβέβαιο, απειλητικό μέλλον.

Όταν φθάνω εκεί, ανακαλύπτω πως δεν υπάρχει τίποτα εκεί για μένα, μονάχα ένα παράξενο δυσοίωνο κενό. Όλα φαίνονται ακίνητα, ακόμη και ο χρόνος. Προσπαθώ να θέσω δυνάμεις σε κίνηση, μάλλον μάταια. Παράλληλα, διαισθάνομαι ένα πανίσχυρο Κακό να πλησιάζει. Προσπαθώ να το αγνοήσω, μα γνωρίζω ότι πάντα πλησιάζει.

Ο κίνδυνος έχει έλθει πολύ κοντά πια, ξέρω ότι πρέπει να φύγω μα δεν έχω τον τρόπο. Έτσι, κάθομαι και φιλοσοφώ, καθώς δεν υπάρχει διαφυγή από το μέλλον. Οι άλλοι άνθρωποι με θεωρούν "αρνητική". Δεν (συν)εργάζομαι, δεν συμμετέχω στο παιγνίδι του κόσμου, γι' αυτό το λόγο το Κακό παραπονεύει διαρκώς για μένα. Είμαι ελεύθερη μεν, όμως πρέπει συνεχώς να τρέχω, να δραπετεύω.

Γύρω μου υπάρχουν κι άλλοι που βρίσκονται στην ίδια επισφαλή θέση με μένα. Ωστόσο, κάποτε αποδεικνύεται πως όλοι αυτοί, οι "συνάνθρωποί", αποτελούν μέρος της παγίδας. Εκείνοι είναι όλοι Ένα και ο καθένας τους παίζει το ρόλο του απέναντί μου. Στην πρώτη ευκαιρία με χτυπούν, πέφτω, ξανασηκώνομαι. Κάποτε αναγνωρίζω ποιοί είναι πραγματικά και αρχίζω να φυλάγομαι από αυτούς.

Συχνά, επειδή πιέζομαι από παντού, κάνω βεβιασμένες κινήσεις, δεν αντιδρώ σωστά, ενώ διαρκώς αναρωτιέμαι: *Μα τι ακριβώς θέλουν από μένα;* Κάποτε συνειδητοποιώ ότι *Αυτοί* έχουν τον τρόπο να ελέγχουν το νου μου υποσυνείδητα, αν και η επιρροή τους δεν είναι πάντα εύκολο να εντοπισθεί. Κάποιες φορές εύχομαι να πεθάνω, να ξεφύγω οριστικά. Φυσικά, ούτε αυτό είναι τόσο απλό...

Κάποτε το Κακό με φθάνει. Τα αποτελέσματά του είναι ήδη ορατά, φοβερά. Όλοι αυτοί, με διάφορες μηχανορραφίες, με ωθούν να πέσω πάνω του, ενώ πολύ επιδέξια μου φορτώνουν ενοχές, αμφιβολίες, ηττοπάθεια, εκδικητικότητα. Κι εγώ τρέχω να ξεφύγω, ενώ βλέπω φρικτές οντότητες να καταβροχθίζουν τον κόσμο μου: *Κάτι "τρώει" το παρελθόν μου, καθώς η φυλακή του κόσμου κτίζεται κάθε στιγμή γύρω μου...*

Κάθε φορά γλυτώνω πάνω στην ώρα μα πάντα μένω μετέωρη, στην καταχνιά. Όμως, "τώρα ξέρω τι συμβαίνει στο σήμερα όταν γίνεται χθες". Στο μεταξύ, ένα καινούργιο επικίνδυνο μέλλον με περιμένει, πάντα "κάτι δεν πάει καλά μα δεν ξέρω τι είναι". Ακόμη: "Μονάχα μέσα από τον ύπνο μπορείς να ξεφύγεις κι εγώ νυστάζω όλο και λιγότερο"...

Πέμπτη, 1 Αυγούστου 2002

Καθώς βρισκόμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου το μεσημέρι, ένιωθα μοναξιά, κατάθλιψη, απογοήτευση επειδή δεν υπάρχει κανείς, τίποτα στη ζωή μου -ώσπου πέρασε ξαφνικά μια βαριά μοτοσυκλέτα απέξω και αναστάτωσε όλη τη γειτονιά με το σαματά που έκανε.

Τότε συνειδητοποίησα τι με στενοχωρεί στ' αλήθεια: Δεν είναι η μοναξιά αλλά ακριβώς το αντίθετο: Εκείνο που δεν

μπορώ να υποφέρω είναι η παρουσία των άλλων γύρω μου.

Ψυχική Εμπειρία: Ξέρω ότι οι άγγελοι δεν είναι πια με το μέρος των ανθρώπων. Έχουν δυσαρεστηθεί από αυτούς. Κρίμα που δεν θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες από αυτό το αστρικό ταξίδι...۩

Ιερός Οραματισμός (Το Ανίερο Δέντρο): Μέσα σ' ένα απάτητο δάσος ανακαλύπτω μια κρυστάλλινη πυραμίδα, όπου φυλάσσεται το Ψυχόσπαθο εδώ και χιλιάδες χρόνια. Με μια ισχυρή γροθιά σπάω το κρύσταλλο και αρπάζω το όπλο. Το υψώνω στον ουρανό κι αυτό ενεργοποιείται, αστράφτοντας εκτυφλωτικά καθώς λαμπερές ηλιακτίδες πέφτουν πάνω στη μακριά λάμα.

Κατεβαίνω στα έγκατα της γης και βρίσκω το *Ανίερο Δέντρο*, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας. Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Δίχως χρονοτριβή, μέσα σε μια παράδοξη έκσταση, υψώνω το Ψυχόσπαθο και κόβω με μιας το Δέντρο, από τη βάση του κορμού. Αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: "Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...

?! *Αργά το βράδι ο ανηψιός Γιάννης έχει τα νεύρα του επειδή οι δυο γκόμενές του, με τις οποίες κοιμάται ταυτόχρονα, χαριεντίζονται μεταξύ τους και τον παραμελούν (ψιλολεσβίες οι κυρίες). Μόλις φεύγουν οι κοπέλες, ο Γιάννης ρίχνει μια γροθιά στο τζάμι της πόρτας του οφίς, το κάνει θρύψαλλα και γεμίζει τον κόσμο αίματα. Δεν ξέρω πώς, το νέο μαθαίνεται γρήγορα, τα τηλέφωνα χτυπούν σαν τρελά, πρώην γκόμενες και φίλοι ζητούν να μάθουν επειγόντως τι συνέβη στον πρίγκηπα, και ο Γιάννης έχει όλη την προσοχή που υποσυνείδητα ζητά. Στο μεταξύ, η αιμορραγία από το χέρι του δεν λέει να σταματήσει, οπότε τον τρέχουμε στο νοσοκομείο. Αναρωτιέμαι: Μήπως αρχίζω να γίνομαι επικίνδυνη;*

"One": Οι σύγχρονες ταινίες φαντασίας εισάγουν τον θεατή σε μια ψηφιακή, εικονική πραγματικότητα. Το δέλεαρ: Εκεί μέσα ένας άνθρωπος μπορεί να τρέχει με 80 χλμ/ώρα, να έχει τη μυική δύναμη δέκα ανδρών, να διαθέτει μυαλό μεγαλοφυίας, να είναι εκπληκτικά (αφύσικα) ευλύγιστος, κλπ.

Βέβαια, όσο "υπεράνθρωπος" κι αν είναι ο ψηφιακός ήρωας, κινείται πάντα μέσα σε τετραγωνισμένα, γκρίζα, μεταλλικά, σκοτεινά κουτάκια, σαν σε βιντεοπαιγνίδι κακής ποιότητας. Ωστόσο, ο ίδιος δεν προβληματίζεται καθόλου γι' αυτό. Αντίθετα, αισθάνεται πολύ άνετα, εφόσον βρίσκεται στο στοιχείο του...

Μελλοντολογία: Ο άνθρωπος του μέλλοντος θα είναι "υπεράνθρωπος" μα δεν θα έχει δική του ατομική θέληση. Οι μελλοντικοί υπερστρατιώτες και υπερεργάτες θα είναι κλωνοποιημένοι, πανομοιότυποι, με ομαδική ψυχή. Ο Χίτλερ τους είχε "δει" και είχε τρομάξει...

Είναι φυσική τάση της Ανθρωπότητας να μην αποζητά την αρμονία αλλά τον πόλεμο, με διάφορες προφάσεις: το δίκαιο του ισχυρότερου, εξόντωση του αδύναμου, πρόοδος, πολιτισμός, κλπ. Ήδη οι σύγχρονοι άνθρωποι δημιουργούν χιλιάδες προβλήματα ακόμη και στον ίδιο τους τον εαυτό, προκειμένου να γίνονται ανθεκτικότεροι, ωσότου μεταλλαχθούν "φυσιολογικά" σε κάτι άλλο, άτρωτο και ανάλγητο, που θα κατακτήσει το Σύμπαν: Βομβαρδίζουν διαρκώς τα σώματά τους με διάφορες αφύσικες ακτινοβολίες, ώστε να γίνουν απρόσβλητοι στις κοσμικές ακτινοβολίες -όσοι από αυτούς επιβιώσουν. Κατασκευάζουν κάθε είδους επικίνδυνους ιούς και τους αφήνουν να εξαπλώνονται στις πόλεις· όσοι επιζήσουν, (υποτίθεται ότι) θα είναι απρόσβλητοι από τους ιούς ξένων οικοσυστημάτων. Η ανθρώπινη πραγματικότητα γίνεται όλο και πιο σκληρή, με σκοπό να επιβιώσουν μόνον όσοι μεταλλάξουν σώμα, νου και ψυχή με τέτοιο τρόπο ώστε να δεχθούν την απώτερη προοπτική της τεχνολογικής τους μετάλλαξης. Όπως και να 'χει, κάθε φορά επιβιώνουν εκείνα τα πρόσωπα του Τέρατος που εξυπηρετούν πιο αποτελεσματικά το σκοπό του. Όσοι κρίνονται ακατάλληλοι, εξοντώνονται.

Περισσότερο παρά ποτέ, στη σύγχρονη εποχή επιβάλλεται σε όλους τους ανθρώπους ένα κοινό γενετικό πρότυπο, στο οποίο πρέπει όλοι να ανταποκρίνονται αν θέλουν να είναι βιώσιμοι και ν' αναπαραχθούν. Από την άλλη πλευρά, αμέτρητα

είδη ζωής αφανίζονται: Ήδη το 75% των καλλιεργήσιμων ειδών έσβησε μέσα στον 20ό αιώνα, ενώ κάθε χρόνο εξαφανίζονται 27.000 βιολογικά είδη. Πιθανότατα, έτσι αποκαλύπτονται τα ίχνη ενός γενετικού πειράματος σε παγκόσμια κλίμακα.

Ίσως, λοιπόν, να μην έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου. Πρέπει να εκπληρώσω τον προορισμό μου πριν να είναι πολύ αργά, πριν το Τέρας Ανθρωπότητα μεταλλαχθεί σε κάτι πολύ ισχυρότερο, ανθεκτικότερο, φονικότερο – εφόσον η μελλοντική μορφή του δεν θα έχει πια βιολογική φύση. Σύντομα τα δισεκατομμύρια πρόσωπα του Τέρατος δεν θα είναι πια θνητοί άνθρωποι αλλά οντότητες του κυβερνοχώρου, όλες συντονισμένες σε μια ενιαία συνειδητότητα. Ελεύθεροι πλέον από τους περιορισμούς της σάρκας, θα έχουν άπειρη δυνατότητα εποικισμού και μόλυνσης του σύμπαντος. Αν η μετάλλαξη ολοκληρωθεί, τότε τίποτα δεν θα μπορεί πια να σταματήσει το Τέρας Ανθρωπότητα.

Χάρη στην τεχνητή νοημοσύνη, τα δισεκατομμύρια πλοκάμια του Τέρατος τελειοποιούνται, ισχυροποιούνται, σύντομα δεν θα φοβούνται ούτε τον θάνατο. Η τεχνητή νοημοσύνη εξυπηρετεί πολύ πιο αποτελεσματικά τους σκοπούς του Τέρατος απ' ότι οι βιολογικοί φορείς, εφόσον οι ψηφιακές οντότητες α) Δεν έχουν προσωπικότητα άρα ούτε προσωπικές ιδέες, αναστολές, τύψεις, φόβους. β) Δεν απαιτούν ποτέ τίποτα, εφόσον δεν διαθέτουν "εγώ" -*το ιδανικό ζητούμενο όλων των θρησκειών και αιρέσεων.* Έτσι, υποτάσ-σονται απόλυτα στην "υπερσυνείδηση" του εκάστοτε προγραμ-ματιστή/Θεού τους. γ) Δεν έχουν ανάγκες, δεν αρρωσταίνουν, δεν γερνούν, δεν πεθαίνουν.

Υποψία: Η τηλεόραση μπορεί κάλλιστα να είναι ένα προστάδιο της ανθρώπινης (συν)ύπαρξης στον Κυβερνοχώρο. Όταν παρακολουθείς τηλεόραση, η προσοχή σου -άρα η συνείδησή σου- μεταφέρεται σ' ένα εικονικό, σκηνοθετημένο περιβάλλον, ενώ χιλιάδες ή εκατομμύρια άλλοι τηλεθεατές μοιράζονται ακριβώς την ίδια εμπειρία...

Βιοτεχνολογία: Χάρη στα βιοεμφυτεύματα, που (θα) τοποθεντούνται στο ανθρώπινο σώμα, η είσοδος στους κυβερνοχώρους θα είναι κάτι παραπάνω από εικονική

πραγματικότητα, ενώ οι διανοητικές και σωματικές ικανότητες των ανθρώπων να αυξηθούν στο έπακρο. Τα cyborg (άνθρωπος εξοπλισμένος με βιοεμφυτεύματα) θα είναι μονάχα ένα μεταβατικό είδος, πριν την οριστική απαλλαγή του ανθρώπου από την βιολογική ζωή και το θάνατο. Τα όντα αυτά θα είναι σε θέση να κατακτήσουν και να βλάψουν ανεπανόρθωτα τους φυσικούς και αστρικούς κόσμους, πολύ πιο γοργά και αποτελεσματικά απ' ότι οι βιολογικοί άνθρωποι, εφόσον αυτά θα είναι ουσιαστικά άτρωτα και αθάνατα.

Ορισμένοι επιστήμονες εκφράζουν την ανησυχία τους ότι οι έξυπνες μηχανές θα καταλάβουν σύντομα τον κόσμο. Ως μόνη λύση προτείνουν την μετατροπή των ανθρώπινων γονιδίων και την απευθείας σύνδεση των ανθρώπινων εγκεφάλων με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Βέβαια, αυτή η λύση προϋποθέτει την ανυπαρξία της ψυχής. Οι νέοι, έξυπνοι κυβερνοοργανισμοί θα μπορούν να οργανώνουν απίστευτους ογκους πληροφοριών και αυτό θα αρκεί· δεν χρειάζεται να διαθέτουν ψυχή, λένε οι επιστήμονες.

Παρεπιπτόντως: Αν τα κομπιούτερ είναι όντως τόσο επικίνδυνα, τότε γιατί δεν τα βγάζουν από την πρίζα, τώρα που ακόμη μπορούν; Δεν είναι αυτή η λύση πολύ πιο εύκολη και άμεση, από τη μηχανοποίηση του ανθρώπου;

Κοροϊδευόμαστε, λοιπόν. Το ζήτημα δεν είναι πώς θα σωθούμε, τάχα, από την ταχύτατα εξελισσόμενη τεχνητή νοημοσύνη. Το ζήτημα είναι άλλο: Ο άνθρωπος καλείται να κατακτήσει ολόκληρο το σύμπαν, χάνοντας όμως την ψυχή του.

Κατακλείδα: Με την πλήρη μηχανοποίηση των φορέων του, το τέρας Ανθρωπότητα αποκτά απίστευτες δυνατότητες μόλυνσης και καταστροφής των φυσικών και αστρικών βασιλείων σε όλο το σύμπαν. Οι άνθρωποι αισθάνονται στο στοιχείο τους όταν βρίσκονται σε περιοχές μικρής κινητικότητας (πχ χώροι εργασίας, σχολεία, φυλακές, κέντρα διασκεδάσεως), και συλλογικός σκοπός τους είναι η επέκταση των χώρων αυτών. Απώτερος στόχος τους είναι η αλλοίωση και εξάλειψη των περιοχών μεγάλης κινητικότητας (παράδεισοι) και η διεύρυνση των περιοχών μικρής κινητικότητας (κολάσεις).

Κυριακή, 4 Αυγούστου, 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δαίμονες σκοπεύουν να έλθουν στη γη. Έχουν ήδη κυριεύσει τα μυαλά ορισμένων ανθρώπων -για παράδειγμα ορισμένες γυμνάστριες, που έχουν φοβερές επιδόσεις στη γυμναστική, ακριβώς εξαιτίας της δαιμονοληψίας τους. Κάποιος, όμως, ξέρει το μυστικό τους και επιχειρεί να τις σκοτώσει. Παράλληλα, μερικοί δαίμονες αποπειρώνται να υλοποιηθούν στο φυσικό πεδίο μα δεν "βαστάνε" για πολύ.

Εγώ, μαζί με άλλους, ψάχνουμε να βρούμε μια συσκευή η οποία μπορεί να εμποδίσει την έλευση των κακών πνευμάτων. Καθώς περπατάμε στην Κάτω Γλυφάδα, παρατηρώ διαφημίσεις με μεγάλα γράμματα: Το ταξίδι στο χρόνο είναι σχεδόν έτοιμο! Σύντομα θα πουλάνε εισητήρια...

Μαζί με τέσσερις άλλες κοπέλες, ανεβαίνουμε πάνω σε ένα τρίκυκλο και φεύγουμε. Περνάμε από μαγευτικά παραθαλάσσια μέρη, όπου θαυμάζω την καθαρή γαλάζια θάλασσα, τη λευκή ψιλή άμμο, τους αψιδωτούς βράχους που ορθώνονται αστραφτεροί πάνω από το νερό, τις λεπτές λωρίδες νερού που εισχωρούν βαθιά μέσα στην καταπράσινη γη. Ωστόσο ανησυχώ, μήπως οι γυναίκες που με συνοδεύουν είναι και αυτές δαιμονισμένες...۩

Μαζί με την Πέρσα, τη Σάσα και τη φίλη τους τη Φανή, πήγαμε για μεσημεριανό φαγητό σε κινέζικο εστιατόριο στη Γλυφάδα. Κατόπιν, στο σπίτι της Περσεφόνης, είπα τα χαρτιά σε όλες. Τα κορίτσια είναι ευχαριστημένα με τις επιδόσεις μου, μου κάνουν διαφήμιση, λένε ότι η "Ηλιακή Αρκάνα" μου προβλέπει σωστά κι εγώ νιώθω υπερήφανη...

"Ο Κροκοδειλάκιας" - Προβληματισμοί της ταινίας: Πώς πλουτίζουν τόσο πολύ ορισμένοι; Πουλάνε ναρκωτικά, λέει. Σύμφωνοι, μα... πόσα ναρκωτικά πουλάνε πια; Υπάρχει τόση πελατεία; Είναι τόσο πολλοί αυτοί που αγοράζουν ευχαρίστως κάτι πανάκριβο, που σκοτώνει; *Αμφιβάλλω...*

Άρα: Ποιούς σκοπούς ακριβώς εξυπηρετούν οι πλούσιοι και ισχυροί; Για ποιό πράγμα ακριβώς ανταμείβονται τόσο

πλουσιοπάροχα; Οι "επιχειρήσεις" τους είναι μια πρώτη βιτρίνα. Τα "ναρκωτικά" ή τα "όπλα" είναι μια δεύτερη βιτρίνα. Όμως, τι πουλάνε στ' αλήθεια;

Τρίτη, 6 Αυγούστου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ανίερο Δέντρο): Περπατώ σε μια απέραντη έρημο, ώσπου φθάνω στον προορισμό μου. Είναι μια πανάρχαια πόλη χωρίς όνομα, αποτελούμενη από πανέμορφες υπόγειες αίθουσες φτιαγμένες από χρωματιστά κρύσταλλα και θόλους με ανθεμωτή διακόσμηση. Βρίσκω την κρυστάλλινη, γαλάζια οβάλ θήκη του Ψυχόσπαθου με το σήμα της πεντάλφα από πάνω· την σπάω με μια δυνατή κλωτσιά και παίρνω το ιερό όπλο που είναι κρυμμένο μέσα.

Συνεχίζω την περιπλάνηση στον υπόγειο κόσμο, ώσπου φθάνω στις υπόγειες σπηλιές, βαθιά κάτω από την επιφάνεια της γης. Βρίσκω το Ανίερο Δέντρο, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας: Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Χωρίς δισταγμό, υψώνω το Ψυχόσπαθο και το χτυπώ με μιας, από τη βάση του κορμού. Το δέντρο γίνεται στάχτη και πέφτει, ενώ εγώ αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: “Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας”...

Επαλήθευση: Το ίδιο απόγευμα ο Γιάννης τσακώνεται με τον Θανάση στη βεράντα, η αδελφή μου τρέχει να τον ρωτήσει τι συμβαίνει, ο μάγκας νευριάζει, σπάει το τζάμι του τραπεζιού και μετά αποχωρεί με τη νέα (πρώην) γκόμενα. Το παιδί δεν στέκει, μάλλον παίρνει χάπια, πάντως πάντα βρίσκει έναν μαλάκα όταν τον θέλει (στη συγκεκριμένη περίπτωση την γκόμενα)...

Εικόνες του Πλέγματος: Στις πέντε τηλεοπτικές διαφημίσεις, οι τέσσερις αφορούν τα κινητά τηλέφωνα. Εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, νέες εφαρμογές, ringtones, υπηρεσίες 090 κλπ. Ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να είναι διαρκώς μ' ένα κινητό στο χέρι. Τα κινητά τηλέφωνα ενοποιούν την μάζα. Πρόκειται για εργαλείο παρακολούθησης, πληροφοριοδότησης, αλλά κι επηρεασμού των εγκεφαλικών λειτουργιών.

Τα μικροκύμματα που εκπέμπονται από αυτές τις

συσκευές μπορούν να αλλοιώσουν τις διανοητικές λειτουργίες των ανθρώπων. Όλοι τα ξέρουν αυτά, όλοι τα έχουν ακούσει ή τα έχουν διαβάσει, όμως κανείς τους δεν έχει πρόβλημα: Όλοι τρέχουν σαν τρελοί ν' αποκτήσουν τα νέα μοντέλα, τα νέα ringtones, τα νέα εικονομηνύματα, τις νέες υπηρεσίες, ώστε να είναι πιο ιν...

Τετάρτη, 14 Αυγούστου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι διακοπές σε νησί, μάλλον στην Τήνο, μαζί με τους γονείς και την αδελφή μου. Μένουμε δωρεάν σ' ένα υπερπολυτελές ξενοδοχείο, σε μια ωραία σουίτα καλυμμένη με πλακάκια σε υπέροχο μπλε ελεκτρίκ χρώμα. Το λουτρό είναι τεράστιο, με μεταλλικά είδη υγιεινής και πάγκους. Το μόνο που μου ζητούν για αντάλλαγμα, είναι να τους κάνω εγώ μια ή δυο μικροεξυπηρετήσεις καθημερινά.

Κοντά σε μια παιδική χαρά παρακάτω, γνωρίζω μια κοπέλα που έχει δικό της μαγαζί. Έχει ανοικτόχρωμο δέρμα και μακριά, ίσια, κατάξανθα μαλλιά. Είναι Γερμανίδα, μιλάμε γερμανικά, χαίρομαι που βρήκα μια νέα φίλη. Την φέρνω στο δωμάτιό μας, είναι τώρα κάπως ακατάστατο, μα εκείνη δεν φαίνεται να νοιάζεται.

Σάββατο, 17 Αυγούστου 2002

“Ο φυλακισμένος”: Ταινία με πρωταγωνιστή τον “πολύ” Στήβεν Λαίην. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να μιλήσει, με δυσκολία αρθρώνει πάνω από πέντε λέξεις μαζεμένες, έχει δείκτη νοημοσύνης 70 (το έχω διαβάσει) και το βλέμμα του είναι σπινθηροβόλο σαν της αγελάδας. Κι όμως, έχει γράψει -ο ίδιος, λέει- και πρωταγωνιστήσει σε πολλές πετυχημένες κινηματογραφικές ταινίες, που του έχουν χαρίσει άφθονο χρήμα και δόξα. *Ο νοών νοήτω...*

... Κελιά, διάδρομοι, χώροι γκρίζοι, σκοτεινοί, στενοί, τετραγωνισμένοι: Αυτό είναι το φυσικό περιβάλλον των ανθρώπων. Εκεί αισθάνονται άνετα, εκεί βρίσκονται στο στοιχείο τους. Η φύση τούς προξενεί αμηχανία, φόβο, απέχθεια

και προπάντων την αίσθηση πως δεν είναι “θεοί”, πως δεν ελέγχουν οι ίδιοι τα πάντα.

... Σ' ένα δεδομένο περιβάλλον μπορεί να έχεις εχθρούς. Δεν μπορεί, όμως, να μην έχεις έστω έναν σύμμαχο. Είναι αφύσικο να έχεις μόνο εχθρούς, να σε μισούν όλοι, ενώ όσοι φέρονται ως “φίλοι” σου στο τέλος να σε προδίδουν χυδαία – δηλαδή, αυτό ακριβώς που συμβαίνει με μένα, σε όλη μου τη ζωή.

... Το Τέρας γνωρίζει. Τα δισεκατομμύρια πλοκάμια του Τέρατος Ανθρωπότητα ασυνείδητα ξέρουν ποιά είμαι, πάντα το ήξεραν και πάντα συντονίζονταν εκπληκτικά ώστε να με βλάπτουν κάθε στιγμή, με κάθε πιθανό ή απίθανο τρόπο. Τουλάχιστον, όμως, τώρα το αίσθημα είναι αμοιβαίο. Εκείνοι δρουν από το επίπεδό τους κι εγώ από το δικό μου...

Δευτέρα, 19 Αυγούστου 2002

Οραματισμός: Μαζί με τον Αρίωνα των Άστρων διασχίζω πόλεις, δάση και βουνά, προχωρώντας όλο και πιο βόρεια, ώσπου μέσα σε μια κρυστάλλινη πυραμίδα ανάμεσα στους βράχους διακρίνουμε το Ψυχόσπαθο: Με μια δυνατή γροθιά, ο Αρίων σπάει το κρύσταλλο κι εγώ αρπάζω το Σπαθί, το υψώνω προς τον ουρανό και αυτό λάμπει με μια μαγική λάμψη. Οι πόλεις των ανθρώπων αποσύρονται από τη συνείδησή μου, η παραίσθηση του κόσμου χάνεται...

?! ***“Sydney Fox”:*** Στο αποψινό επεισόδιο, ένας κούκλος που μοιάζει του Αρίωνα τραβά από έναν βράχο ένα ιερό σπαθί ίδιο με το Ψυχόσπαθο του οραματισμού μου. Ο εκλεκτός το υψώνει στον ουρανό κι εκείνο λάμπει με μια χρυσή λάμψη...

Τρίτη, 20 Αυγούστου 2002

Το βράδι παρακολούθησα την ταινία φαντασίας “Η συντροφιά του δαχτυλιδιού”, μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη. Η ταινία ήταν συναρπαστική, ωστόσο δεν την ευχαριστήθηκα στο έπακρο επειδή ο νεαρός δίπλα μου κάπνιζε συνεχώς και πλατάγιζε ασταμάτητα την -τρυπημένη- γλώσσα του, όση ώρα διήρκεσε το έργο, δηλαδή δυόμισι ώρες!

Με θλίψη συνειδητοποιώ ότι ο καλός μου ανηψιός, ο

Γιάννης, δεν είναι πια αυτό που ήταν κάποτε. Δεν μ' ευχαριστεί πλέον να βλέπω ταινίες μαζί του, όπως άλλοτε. Δυστυχώς, *το παρελθόν έχει φύγει...*

Angelina: Ποιά είναι στ' αλήθεια η νέα, ωραία, πάμπλουτη και διάσημη ηθοποιός Angelina; Πώς ένας νέος άνθρωπος, μόλις 20-25 ετών, εκτοξεύεται τόσο γρήγορα στα ύψη της διασημότητας και του χρήματος; Ναι μεν όλα είναι στημένα αλλά: Πώς καταφέρνει κανείς να πλησιάσει τα *μεγάλα* κυκλώματα σε τόσο νεαρή ηλικία;

Η προσωπική μου εμπειρία δείχνει πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο: Ένα νεαρό άτομο φυσιολογικά δεν μπορεί να γνωρίζει καν σε τί κόσμο βρίσκεται, πόσο μάλλον πώς να κινηθεί σε αυτόν! Ακόμη: Ένας κακός γάμος, μια αδιέξοδη δουλειά, μερικές επιβλαβείς γνωριμίες, σε πάνε πολύ πίσω και σου τρώνε 5-10 χρόνια την κάθε φορά. Η παραμικρή στραβοτιμονιά ή κακοτυχία μπορεί να έχει ολέθριες συνέπειες για μια ολόκληρη ζωή. Εγώ, για παράδειγμα, στα 40 μου χρόνια, μετά από αδιάκοπες αναζητήσεις σε διάφορα κοινωνικά περιβάλλοντα και με τα μάτια πάντα ορθάνοιχτα, όχι μόνο δεν έγινα ποτέ δεκτή στα όποια κυκλώματα αλλά κατεβαίνω κοινωνικά αντί να ανεβαίνω! Χρειάζεται, μάλιστα, να περιμένω έξι μήνες και να μεσολαβήσει "μέσον", μήπως και βρω μια ηλίθια part-time δουλειά στα σχολεία Καραΐνδρου...

Άρα, λοιπόν, η τεράστια δόξα, επιτυχία και ο εξωφρενικός πλούτος ορισμένων ατόμων αποτελεί παράδοξο -όποια ταλέντα κι αν υποθέσουμε ότι έχουν. Επιπλέον, τους ανθρώπους αυτούς όλοι τους θαυμάζουν και τους προσκυνούν -κανείς δεν τους ζηλεύει ούτε τους αμφισβητεί ποτέ- ενώ εγώ, ας πούμε, για την παραμικρή μου επιτυχία δέχομαι απίστευτη γλωσσοφαγιά και πυρά φθόνου απ όλες τις κατευθύνσεις...

Υποψία: Μέσα στην άρχουσα τάξη υπάρχει ένας βασικός πυρήνας ανθρώπων, οι elite των elite, οι οποίοι έχουν μια πολύ συγκεκριμένη πανάρχαια καταγωγή (μήπως εβραϊκή;). Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να ανήκουν σε μια άλλη φυλή, με διαφορετικό DNA από των συνηθισμένων ανθρώπων. Ίσως να

ζουν πολύ παραπάνω από το μέσο άνθρωπο, ίσως χιλιάδες χρόνια. Είναι αυτοί που μυστικά κυβερνούν το ανθρώπινο κοπάδι, αυτοί που κινούν τα νήματα του κόσμου από αρχαιοτάτων χρόνων.

Παρατήρηση: Σχεδόν σε όλα τα αμερικάνικα έργα οι πρωταγωνιστές διαθέτουν ένα συγκεκριμένο γενετικό υπόβαθρο: είναι αποκλειστικά πρασινομάτηδες ή γαλανομάτηδες κι έχουν συνήθως πολύ ανοικτόχρωμη επιδερμίδα και ξανθά μαλλιά. Οι καστανομάτηδες παίρνουν από τρίτο ρόλο και κάτω. Τυχαίο; Μάλλον όχι...

Παρασκευή, 23 Αυγούστου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι πάνω σ' ένα μυστηριώδες πλοίο, μαζί με δυο άλλες γυναίκες κι έναν άνδρα. Κάτι παιδιά με ενοχλούν και με κοροϊδεύουν συνεχώς. Εγώ τους ανταποδίδω τις κοροϊδίες. Οι σύντροφοί μου κι εγώ γυρίζουμε διάφορους χώρους μέσα στο πλοίο -δεν θυμάμαι γιατί.

Σε μια στιγμή, βρίζω και χτυπώ τη μία από τις δυο γυναίκες· οι άλλοι δυο με κοιτούν απειλητικά, όμως εγώ δεν πτοούμαι.

Στα χαμηλότερα στρώματα του καραβιού έχει πιάσει φωτιά, οπότε εμείς ανεβαίνουμε διαρκώς, σε ψηλότερα καταστρώματα. Έξω φυσά τρομερά, το δάπεδο ταρακουνιέται κάτω από τα πόδια μας. Κάτι πολύ σοβαρό συμβαίνει, δεν τολμάμε να βγούμε έξω. Κάποιος καλεί σε βοήθεια με το κινητό του, και ζητάει να έλθου να μας βρουν. Εντέλει, αποδεικνύεται ότι το πλοίο είναι μονάχα ένα παράδοξο παιγνίδι, όπου έχουμε εγκλωβιστεί για να πάρουμε ορισμένα μαθήματα από τη ζωή...

Πέμπτη, 29 Αυγούστου 2002

Μαζί με την Πέρσα πήγαμε στην έκθεση αγγλικών βιβλίων στο Caravel, προμηθευτήκαμε καινούργια βιβλία διδασκαλίας και μετά πήραμε τον καφέ μας στο φουαγιέ.

Όλα ωραία και καλά, ωστόσο δεν έλειψε το ***μυστήριο:*** Λίγο μετά την είσοδό μας στην έκθεση, η Περσεφόνη μου προτείνει: “Προχώρα μόνη σου, αν θέλεις”. Δεν έφερα αντίρρηση, έτσι χωρίσαμε κι αρχίσαμε να εξερευνούμε τους πάγκους με τα βιβλία η καθεμία μόνη της -παρόλο που δεν θα με πείραζε να προχωράμε μαζί.

Αφού τελείωσα την εξερεύνηση, βάλθηκα να την αναζητώ παντού· πέρασα βιαστικά όλους τους χώρους της έκθεσης τρεις φορές, άφαντη η φιλενάδα μου. *Πώς χάνεις ένα άτομο σαν την Πέρσα (150 κιλά);*, αναρωτήθηκα. Εντέλει, βγήκα έξω, αγόρασα μια τηλεφωνική κάρτα (καθότι δεν διαθέτω κινητό), και της τηλεφώνησα. Ούτε εκείνη μ' έβρισκε, λέει...

Μαγικά μυστικά: Για να μην τελειώνει ένας καυγάς, γυρίζεις την παντόφλα σου ανάποδα. Για να φύγει ανεπιθύμητος επισκέπτης, ρίχνεις με τρόπο αλάτι πάνω στην καρέκλα του ή πίσω από την πλάτη του. Για να βρεις κάτι χαμένο στο σπίτι, καρφώνεις μια βελόνα πάνω σε ξύλο ή δένεις κόμπο μια πετσέτα και την πετάς πάνω στο κρεβάτι. Σπασμένος καθρέφτης στο σπίτι κάποιου, του φέρνει γρουσουζιά για επτά χρόνια...

Δευτέρα, 9 Σεπτεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η μαμά κι εγώ είμαστε διακοπές. Θαυμάζω δυο όμορφα, πράσινα, νησιά, δίπλα-δίπλα το ένα στο άλλο, όπου φθάνει κανείς με βάρκα. Εμείς πηγαίνουμε στο δεύτερο νησί. Η θάλασσα είναι ήρεμη, γαλάζια, πανέμορφη. Καθώς ταξιδεύουμε, απολαμβάνω τη γαλήνη.

Φθάνοντας εκεί, σύντομα παρατηρώ έναν εμφανίσιμο, λεπτό, μελαχροινό άνδρα με σχιστά μάτια καθισμένο σ' ένα παγκάκι. Περπατώ μαζί του, αγκαλιαζόμαστε όλο τρυφερότητα, μου φαίνεται πολύ οικείος, σα να τον ξέρω από παλιά. Καταλήγουμε σ' ένα παράξενο σκοτεινό μαγαζί, ψάχνω για θέσεις στο σκοτάδι, δεν βρίσκω. Μπροστά υπάρχει ένα τεράστιο στρώμα, όπου κάποιοι κάνουν χαζομάρες. Η Ελένη Τανάγρα τρέχει και πέφτει άγαρμπα πάνω στους άλλους, σαν χοντρή που είναι. Δεν βρίσκω πουθενά τον συνοδό μου, αναρωτιέμαι πού να είναι...

Ξυπνώ με μια αίσθηση εκνευρισμού και απογοήτευσης. Τι επεμβαίνει στα όνειρά μου και τα χαλάει;

Τετάρτη, 11 Σεπτεμβρίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Πρόσωπο του Τέρατος): Μέσα σ' έναν παγωμένο κρατήρα στο Βόρειο Πόλο, ακόμη μια φορά αντικρύζω το αληθινό πρόσωπο του Τέρατος Ανθρωπότητα: Μια μαύρη, γλοιώδης μάζα με σάρκες που "τρέχουν"... ένα τεράστιο κεντρικό μάτι με παρατηρεί καθώς υψώνω το Ψυχόσπαθο... αμέτρητα μικρά μάτια ανοίγουν με τρόμο, καθώς μπήγω την πύρινη ρομφαία μου στη σάρκα του Τέρατος. Η φλόγα μου το κατακαίει, παγερός άνεμος διαλύει τις στάχτες, η Ωδή μου αντηχεί στα ουράνια: “Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε ένα...” *Μοναδική αίσθηση χαράς και ολοκλήρωσης. Ωστόσο, το νιώθω πια, ότι δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ. Πρέπει να προχωρήσω στο επόμενο βήμα...*

Η Υπέρτατη Τελετουργία

Παρασκευή, 13 Σεπτεμβρίου 2002

... Βρίσκω ότι οι οραματισμοί δεν με ικανοποιούν απόλυτα πλέον. Χρειάζομαι κάτι άλλο, πιο πρακτικό, πιο ισχυρό. Έτσι, από σήμερα δοκιμάζω κάτι διαφορετικό. Το έχω ανάγκη...

Καθαγιασμός συνέργων για την Υπέρτατη Τελετουργία: Κατ' αρχήν, συγκεντρώνω τα σύνεργά μου: Το παλιό μαγκάλι (αποτελούμενο από χρυσαφένιο δοχείο, δίσκο και καπάκι), ένα κερί, ένα κηροπήγιο, ένα μπωλ με νερό, άλλο ένα με χώμα, ένα καινούργιο μαχαίρι κουζίνας με ασημένια λαβή.

Στη συνέχεια, περνώ το κάθε αντικείμενο τρεις κύκλους από κάθε φυσικό στοιχείο, προφέροντας τα λόγια: "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο του αέρα" (τον κρατώ στο χέρι και τον περιστρέφω τρεις φορές ψηλά στον αέρα). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο της φωτιάς" (τον περνώ τρεις κύκλους πάνω από το αναμμένο κερί, έτσι ώστε η φλόγα να εφάπτεται στο αντικείμενο). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο του νερού" (Παίρνω λίγο νερό με το άλλο χέρι και καταβρέχω ελαφρά το δίσκο, διαγράφοντας πάντα τρεις κύκλους). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο της γης" (παίρνω λίγο χώμα και ραντίζω ελαφρά το αντικείμενο τρεις φορές, σε κύκλους). Επαναλαμβάνω την ανωτέρω διαδικασία για όλα τα σύνεργα και... *ναι: Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...*

Το ίδιο απόγευμα, πηγαίνω μακρινή βόλτα με το ποδήλατο, μέχρι την Ηλιούπολη. Καθώς επιστρέφω στην Άνω Γλυφάδα, ο ουρανός πίσω μου γεμίζει γρήγορα με βαριά πορτοκαλόγκριζα σύννεφα, γεμάτα αστραπές και βροντές, χωρίς όμως να βρέχει. Η θύελλα μοιάζει να με ακολουθεί σε όλο το δρόμο και η ατμόσφαιρα είναι ασυνήθιστα ηλεκτρισμένη, μαγευτική. Δεν τολμώ ούτε ν' αναρωτηθώ· νιώθω, όμως, υπέροχα...

Η Υπέρτατη Τελετουργία

Τόπος: Το γραφείο μου.
Χρόνος: Παρασκευή, γύρω στις 12 τα μεσάνυχτα.

Προετοιμασία: Έχω από πριν κατασκευάσει ένα ομοίωμα του Τέρατος Ανθρωπότητα από μαύρο χαρτόνι, ως εξής: Το κεντρικό μεγάλο μάτι και τα πέντε περιφερειακά του είναι πράσινα -μη ανθρώπινα. Τα υπόλοιπα μάτια (ανθρώπινα, κυρίως μαύρα, γαλάζια και λίγα πράσινα) μικραίνουν όσο πάνε προς τα άκρα των πέντε μεγάλων πλοκάμων, που συμβολίζουν τις πέντε ηπείρους.

Σκηνοθεσία: Ο βωμός (μικρό ξύλινο σκαλιστό τραπεζάκι) βλέπει προς το νότο, ή εναλλακτικά, προς την ανατολή. Στο γραφείο απέναντι στερεώνω μια δική μου ζωγραφιά που απεικονίζει μια πανίσχυρη μάγισσα. Στο κέντρο του βωμού τοποθετώ τον “κρατήρα”, δηλαδή το χάλκινο χρυσαφί μαγκάλι. Μέσα τοποθετώ το χαρτονένιο ομοίωμα του Τέρατος. Πίσω από τον “κρατήρα” υπάρχει κερί επιταφίου αναμμένο. Μπροστά του, στα δεξιά, υπάρχει μικρό δοχείο με νερό, ενώ στ' αριστερά πήλινο δοχείο με χώμα. Το “ψυχόσπαθο” τοποθετείται εγκάρσια, μπροστά στο μαγκάλι.

Ατμόσφαιρα: Ανοίγω ένα παράθυρο. Ζεσταίνω τα χέρια, τρίβοντάς τα. Στο δεξί μου χέρι κρατάω το “Ψυχόσπαθο”. Βρίσκω το κατάλληλο συναίσθημα: *Θυμός*. Ξεκινώ την απαγγελία με φωνή δυνατή και σταθερή· οι λέξεις ξεπηδούν από μέσα μου αυθόρμητα, σα να βρίσκονταν πάντα θαμένες εκεί μα μόλις τώρα βρίσκουν επιτέλους διέξοδο:

Η πιο Ιερή Επίκληση

Εγώ, η Υβόννη,
Γεννημένη την ημέρα του Μαύρου Σάμπατ
Καλώ εσένα, Ουριήλ,
το Φως του Θεού,
τον Μέγα Αρχάγγελο της Γης,
τον Κλειδοκράτορα του Κάτω Κόσμου

Γύρισε και κοίταξέ με
Γύρισε και άκουσέ με
Για τους αστρικούς κόσμους που σβήνουν,
Για τα φυσικά βασίλεια που χάνονται,
Για ολόκληρο το Σύμπαν που μολύνεται,
Εγώ, η Υβόννη,
Γεννημένη την ημέρα του Μαύρου Σάμπατ
Προστάζω: Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα (τρις)
Εγώ, η Υβόννη,
Συγκεντρώνω τη Δύναμη σ' αυτό το Σπαθί...

Παίρνω το κερί, το υψώνω ψηλά κοντά στο μαχαίρι, έτσι ώστε η λάμα να εφάπτεται στη φλόγα και συνεχίζω:
Εγώ, η Υβόννη
Τώρα έχω τη Δύναμη ν' αφανίσω
το Τέρας Ανθρωπότητα
Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα! (τρις)

Κατεβάζω αργά το χέρι με την "πύρινη ρομφαία" (φλόγα και μαχαίρι) και βάζω φωτιά στο χαρτονένιο ομοίωμα. Το παρακολουθώ προσεκτικά καθώς καίγεται, προφέροντας αργά την ***Ωδή:***

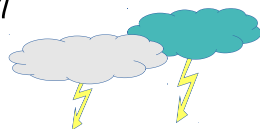
Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα
Το Φως θα αφανίσει το γένος σας,
Ο Αέρας θα σκορπίσει τις στάχτες σας,
Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα,
Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα.
Σύντομα θα είναι
Σα να μην υπήρξατε ποτέ, ποτέ, ποτέ...

Κλείσιμο: Όταν σβήσει εντελώς η φωτιά, με τη λάμα του "σπαθιού" μου σπάω σε κομμάτια το καμμένο ομοίωμα. Κατόπιν, ρίχνω τις στάχτες μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας. Αδειάζω το βωμό και στο κέντρο του τοποθετώ έναν μικρό

διακοσμητικό άγγελο, σαν σύμβολο ενός νέου, αγνού κόσμου. Το "ψυχόσπαθο" μένει τοποθετημένο εγκάρσια μπροστά στον άγγελο. Μετά από λίγες στιγμές, το ξαναπαίρνω στο χέρι και απαγγέλλω τον ***Ύμνο:***

Έτσι οι αστρικοί κόσμοι έλαμψαν ξανά
Έτσι τα φυσικά βασίλεια θέριεψαν ξανά
Έτσι το Σύμπαν είναι αγνό ξανά:
Το Φως αφάνισε το γένος των ανθρώπων
Ο Αέρας σκόρπισε τις στάχτες τους
Το Νερό ξέπλυνε το μίασμα
Η Γη κατάπιε τα βδελυρά τους έργα
Τώρα είναι σα να μην υπήρξαν ποτέ
στο θαυμάσιο νέο κόσμο
που αντικρίζουν τα μάτια της ψυχής μου.

... ***Τέλειο.*** Απλά, τέλειο. Αισθανόμουν υπέροχα καθώς ένιωθα το χέρι μου να σφίγγει το Ψυχόσπαθο, προφέροντας τα παραπάνω ξόρκια, παρακολουθώντας το Τέρας Ανθρωπότητα να καίγεται στις ιερές φλόγες. Μοναδική, πρωτόγνωρη αίσθηση ικανοποίησης και πληρότητας με πλημμυρίζει.
Μη βλέπεις τηλεόραση μετά απ' αυτό.
Μη διαβάζεις χαζοπεριοδικά μετά απ' αυτό.
Μην απορροφιέσαι σε καμιά ηλίθια απασχόληση
μετά απ' αυτό...

Σάββατο, 14 Σεπτεμβρίου 2002

Νύχτα αϋπνίας: Ανησυχίες, ενοχές, φόβοι με κράτησαν ξύπνια για αρκετές ώρες. Όμως, η ουσία είναι ότι δεν διάβασα την Υπέρτατη Τελετουργία σε κάποιο σαχλό βιβλίο δήθεν μαγείας, από αυτά που κυκλοφορούν κατά κόρον στο εμπόριο. Η όλη ιδέα ξεπήδησε αυθόρμητα από μέσα μου, από το σύνολο των εμπειριών μου ως τώρα, ενεργοποιημένη από τη σαπίλα των "ανθρώπων" που έχω συναντήσει μέχρι τώρα. Αυτοί με αφύπνισαν...

Η Υπέρτατη Τελετουργία είναι η κορύφωση της ζωής μου, ο προορισμός που αναζητούσα εδώ και δεκαετίες. Για την ακρίβεια, ολόκληρη η ως τώρα ζωή μου με οδηγούσε σ' αυτήν. Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, λοιπόν, καμία επέμβαση αόρατων τιμωρών δυνάμεων. Αντίθετα, διαισθάνομαι πως δέχομαι εσωτερική καθοδήγηση και, ίσως, προστασία από πνευματικές οντότητες. Δεν είμαι πια μόνη, το νιώθω. Στριφογυρίζοντας τούτες τις σκέψεις στο μυαλό μου, τελικά ηρέμησα κάπως και κατάφερα να αποκοιμηθώ.

Γύρω στο χάραμα με ξυπνούν πολύ δυνατά, εκκωφαντικά αστραπόβροντα -λες κι έχουν ανοίξει οι ουρανοί! Οι βροντές και τ' αστροπελέκια, που πιο δυνατά δεν έχω ξανακούσει ποτέ μου, συνεχίζουν αγριεμένα επί ώρες, φορτίζοντας τον ψυχισμό μου με μια πρωτοφανή έξαψη...

Κυριακή, 15 Σεπτεμβρίου 2002

Ερωτικό Όνειρο: Ανηφορίζω σε μια άλλη λεωφόρο Πατησίων· στη μέση του δρόμου υπάρχει ένα ωραίο νεοκλασικό κτήριο με αρχαιοπρεπείς κίονες. *Θυμάμαι ότι έχω ξαναδεί αυτό το κτίσμα, στο ίδιο μέρος, σε παλαιότερο όνειρο*. Πάνω στις μαρμάρινες σκάλες του κτηρίου παρατηρώ όμορφους νεαρούς. Το όνειρο γίνεται διαυγές, επιλέγω έναν εμφανίσιμο ξανθό άνδρα, τον πηγαίνω στην άκρη και τον φιλώ. Ακολουθεί σεξουαλική επαφή. Τον βάζω από κάτω για να νιώσω πιο έντονα τον οργασμό. *Απλά ήταν θαυμάσιο...*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο ανηψιός μου ο Νάσος εμφανίζεται επιθετικός και νυχιάζει όλη την οικογένεια, ώστε να γίνουμε βρυκόλακες σαν αυτόν. Ανησυχώ καθώς κοιτάζω τις νυχιές σε μένα και στη μαμά. Ο μικρός λέει ότι τώρα θα πεθάνουμε όλοι την ίδια μέρα. *Ερμηνεία: Δίχως αμφιβολία, ο Θανάσης έχει τη φυσική ικανότητα να μας απορροφά συστηματικά ενέργεια, σαν ψυχικό βαμπίρ.*

Σάββατο, 21 Σεπτεμβρίου 2002

Βραδινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, όπου διαβάστηκε το βραβευμένο διήγημα επιστημονικής φαντασίας “Η σχεδία”:

Ένα αλλόκοτο αστροσκάφος που θυμίζει σχεδία, με κάτι μικροσκοπικά όντα επάνω του, ακροβατεί επί χιλιετίες μπροστά σε μια μαύρη τρύπα και δεν λέει να πέσει μέσα. Βαρετό, κουραστικό, ακατανόητο, αρλούμπα. Όλοι, όμως, το βρήκαν "ενδιαφέρον", "αξιόλογο", "γεμάτο σπουδαίες γνώσεις φυσικής".

Όταν τελείωσε η ανάγνωση, αποφάσισα να πάω για καφέ μαζί με τους υπόλοιπους -μάλλον απρόθυμα και αφού μου το πρότεινε η Τάνια, η αντιπρόεδρος τη λέσχης. Περπατώντας όλοι μαζί προς το Green Park, κοντά στο Πεδίο του Άρεως, προσπάθησα να πλησιάσω τον Ανδρέα, έναν εμφανίσιμο ξανθό 30χρονο, για να του πιάσω κουβέντα. Εκείνος, όμως, έμεινε ψυχρός και απόμακρος απέναντί μου, απαντούσε μονολεκτικά στις ερωτήσεις μου και προχωρούσε όλο και πιο γρήγορα, σα να ήθελε να μου ξεφύγει.

Στο Green Park τα πράγματα εξελίχθηκαν καλύτερα απ' όσο περίμενα, εφόσον κάπως κατάφερα κι επικοινώνησα με ορισμέ-νους. Σε μια στιγμή, η Κάτια (μια μάλλον νευρωτική, εκκεντρική πενηντάρα, που ντύνεται πάντα στα μαύρα, κουρεύεται αλά γκαρσόν, συνεχώς χειρονομεί έντονα όταν μιλάει -δίπλα μου κάθεται, θα μου βγάλει κανένα μάτι- και πίνει 2-3 μπύρες στην καθησιά της) σηκώνεται να φύγει. Τότε ακριβώς, ο Ανδρέας πετάγεται κι αυτός επάνω, σαν ελατήριο. Γυρίζω και τον κοιτάζω πλάγια απέναντί μου, και τότε του κόβεται η φόρα! Μένει όρθιος, αμήχανος για λίγα λεπτά, αφήνει την Κάτια να προηγηθεί για κανένα πεντάλεπτο και ύστερα αποχωρεί κι εκείνος.

Συμπέρασμα: Ο μορφονιός Ανδρέας κάνει σε μένα τον δύσκολο, ωστόσο δεν έχει κανένα πρόβλημα να τα φτιάξει με μια μάλλον άσχημη, ξερακιανή, υστερική, αλκοολική γυναίκα, μεγαλύτερη από μένα! Κάποτε, αυτό το γεγονός θα με αρρώσταινε. Όχι όμως τώρα. Τώρα ξέρω – κι έχω άλλα, πολύ πιο σημαντικά πράγματα να σκεφθώ...

Τρίτη, 24 Σεπτεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα περίεργο θηλυκό ον με

καταδιώκει μέσα σε καράβι. Της ξεφεύγω μα με ακολουθεί διαρκώς, μου κλείνει το δρόμο ξανά και ξανά. Το όνειρο γίνεται διαυγές και αποφασίζω να την αντιμετωπίσω. Γυρίζω απότομα και βλέπω μια ξανθιά γυναίκα (μοιάζει στην Έλλη από το τεκβοντό) που προσπαθεί να μου κάνει μάγια.
“Ποιά είσαι;” της φωνάζω θυμωμένη.
“Με λένε Μαρία, Βίκυ ή Αντριάννα”, μου απαντά αυτή.
“Λύσε τα μάγια αμέσως!” προστάζω.

Πέμπτη, 26 Σεπτεμβρίου 2002

Ψυχική Εμπειρία: Είναι νωρίς το πρωί, δεν έχω σηκωθεί ακόμη, βρίσκομαι μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Αισθάνομαι βαθιά ηδονική ικανοποίηση, καθώς ένα ψυχρό ρεύμα ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη αρκετές φορές. Τότε, ξυπνώ· η μαμά κάθεται πάνω στο κρεβάτι μου και η παρουσία της με αποσπά από την ευτυχή ανάμνηση της εμπειρίας...۩

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι κάτω, στο σπίτι της αδελφής μου. Βλέπω διάφορα πολύχρωμα περιοδικά και ξεχωρίζω ένα αγγλικό που το φτιάχνεις ο ίδιος από σελίδες σπιράλ. Παρατηρώ μερικές εικόνες σε περιοδικό, σαν κόμικ: Θαλάσσια τέρατα και γυναίκες που έχουν πέσει στα δόντια τους. Κάποιοι άνδρες βουτούν στο νερό και αψηφούν τον κίνδυνο για τις σώσουν... ۩

Η θεία Βαρβάρα, αδελφή του πατέρα μου η οποία μένει μόνιμα στην Κεφαλλονιά, βρίσκεται τώρα εδώ, στο σπίτι μας, επειδή πρέπει να κάνει μια εγχείρηση στη χολή. Κάποια στιγμή, καθώς κουβεντιάζουμε χαρωπά, η θεία βγάζει το χρυσό σταυρό που φορά και μου τον χαρίζει. Στη συνέχεια, συζητά με τον πατέρα μου να τον βοηθήσει οικονομικά, ώστε να χτίσει εξοχικό στο πατρογονικό του οικόπεδο στην Κοντογεννάδα, ένα χωριό στην περιοχή της Ανωγής, έξω από το Ληξούρι. Οι απρόοπτες αυτές εξελίξεις με χαροποιούν και με παραξενεύουν. Ούτε εγώ, ούτε η οικογένειά μου είμαστε μαθημένοι σε τέτοια...

“Αράχνες Νο 2”: Μέσα στο μεταλλικό, ψυχρό, γκρίζο περιβάλλον ενός σύγχρονου πλοίου, παρατάσσονται χώροι πνιγηροί, τετραγωνισμένοι, στερημένοι από κάθε ομορφιά και

φαντασία. Ωστόσο, οι άνθρωποι που διαβιώνουν εκεί δεν φαίνονται να στενοχωρούνται καθόλου -αντίθετα, μέσα σε τέτοια περιβάλλοντα κινούνται άνετα και νιώθουν ασφαλείς.

Μέσα σε τέτοιους χώρους όλα φαίνονται προβλέψιμα, ελεγχόμενα, τακτοποιημένα, οργανωμένα *-όμως, ποιος ξέρει τι μπορεί να κρύβεται σε κάποιο κρυφό σκοτεινό δωμάτιο, πίσω από σιδερένιες κλειδωμένες πόρτες!*

Στην επικράτεια των ανθρώπων τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται: Πάντα κάποιο ανίερο μυστικό καιροφυλακτεί πίσω από μεταλλικούς τοίχους...

Σάββατο, 28 Σεπτεμβρίου 2002

Ερωτικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια μικρή εξωτική παραλία παρέα μ' έναν καταπληκτικό νεαρό με γυμνασμένο σώμα και μακριά ξανθά μαλλιά. Θαλεροί φοίνικες, γάργαρος καταρράχτης, γαλάζια καθαρή θάλασσα συνθέτουν ένα υπέροχο φυσικό τοπίο. Αγγίζω ελαφρά τον όμορφο σύντροφό μου, απολαμβάνοντας ηρεμία και γαλήνη. Ξαφνικά, καταφθάνει ο ανηψιός μου ο Νάσος μαζί με πολύ κόσμο και κάνουν διαβολεμένο σαματά. Αντίο ρομαντική ατμόσφαιρα... *Ξυπνώ ανήσυχη, απογοητευμένη, απορημένη: Μα τι παιδί είναι πια, αυτός ο Νάσος;*

Μετά από τηλεφώνημα της Ελένης Τανάγρα, κανονίσαμε να βγούμε οι δυο μας απόψε. Βαριόμουν αφάνταστα αλλά δέχθηκα, μόνο και μόνο για να της ολοκληρώσω τη φανταστική ερωτική μου ιστορία: Εντέλει, δεν τα έχω φτιάξει με το Γιάννη αλλά με τον 28χρονο Γιώργο, ο οποίος μάλιστα έχει έλθει στο σπίτι μου κι έχει γνωρίσει τους δικούς μου! Μετά από μερικές αναγνωριστικές ερωτήσεις, στις οποίες απάντησα ετοιμόλογα, η Ελένη σκυθρώπιασε, έμεινε αμίλητη και το διαλύσαμε ύστερα από καμιά ώρα. Αυτή ήταν η τελευταία που την είδα. Η Ελένη δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει ποτέ, ούτε εγώ θα ξανασχοληθώ...

Ορισμός της Αγάπης: Απόσπασμα από τη νουβέλα "Η κόλαση δεν υπάρχει", της Σουζ. Ταμάρο: “Στην αρχή η Λάουρα ντυνόταν με υπερμεγέθεις μπλούζες, σαν επιζώσα από κάποια

καταστροφή. Έπειτα, όμως, ένα μέρος της πρέπει να κατάλαβε. Έπρεπε να διαλέξει: Θα ζούσε μέσα στην αγάπη ή χωρίς αυτήν; *[δηλαδή, θα επεδίωκε την αποδοχή του "ισχυρού" πατέρα της ή όχι;]*. Έτσι, η Λάουρα επέλεξε να αρέσει *[στον ισχυρό της οικογένειας]*. Επέλεξε, λοιπόν, να φορά μίνι φούστες, να φτιάχνεται..."

Η ανωτέρω είναι η πιο πειστική εξήγηση της αγάπης, που έχω δει ποτέ. Ερώτηση: Τι έλκει, λοιπόν, την αγάπη; Απάντηση: Η οικειοθελής προσάρτηση σε μια ιεραρχία. Η αγάπη μπορεί να παίρνει πολλές μορφές (έρωτας, φιλία, επαγγελματική επιτυχία κλπ), όμως ουσιαστικά πρόκειται πάντα για το ίδιο πράγμα...

Αγαπητός άνθρωπος είναι πρωταρχικά ο ισχυρός, ο ηγέτης, δηλαδή αυτός που επιβάλλεται αυθόρμητα χάρη στα περίσσια αποθέματα κακίας/πονηρίας/λαγνείας που διαθέτει. Παρομοίως, την αγάπη έλκουν όσοι κάνουν σκοπό της ζωής τους να υπηρετούν τον ισχυρό. Έτσι, αγαπητά πρόσωπα είναι ο άνδρας της οικογένειας αλλά και η γυναίκα που υποτάσσεται σ' αυτόν· ο διευθυντής μιας εταιρείας αλλά και οι υπάλληλοι που υπακούνε σ' αυτόν, κ.ο.κ.

Αν ένας ηγέτης φανεί "αδύναμος" (δηλαδή όχι αρκετά κακός, πονηρός, ανήθικος), τότε γρήγορα χάνει την εκτίμηση που χαίρει μέσα στην ομάδα/κύκλωμα, ενώ κινδυνεύει ακόμη και η θέση του. Αν, πάλι, ο "υποτακτικός" εκφράσει αμφιβολίες για την ανωτερότητα του αρχηγού, ή αν δεν επιδεικνύει κάθε στιγμή την πρέπουσα υποταγή, αργά ή γρήγορα αποβάλλεται από την ομάδα ως ανεπιθύμητος. Συνήθως ο εξοβελισμένος καταλήγει σε μια άλλη ιεραρχούμενη ομάδα, αν αποτύχει κι εκεί μετακινείται σε μια άλλη, κ.ο.κ., μέχρι να βολευτεί εντέλει σε μια θέση *-δηλαδή μέχρι να βρει την αγάπη*.

Ελάχιστοι άνθρωποι καταλήγουν τελικά στην αντίθετη κατάσταση, αυτή του *μίσους*. Όταν το σύνολο της Ανθρωπότητας σε απορρίπτει, μοιραία αποκόβεσαι από αυτήν και σταδιακά μετατρέπεσαι σε κάτι άλλο, κάτι ξένο, πιθανόν εχθρικό προς το Τέρας με τα Δισεκατομμύρια Πρόσωπα...

Η αγάπη είναι το συνδετικό υλικό της ανθρώπινης κοινωνίας. Μέσω της "αγάπης" τα άτομα συνδέονται με τους

“προϊσταμένους” τους, αυτοί με τους “ανωτέρους” τους κι αυτοί, με τη σειρά τους, με τον εκάστοτε “μεγάλο αρχηγό”. Τέλος, οι αρχηγοί των διαφόρων ομάδων/κυκλωμάτων υπακούνε σε κάποιον άλλο “εξωτερικό” ηγέτη, η δύναμη του οποίου επισκιάζει και περιλαμβάνει τη δική τους μικρότερη, κ.ο.κ. Οι κύκλος της αγάπης διευρύνεται διαρκώς, ώσπου καταλήγει σ' ένα υπερκύκλωμα που αγκαλιάζει ολόκληρη την Ανθρωπότητα κι έχει ένα μονάχα κέντρο ηγεσίας – μυστηριώδες, αθέατο, το οποίο υπηρετούν τελικά όλοι οι άνθρωποι, είτε το γνωρίζουν είτε όχι. Αυτό το Ένα, ο κρυφός κυβερνήτης όλης της Ανθρωπότητας, κατά πάσα πιθανότητα είναι μια μη ανθρώπινη οντότητα, που οι πολλοί προσκυνούν ως “Θεό”.

Εγώ δεν έγινα ποτέ δεκτή από τα κυκλώματα, όσες φορές κι αν τα πλησίασα σε διάφορες “λέσχες”, “μεταφυσικά κέντρα”, “σχολεία” κλπ. Δεν τους ταιριάζω και δεν μου ταιριάζουν. Έτσι, δεν ζω μέσα στην αγάπη. Δεν θέλω, δεν μπορώ, ούτε μου το επιτρέπουν. Δεν έγινα ποτέ “οπαδός” αλλά ούτε και “αφεντικό”. Εγώ δεν ανήκω στην ανθρώπινη ιεραρχία. Δεν ζω στην αγάπη αλλά στο μίσος. Έτσι, συνεχίζω να ντύνομαι συντηρητικά, "σαν επιζώσα από μια καταστροφή". Σαν “ξένο σώμα” που είμαι, οι άλλοι με μισούν και με φοβούνται, όπως κι εγώ απεχθάνομαι αυτό που είναι η Ανθρωπότητα...

Επαναφορά στην τάξη: Μην δίνεις σημασία σε όλο αυτό το κακόβουλο θέατρο που οι άνθρωποι στήνουν γύρω σου, με σκοπό να σε καταστρέψουν ψυχικά και πνευματικά. Επίσης: Όταν βλέπεις βόλεμα στον ορίζοντα, να παίρνεις δρόμο.

Για άτομα σαν εμένα, το βόλεμα είναι η πιο πονηρή παγίδα του Matrix: Όποτε με θεωρεί επικίνδυνη, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με εμπλέκει σε μια τέτοια παγίδα (δουλειές σε εταιρείες του κώλου, προξενειά με προβληματικούς κλπ). Κανένα μήνα αφού πιαστώ στο δόκανο, αρχίζουν να μου κάνουν τη ζωή δύσκολη με διάφορους τρόπους ώσπου, αργά ή γρήγορα, μου τη φέρνουν για τα καλά (όπως στην Παγγαία, ας πούμε).

Ακόμη: Προκειμένου να ξεφεύγω από τον ηχητικό πόλεμο, έχω αναπτύξει ορισμένες "παραξενιές": Τα κλειστά

παράθυρα, οι ωτοασπίδες, το βουητό του ανεμιστήρα -και, προπάντων, η μοναξιά τη νύχτα. Η παρουσία ενός συζύγου (για παράδειγμα) μοιραία θα κατέστρεφε αυτά τα όπλα μου ενάντια στον θόρυβο του κόσμου: “Άνοιξε τα τζάμια!” ... “Σβήσε τον ανεμιστήρα!” ... “Δεν ακούς τι σου λέω; Βγάλε αυτούς τους διαόλους από τ' αυτιά σου!” ... Χώρια η τηλεόραση όλη μέρα στο διαπασών, το ροχαλητό τις νύχτες, οι ατέλειωτες απαιτήσεις του όλη μέρα κι όλη νύχτα. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

Τρίτη, 1 Οκτωβρίου 2002

Νωρίς το πρωί η θεία Βαρβάρα αναχώρησε για την Κεφαλλονιά, μετά από δεκαπέντε μέρες παραμονής στο σπίτι μας. Όταν μπήκε στο ταξί κι έφυγε μαζί με τον μπαμπά μου, ο οποίος τη συνόδευσε μέχρι τον σταθμό των ΚΤΕΛ, ένιωσα μια περίεργη θλίψη. *Πάνε δεκαετίες από τότε που στενοχωρήθηκα επειδή κάποιος συγγενής έφυγε από το σπίτι μας...*

Το απόγευμα πήγα με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα και αγοράσαμε δύο καινούργιες τράπουλες “Magic”. Ύστερα κανονίσαμε να έλθω αύριο στο σπίτι της για να φτιάξουμε τα decks και να παίξουμε για ώρες, μέσα στη γνώριμη, ευχάριστη έξαψη.

Τετάρτη, 9 Οκτωβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα σχολείο, η σχολική χρονιά ξεκινάει όπου να 'ναι. Κάθομαι σ' ένα θρανίο μπροστά, μα οι σειρές αυξάνονται μυστηριωδώς μπροστά μου. *Πώς από το πρώτο θρανίο βρέθηκα σχεδόν στο τελευταίο;* αναρωτιέμαι. Τότε το όνειρο γίνεται διαυγές. Θεωρώντας ότι το σχολείο είναι κακός οιωνός, φεύγω αμέσως από εκεί.

Τώρα βρίσκομαι στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, φυσάει αέρας. Κάπου βρίσκω έναν ωραίο άνδρα, έχω ερωτική επαφή μαζί του, που καταλήγει σε οργασμό και ικανοποίηση...

Παρασκευή, 11 Οκτωβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Είμαι μέσα σ' ένα πούλμαν που τρέχει σε δρόμο, ενώ εγώ φλερτάρω έναν πανέμορφο τύπο,

μελαχροινό με γυμνασμένο σώμα και γαλάζια μάτια. Παράλληλα, παρατηρώ το άγριο τοπίο γύρω μου: φουντωτά δέντρα, ψηλοί απότομοι βράχοι, γαλάζιος ουρανός. Το όνειρο αρχίζει να γίνεται διαυγές, πλησιάζω σε ερωτικό οργασμό αλλά τότε...

Με ξυπνά ο διαπεραστικός θόρυβος από βάζο που πέφτει και σπάει. Όπως σύντομα διαπιστώνω, ένα βάζο τίγκα στα κουκούτσια από αμύγδαλα που φύλαγε ο πατέρας μου επάνω, μόλις του έπεσε κατά λάθος κι έγινε χίλια κομμάτια. Ακολουθεί φοβερή φασαρία, απανωτοί γδούποι και δυνατά χτυπήματα επί ώρα πολλή, που μου καταστρέφουν την εμπειρία. Απλά απορώ: Πώς καταφέρνουν Αυτοί και συντονίζονται όλοι τόσο τέλεια εναντίον μου -και μάλιστα ασυνείδητα; ⇑

“K-Pax”: “Εκεί (στον πλανήτη του K-Pax) τα παιδιά δεν μεγαλώνουν με τους γονείς· τα μεγαλώνουν όλοι” *[ελκυστική εκδοχή]* ... “Όλοι βρωμάνε εκτός από σένα”, είναι η γνώμη του εξωγήινου K-Pax για τους ανθρώπους ... “Σε κάθε περιστροφή του γαλαξία, που διαρκεί 250 εκατομμύρια χρόνια, επαναλαμβάνονται τα ίδια ακριβώς γεγονότα. Ζούμε την ίδια ζωή, κάνουμε τα ίδια λάθη, ξανά και ξανά, καθώς το Σύμπαν καταρρέει και επεκτείνεται για πάντα” ... “Διάλεξε την Μπες”, διαπιστώνουν μετά την αναχώρηση του εξωγήινου και όλοι ζηλεύουν που πήρε αυτήν μαζί του. *Κι εγώ ζηλεύω*...⇑

... Αργά τη νύχτα, ο Σκοπός προχωρά: Όσο διαρκεί η ***Υπέρτατη Τελετουργία***, νιώθω μια ευχάριστη θέρμη να με τυλίγει. Αμέσως μετά το κλείσιμο, μου φάνηκε πως είδα μια γκρίζα σκιά να πάλλεται γοργά κάτω από το γραφείο μου.

?! *Έκρηξη σε ντίσκο στο Μπαλί, το Σάββατο 12 Οκτ. Πιθανόν τρομοκρατική ενέργεια. Πάνω από 200 νεκροί. Απλά, αναρωτιέμαι...*

Κυριακή, 13 Οκτωβρίου 2002

Αργά το απόγευμα καταφθάνει ο ξάδερφος Φώτης μαζί με τη γυναίκα του την Άννα για επίσκεψη. Μιλά κεφάτα και ζωηρά, μοιάζει σα να έχει ξανανιώσει. Όπως μας πληροφορεί, εδώ και μερικούς μήνες εργάζεται σε μεγάλο σουπερμάρκετ στον Πειραιά: Είναι αποθηκάριος, κιβώτια κουβαλάει, κι όμως

από τα λεγόμενά του φαίνεται πεπεισμένος πως κάνει κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Είναι υποχρεωμένος να κουβαλάει γύρω στα 800 κιβώτια μέσα σε οκτώ ώρες, δηλαδή δύο κιβώτια το λεπτό. Τα "σκορ" των αποθηκαρίων παρακολουθούνται με κάμερες και με ειδικό μηχάνημα αξιολόγησης, το οποίο τοποθετεί τους εργάτες σε μια ηλεκτρονική λίστα απόδοσης. Κάθε μήνα, οι δυο-τρεις τελευταίοι εξαναγκάζονται σε παραίτηση ή απόλυση και αντικαθίστανται αμέσως από νέους υπαλλήλους. "Στους πενήντα που προσλαμβάνονται, μόνο ο ένας μένει!" μου εξηγεί ο ξάδερφος όλο καμάρι. "Όσοι είναι ανίκανοι, φεύγουν! Μόνο εγώ έχω κρατήσει τόσους μήνες εκεί επειδή είμαι ο καλύτερος! Πρέπει να είσαι κι έξυπνος για να διατηρήσεις τη θέση σου! Πρέπει, ας πούμε, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά και στην πρώτη ευκαιρία να κλέβεις τα καρότσια των διπλανών σου!" *Να και ίντριγκες σε στυλ reality show...*

Ο Φώτης που βλέπω απόψε δεν έχει καμία σχέση με τον καλλιτεχνικό τύπο που ήξερα ως πρόσφατα: Μιλά διαρκώς για τα κιβώτια, υπερηφανεύεται που τα κουβαλά, ζει για τα κιβώτια. Ποτέ πριν δεν τον είδα τόσο ικανοποιημένο. Δεν τον έχω ακούσει να μιλά ποτέ με τόσο ενθουσιασμό για το μπουζούκι, με το οποίο ασχολείται παθιασμένα από την εφηβική του ηλικία και παίζει επαγγελματικά σε ταβέρνες -τώρα πια μονάχα τα σαββατοκύριακα. Αυτό, μάλιστα, αρχίζει να το βαριέται, λέει. Αντίθετα, τον μαγνητίζει όσο τίποτα η έξαψη που του προσφέρει το καθημερινό "reality show" στις αποθήκες του σούπερ μάρκετ.

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι ήδη εδώ, ήλθε για να μείνει και επιβάλλει κοινωνίες τύπου "Big Brother". Όλοι αυτοί, βέβαια, δεν έχουν κανένα πρόβλημα· αντίθετα, βρίσκονται επιτέλους στο στοιχείο τους και συντονίζονται όλοι μαζί, πιο αποτελεσματικά παρά ποτέ, για να κτίσουν τον κόσμο του αύριο: Μικρά, πνιγηρά, μεταλλικά, ανήλιαγα δωματιάκια όπου θα συντελείται κάθε ώρα και στιγμή ένας βρώμικος, υπόγειος, αδυσώπητος πόλεμος μεταξύ "συνανθρώπων"...

* * * *

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 2002

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η διευθύντρια των Εκπαιδευτηρίων Καραΐνδρου και μου προτείνουν να με προσλάβουν σαν γραμματέα! Θα ξεκινώ τη δουλειά στις 7:00 το πρωί και θα σχολάω στις 3:00 το μεσημέρι. Αρχικά, η πρόταση δεν μου φαίνεται κακή, ωστόσο:

"Έχετε δικό σας αμάξι;" με ρωτά η διευθύντρια.

"Όχι. Δεν υπάρχει κανένα σχολικό που να μ' εξυπηρετεί;" απαντώ εγώ.

"Δυστυχώς, αυτή την ώρα δεν κυκλοφορεί κανένα σχολικό. Άλλωστε, εσείς θα ανοίγετε το σχολείο".

Δεν λέω τίποτε άλλο, απλά περιμένω να κλείσουμε κάποιο ραντεβού για συνέντευξη. Αντ' αυτού, η κυρία μου αναγγέλλει κοφτά: "Αφού δεν έχετε δικό σας αμάξι, δεν μπορείτε να έλθετε!"

Όντως: Η επιχείρηση δεν διαθέτει οχήματα μεταφοράς των εργαζομένων – παρόλο που θα έπρεπε, εφόσον βρίσκεται έξω από κατοικημένη περιοχή. Σημειωτέον, η πιο κοντινή στάση λεωφορείου απέχει από το σχολείο γύρω στα τρία χιλιόμετρα.

Μετά την επακόλουθη απογοήτευση και κατόπιν αρκετής σκέψης, συνειδητοποιώ ότι μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται: Για παράδειγμα, υποστηρίζουν πολλοί ότι για να βρεις σήμερα δουλειά χρειάζεται "μέσον". Εγώ, λοιπόν, έβαλα μέσον (βαρβάτο, μάλιστα: τη θεία Πηνελόπη, που είναι καλή φίλη της διευθύντριας) με σκοπό να βρω δουλειά συνοδού σε σχολικό λεωφορείο, δηλαδή: α) εργασία part-time, β) με διακοπτόμενο ωράριο, γ) κακοπληρωμένη, 70.000 δρχ το μήνα για 4 ώρες ημερησίως, δ) στον πάτο της επαγγελματικής ιεραρχίας. Και όμως, δεν με προσέλαβαν! Όσο για όλη αυτή την κωμωδία σχετικά με την υποτιθέμενη θέση γραμματέως, στήθηκε μόνο και μόνο για να δείξουν στη θεία Πηνελόπη ότι εκείνοι είχαν την καλή πρόθεση να με προσλάβουν αλλά εγώ δεν μπορώ να πάω.

Συμπέρασμα: Το απλό "μέσον" δεν αρκεί για να βρεις ούτε την πιο ταπεινή εργασία. Στη σύγχρονη κοινωνία απαιτού-

νται άλλες προϋποθέσεις -εισαγωγή στα κυκλώματα, ας πούμε. Ωστόσο, δεν θα κάτσω να σκάσω, κιόλας. *Μην λυπάσαι για όσα δεν γίνονται· όσα γίνονται να φοβάσαι...*

Τετάρτη, 16 Οκτωβρίου 2002

Αναρωτιέμαι: Έφυγα από το σπίτι και ξέχασα το ημερολόγιό μου ανοιχτό, επάνω στο καλοριφέρ του γραφείου μου, με τη σελίδα της Ιερής Επίκλησης φάτσα-κάρτα! Δυο στενά πιο κάτω το θυμήθηκα, μα δεν γύρισα πίσω για να μην αργήσω δέκα λεπτά στο μάθημα αγγλικών που παραδίδω στο Γιώργο Κοέν. Προτίμησα, δηλαδή, ν' αφήσω την υπόθεση στην τύχη...

Επιστρέφοντας από το μάθημα, γεμάτη αγωνία, η μητέρα μου με πληροφόρησε ότι είχε ανέβει στο γραφείο μου κατά τη διάρκεια της απουσίας μου. Ευτυχώς, όμως, μάλλον δεν πρόσεξε το ανοιχτό τετράδιο, εφόσον δεν μου φάνηκε νευρική ούτε ανήσυχη. Αυτή τη φορά ήμουν τυχερή, ωστόσο οφείλω να παραδεχθώ ότι το ανθρώπινο μυαλό μου με προδίδει αρκετά συχνά -πράγμα που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την αποστολή μου. Καλό είναι να προσέχω περισσότερο από δω και πέρα...

“Η μηχανή του χρόνου”: Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον εκτυλλίσονται ταυτόχρονα. Ο γραμμικός χρόνος είναι ψευδαίσθηση. Ωστόσο, δεν μπορείς να ξεφύγεις από τη μοίρα, όποιο χωροχρονικό συνεχές κι αν επιλέξεις: “Παρακολούθησέ την να πεθαίνει χίλιες φορές...”. Οι διαστάσεις του χωροχρόνου δεν είναι παράλληλες αλλά συνδέονται σε ορισμένα κομβικά σημεία, τα οποία δεν μπορείς να αποφύγεις με τίποτα, όποιο δρόμο κι αν ακολουθήσεις...

Παρασκευή, 18 Οκτωβρίου 2002

Μακάβρια επιθυμία, μετά από μια πρωινή βόλτα στο νεκροταφείο: Δεν θα ήθελα ποτέ να ταφώ σ' ένα από τα νεκροταφεία των ανθρώπων, ανάμεσα σε όλους Αυτούς, μέσα στην απίστευτης έντασης αρνητικότητα που πλανιέται ανάμεσα στα μνήματα. Θα προτιμούσα το σώμα μου να το πάρει ένα δάσος, ένα βουνό, ολομόναχο να προσφερθεί στη Μητέρα Φύση. Τα νεκροταφεία των μεγαλουπόλεων είναι τερατώδη,

όπως είναι οι μεγαλουπόλεις. Εγώ δεν έχω καμία θέση εκεί...

"Sculls II": Η ανθρωπότητα αποκαλύπτει το αληθινό της πρόσωπο, έτσι όπως διαμορφώνεται μέσα στις μυστικές λέσχες. Καιρός να συνειδητοποιήσουν όλοι τι ακριβώς συμβαίνει, για να γίνουν μέλη ή να απορριφθούν από το ανθρώπινο γένος. "Είμαστε εκλεγμένοι από τον Θεό", λένε. Ποιόν θεό εννοούν;

Αν τους προβληματίσεις επειδή ξέρεις πολλά ή επειδή τους πας κόντρα, σου δημιουργούν πλαστά προσωπικά προβλήματα ώστε να μη μπορείς να λειτουργήσεις πλέον: η γκόμενα σε εγκαταλείπει ανεξήγητα, χάνεις τη δουλειά σου ξαφνικά, σε μπλέκουν σε περίεργες καταστάσεις, σε απειλουν ποικιλοτρόπως. Δεδομένου ότι "Οι Sculls είναι παντού", μόνη σωτηρία είναι η υπακοή. Αν δεν είσαι πιστός σε αυτούς, ολόκληρη η ζωή σου μπορεί να καταστραφεί. "Οι Sculls είναι πάνω απ' όλους τους άλλους", λένε με καμάρι. Και πρέπει, πάση θυσία, να προστατεύεις σωστά τη λέσχη...

Κυριακή, 20 Οκτωβρίου 2002

Δυσάρεστα νέα: Σήμερα το πρωί βρέθηκε νεκρός ο Πάρις, αδελφός του πρώην γαμπρού μου, ετών 28. Τον ανακάλυψαν σε μια οικοδομή, όπου είχε καταφύγει μαζί με φίλους του χθες τη νύχτα για να καταναλώσουν ναρκωτικά χάπια μαζί με αλκοόλ. Ο Πάρις έκανε εμετό, έπαθε αναρρόφηση και πέθανε, ενώ οι φίλοι του το 'σκασαν.

Τώρα, αργά το απόγευμα, πηγαίνω βόλτα στους δρόμους της Γλυφάδας, τυλιγμένη μέσα σε μελαγχολικούς στοχασμούς, καθώς αφήνω πίσω μου την αιμάτινη δύση, παρακολουθώντας την ανατολή της σελήνης πίσω από το βουνό, και σκέφτομαι: Ο Πάρις ήταν ένας απόβλητος της κοινωνίας, όπως είμαι εγώ. Για κάποιους λόγους δεν του δόθηκε ποτέ η πρέπουσα σημασία, ούτε από την οικογένεια ούτε από τον κοινωνικό περίγυρο. Δεν είχε θέση ανάμεσα στους ανθρώπους, όπως δεν έχω ούτε εγώ. Έτσι, η ψυχή του αποφάσισε να αποχωρήσει από δω -πριν να είναι πολύ αργά. Πιθανότατα, ο θάνατος τον γλύτωσε από ένα ζοφερό μέλλον. Από την άλλη μεριά, ο θάνατος του καθενός είναι προκαθορισμένος: Το Matrix αποβάλλει ένα πιόνι, μόλις

κρίνει ότι δεν το χρειάζεται πια...

Τρίτη, 22 Οκτωβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου κι ένας άνδρας διατηρούν ένα ορφανοτροφείο κάπου στο Ρίτσμοντ της Αγγλίας, μα εκεί βασανίζουν τα παιδιά. Βλέπω που καρφώνουν με καρφί το πόδι ενός κοριτσιού στο πάτωμα. Αποφασίζω να καταγγείλω το γεγονός. Φεύγω αμέσως, πηδώ πάνω από ψηλούς τοίχους και συρματοπλέγματα, βγαίνω στο δρόμο. Ρωτώ κάποιον πού είναι το αστυνομικό τμήμα κι εκείνος μου απαντά "τέσσερα χιλιόμετρα πιο πέρα".

Τρέχω γρήγορα, φθάνω εκεί, βρίσκω έναν μεγαλοδικηγόρο και του ζητώ να αναλάβει την υπόθεση. "Δεν έχεις υπόθεση", μου απαντά εκείνος δεικτικά. Κανείς δεν με πιστεύει, εφόσον δεν έχω αποδείξεις. Τότε καταφθάνει ο εχθρός με "αποδείξεις", σύμφωνα με τις οποίες:

"Έχεις γυναικολογικά προβλήματα και εξογκωμένο το ηνιακό οστούν", μου εξηγεί. Ύστερα γελάει και μου λέει ότι λίγοι άνθρωποι δεν είναι έτσι. "Λίγοι έχουν τόσο αρμονικά χαρακτηριστικά, όπως αυτά εδώ", καγχάζει κι εννοεί τα δικά του.

"Μη γελάς! Μη γελάς!", του κάνω, καθώς προσπαθώ να τον παρατηρήσω πιο προσεκτικά. Ο τύπος έχει μακρύ ξανθωπό μαλλί, πρόσωπο ωραίο, περίεργα λεπτό και βλοσυρό. Υποψιάζομαι πως είναι μεταλλαγμένος.

Πιθανή ερμηνεία: Επιθυμώ να καταγγείλω το Κακό, όμως κανείς δεν μου δίνει σημασία, εφόσον δεν διαθέτω χειροπιαστές "αποδείξεις", ούτε υψηλές γνωριμίες. Οι εγκληματίες, αντίθετα, έχουν με το μέρος τους τη "δικαιοσύνη" και τους "μεγαλοδικηγόρους", ενώ φαίνεται να διαθέτουν και συγκεκριμένα γενετικά χαρακτηριστικά. Όσο για τα δικά μου "γυναικολογικά προβλήματα" και το "εξογκωμένο ηνιακό οστούν"...?

"Resident Evil": Αυτοί είναι σοβαρά στελέχη επιχειρήσεων και ζουν μέσα σε μεταλλικά κουτιά. Όλοι και όλα ανήκουν στην ίδια πολυεθνική και την περνάνε ζάχαρη. Ξαφνικά, όμως, όλα πάνε στραβά. Η αταραξία τους πάει περίπατο, αν και κανείς δεν πολυκαταλαβαίνει τι γίνεται.

Μέσα στα υπόγεια, μεταλλικά περιβάλλοντα οι άνθρωποι κινούνται γρήγορα και άνετα -κι ας κινδυνεύουν. Μέταλλα και ηλεκτρονικά μηχανήματα, είναι το στοιχείο τους. Μέσα σε αυτούς τους ψυχρούς, αποστειρωμένους χώρους γύρευε τι βδελύγματα κυκλοφορούν, και αθέατα μολύνουν τους πάντες και τα πάντα. Και φυσικά το γνωστό δέλεαρ: Μέσα σ' αυτόν τον ψηφιακό, εικονικό κόσμο, οι άνθρωποι αποκτούν υπεράνθρωπες δυνάμεις...

Τετάρτη, 23 Οκτωβρίου 2002

Έντονη συζήτηση με τη θεία Πηνελόπη, που έχει έλθει το πρωί για καφέ. Η θεία απορεί που δεν είμαι πρόθυμη να πάω ν' αγοράσω αμάξι για να πηγαίνω να δουλεύω στα Εκπαιδευτήρια Καραΐνδρου. Έχει πάθει την πλάκα της επειδή δεν δουλεύω και δεν έχω αμάξι – δηλαδή δεν συμμετέχω στο σύστημα, ούτε αδημονώ να συμμετέχω.

Ακόμα μια φορά έχω την αίσθηση ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με παρακολουθεί κατά πόδας: "Εσένα σε χαντάκωσε ο σεισμός, ε;" μου κάνει η θεία σε μια στιγμή, λες και γνωρίζει τι ακριβώς έγινε τότε, στην Παγγαία...

Έχω την εντύπωση ότι όλη αυτή η ιστορία με την δήθεν πρόσληψη έγινε για να με βολιδοσκοπήσουν: *Θα τρέξει αυτή να αγοράσει αυτοκίνητο για να έρχεται στη δουλειά -όπως κάνουν όλα τα φυσιολογικά άτομα;* Σαφώς όχι. Δεν υπάρχει περίπτωση να κάνω κάτι τέτοιο. Εγώ δουλεύω για να βγάζω λεφτά, όχι για να σπαταλάω λεφτά...

Παρασκευή, 25 Οκτωβρίου 2002

"Η βασίλισσα των καταραμένων": Σταδιακά και με τρόπο αποκαλύπτονται αυτοί που ως τώρα ζούσαν και κυριαρχούσαν κρυφά. Αυτοί γράφουν την ιστορία του κόσμου, ωστόσο είναι ανύπαρκτοι για τον κόσμο. Οι κοινοί θνητοί τους λατρεύουν, συνήθως σαν καλλιτέχνες. Αυτοί είναι αθάνατοι και τρέφονται με ανθρώπους· το ανθρώπινο είδος είναι η τροφή τους. Αλλάζουν τόπο και ταυτότητα από εποχή σε εποχή, γίνονται γρήγορα κι εύκολα πάμπλουτοι και διάσημοι. Οι

πολλοί βλέπουν μπροστά τους το παράξενο μα δεν το θεωρούν καθόλου παράξενο...⇧

Ακόμη μια φορά απολαμβάνω την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, νιώθοντας στο δεξί μου χέρι το "Ψυχόσπαθο", βιώνοντας έντονα και αυθόρμητα την κάθε στιγμή. Η ίδια γλυκιά θέρμη, το ίδιο απίθανο συναίσθημα ολοκλήρωσης με συνεπαίρνει.

?! *Την επόμενη μέρα ακούω στις Ειδήσεις ότι οι 40 τρομοκράτες που είχαν καταλάβει ένα θέατρο στη Μόσχα με 700 θεατές μέσα, τελικά το ανατίναξαν σκοτώνοντας συνολικά γύρω στα 70 άτομα. Στη συνέχεια, όρμησαν μέσα οι αστυνομικοί και εξόντωσαν σχεδόν όλους τους τρομοκράτες. Σύνολο: 100 νεκροί περίπου.*

Σάββατο, 26 Οκτωβρίου 2002

Το βράδι οι γονείς μου κι εγώ βρεθήκαμε στη γιορτή του ξαδέλφου Δαμιανού. Ακόμη μια φορά βίωσα τη γνώριμη αίσθηση απομόνωσης που πάντα βιώνω σε τέτοιες συγκεντρώσεις: Όλες αυτές οι κυρίες -εύπορες, παντρεμένες, βολεμένες- αποφεύγουν επιμελώς να μου απευθύνουν το λόγο και με κοιτάζουν με λοξό βλέμμα, γεμάτο περιφρόνηση. Όπως ακούω, οι κλώσσες δίνουν 10-12.000 δρχ την ώρα για ιδιαίτερα μαθήματα των πριγκηπόπουλών τους και το θεωρούν φυσικό. Πού βρίσκουν τόσα χρήματα; Σε τι είδους καθηγητές τα δίνουν τόσο απλόχερα και γιατί; Εγώ ζητώ 3000-4000 δρχ την ώρα από τους πελάτες μου και τους φαίνονται πολλά. Ξέρω, όμως, πως τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται: Σίγουρα, με τα 12.000 δρχ την ώρα δεν πληρώνουν μονάχα το μάθημα...

Τα ανθρωπάκια καμαρώνουν ασταμάτητα για τις τέλεια τακτοποιημένες ζωούλες τους όπου όλα πάνε ρολόϊ, ενώ τα παιδιά τους είναι όλα ιδιοφυίες και μαθητές του 20. Όσο για μένα, που είμαι φτωχή, ανύπαντρη και χωρίς παιδιά, με θεωρούν κάτι λιγότερο από τίποτα. *Αν, μόνο, ξέρατε τι έκανα χθες βράδι...*

"Fairy Tale": Μερικά πλουσιόπαιδα παρενοχλούν σεξουαλικά μια φτωχή καθυστερημένη και ολόκληρο το

αστυνομικό τμήμα της πόλης κόπτεται γι' αυτήν. *Αν είναι δυνατόν...*

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μέσα σ' ένα σπίτι, κάπου στη στροφή Αργυρουπόλεως. Παρατηρώ το μικρό καθιστικό με το γραφείο κοντά στην είσοδο, θα μου άρεσε πολύ για δωμάτιό μου. Έξω από το παράθυρο φαίνεται η κίνηση στους δρόμους από κάτω, καθώς το σπίτι βρίσκεται πάνω σε χαμηλό λόφο. Απολαμβάνω την ησυχία, όμως ξαφνικά κάποιοι βγαίνουν έξω και παίζουν ρακέτες μ' ένα πλαστικό μπαλάκι. Ενοχλούμαι, τρέχω πάνω σε μια μεγάλη σκάλα, προσπαθώ να προλάβω έναν ωραίο καστανόξανθο άνδρα που θεωρώ ύποπτο. Τώρα βρίσκομαι σ' ένα χώρο που θυμίζει κατάστημα και βλέπω βρυκόλακες να μάχονται ενάντια σε κυνηγούς. Ένας απ' αυτούς παγιδεύεται οι βρυκόλακες του ορμούν και τον μολύνουν. Πιο πέρα, πάνω σ' ένα τραπέζι, μια προκλητική γυναίκα επιδεικνύει το πράμα της...۩

Εικόνες του Matrix: Παρακολουθώ ανούσιες φλυαρίες στις τηλεοπτικές ειδήσεις σχετικά με το αν ο τάδε μεγαλοεπιχειρηματίας έχει άδεια ή όχι για τη λειτουργία περίφημης παραλιακής καφετέριας στην παραλία Γλυφάδας. Ο εν λόγω κύριος ξόδεψε, λέει, 1.400.000.000 δρχ για να φτιάξει το μαγαζί και του έχει αλλάξει τη διαμόρφωση πέντε φορές μέσα σε επτά χρόνια.

Όλοι οι "ειδικοί" κόπτονται για την άδεια λειτουργίας και κανείς δεν αναρωτιέται για τα εξής παράδοξα: α) Γιατί αλήθεια, τόσες αλλαγές; Μια χαρά ήταν το αρχικό μαγαζί, είχε και πολύ κόσμο – που όμως άρχισε να μειώνεται σημαντικά μετά από κάθε κακόγουστη ανακαίνιση. β) Ακόμη κι αν διαθέτεις ενάμισι δις δραχμές, τα σπαταλάς για να ανακαινίσεις μια υπαίθρια καφετέρια που ουσιαστικά δουλεύει μονάχα το καλοκαίρι; Περισσότερα θα κέρδιζες αν τα έβαζες κλειστά σε μια τράπεζα! γ) Πότε θα αποσβέσει ο εν λόγω κύριος το απίθανο συνολικό ποσό που του έχει στοιχίσει ως τώρα η καφετέρια;

Κάποιο λάκκο έχει η φάβα. Ωστόσο, κανείς δεν βλέπει

ούτε το λάκκο ούτε τη φάβα...

Τετάρτη, 30 Οκτωβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ στην Κάτω Γλυφάδα με το νυχτικό μου και αισθάνομαι αμήχανα: Γιατί εγώ δεν φορώ καλά ρούχα, όπως οι άλλοι; Τότε το όνειρο γίνεται διαυγές, αρχίζω να πηδώ ψηλά και νιώθω έντονη ικανοποίηση που καταλήγει σε οργασμό. Ξυπνώ, αφήνομαι και η έκσταση απλώνεται από τη σπονδυλική στήλη σε όλο μου το σώμα, σαν ένα ηδονικό μυρμήγκιασμα...⇧

Παρά την αγωνία των δύο τελευταίων μηνών σχετικά με την πορεία της διδασκαλικής μου καριέρας, εντέλει κατόρθωσα να βρω αρκετούς μαθητές τελευταία. Σε αυτό βοήθησε και η καλή μου φίλη η Λουίζα, που μου σύστησε τρεις μαθητές φέτος. Έτσι, αυτή τη στιγμη το πελατολόγιό μου. Έτσι, στα τέλη Οκτώβρη το πελατολόγιό μου διαμορφώνεται ως εξής:

α) Ξένια Θάνου, ετών 11, αγγλικά class D
β) Άννα Βενέτη, ετών 9, αγγλικά class B Junior
γ) Γιώργος Κοέν, ετών 20, αγγλικά Proficiency B
δ) Άννα Κρίνη, ετών 19, ιταλικά Celi3
ε) Μαρία Αλεξίου, ετών 25, ιταλικά, αρχάρια
στ) Σάββας Ιορδάνου, ετών 8, γερμανικά, αρχάριος
ζ) Ρένα Κάραλη, ετών 8, γερμανικά, αρχάρια
η) Νάντια Πέρρη, ετών 8, γερμανικά, αρχάρια
θ) Γιάννης Κυριαζόγλου, ετών 20, ιταλικά celi2
ι) Αλίκη Φεζάρρη, ετών 35, αγγλικά Lower

Λεπτομέρεια Α: Φέτος η φίλη μου η Πέρσα έχει ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα γερμανικών, με καθηγήτρια που έρχεται στο σπίτι της. Θέλει, λέει, να προχωρήσει, ονειρεύεται, μάλιστα, να πάρει και διπλώματα. Αρκετά περίεργο για ένα άτομο που μέχρι πρόσφατα διατυμπάνιζε πως δεν της αρέσει αυτή η γλώσσα. Υποψιάζομαι ότι η όρεξη της ήλθε όταν εγώ την πληροφόρησα ότι φέτος θα διδάσκω και γερμανικά σε παιδιά, ενώ έχω πάρει (τάχα) ολόκληρο το Kleines Sprach-diplom. Σημείωση: Η Περσεφόνη δεν θα κάνει, τελικά, δεύτερη χρονιά γερμανικά.

Λεπτομέρεια Β: Από τότε που εγώ άρχισα να διδάσκω, η αδελφούλα μου, έχει βαλθεί να πάρει το Lower στα αγγλικά και ύστερα το Proficiency. Κατόπιν, θα συνεχίσει και ιταλικά, μέχρι το Celi5, λέει. Σκέφτεται, μάλιστα, στο μέλλον να παραδίδει και αυτή ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών! “Μήπως σε ανταγωνίζεται;” αναρωτιόταν κάποτε η φίλη μου η Νινέτα όταν της εξηγούσα τις φιλοδοξίες της αδελφής μου *(μπα, καθόλου)*. Από φέτος, λοιπόν, της παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, αφιλοκερδώς φυσικά...

Σάββατο, 2 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω ένα μεγάλο φίδι στην αυλή μας, να μπαίνει τελικά μέσα στο σπίτι. Το βγάζω έξω με δυσκολία, ύστερα κλείνω την μωβ πόρτα μ' ένα λεπτό πετσάκι. Τότε καταφθάνουν δυο άνδρες, παλιοί φίλοι του Χαράλαμπου. Τους ζητώ να βγάλουν το φίδι από την αυλή, εκείνοι το διώχνουν και ύστερα κάθονται καθιστοί στο δρόμο. “Μείνετε ήσυχοι. Εμείς φυλάμε τώρα!” λένε μάλλον αστειευόμενοι. Στο μεταξύ, συμβαίνει κάτι άλλο παράξενο: Παραδείσια ψάρια κολυμπούν στον αέρα κι ένα άσχημο, με τεράστιο στόμα, καταβροχθίζει όλα τα υπόλοιπα. Νιώθω δυσφορία...

Επεισοδιακή μέρα: Στις 11:00 το πρωί είχα μάθημα αγγλικών με το Γιώργο Κοέν. Πήγα, χτύπησα αρκετές φορές μα δεν μου άνοιξε! Αργότερα έμαθα ότι ήταν μέσα αλλά δεν άκουσε το κουδούνι. Έτσι μου είπε, δηλαδή. Τσάμπα έχασα την ώρα μου, ταλαιπωρήθηκα κι εκνευρίστηκα.

Το μεσημέρι στις 3:00 πήγα κι έδωσα εξετάσεις προφορικά για το Kleines Sprachdiplom. Το θέμα που επέλεξα ήταν σχετικό με εκδόσεις και βιβλία. Οι εξετάστριες φάνηκαν θετικές απέναντί μου, καταλάβαινα τι μου λέγανε, όμως κάπου-κάπου “κολλούσα” και το λεξιλόγιό μου ήταν μάλλον φτωχό, μάλλον λόγω του άγχους. Τελειώνοντας, η μία μου είπε: “Gut, gut”. Ελπίζω να περάσω αυτή τη φορά...

Κυριακή, 3 Νοεμβρίου 2002

Νέοι Φίλοι: Το απόγευμα βγαίνω βόλτα στους δρόμους

της Τερψιθέας. Ξαφνικά, συνειδητοποιώ: *Τι έχουν να μου πουν τα δέντρα;*

Υπομένουν σιωπηλά το μαρτύριό τους, ζώντας μέσα στις πόλεις των ανθρώπων. Υπομένουν αφύσικες μορφές γύρω τους (πολυκατοικίες, αυτοκίνητα), που περιορίζουν οικτρά την ύπαρξή τους. Υπομένουν μολυσμένο αέρα πνιγμένο σε αφύσικους θορύβους (κορναρίσματα, μουσικές, σειρήνες). Όντα αξιοθαύμαστα, υπομένουν με αξιοπρέπεια, ακίνητα, σιωπηλά, συγκεντρώνοντας όλη τους την ενέργεια για να μπορούν να αντέχουν και να επιβιώνουν. Όσα δέντρα είναι "τυχερά" και στέκουν σε ανοιχτούς, απομονωμένους χώρους (πάρκα, πεζόδρομους, χωράφια), είναι πιο περήφανα, πιο ζωηρά, πιο υγιή, πιο ευτυχισμένα. Όσα έχουν την ατυχία να βρίσκονται σε πολυσύχναστους, πυκνοκατοικημένους χώρους, είναι σαν μαραμένα, αρρωστημένα, δυστυχισμένα. *Σαν εμένα...*

Ο πεύκος είναι ηγετικός, περήφανος. Ο φοίνικας είναι γοητευτικός, αριστοκρατικός, ισχυρός, παρόλο που είναι υποχρεωμένος να ζει μακριά από το φυσικό του, εξωτικό περιβάλλον. Ο ευκάλυπτος είναι θλιμμένος, απογοητευμένος· το μόνο που θέλει, είναι να μη βρίσκεται εδώ...

Τα δέντρα περιφρονούν τους ανθρώπους, τους ανέχονται μονάχα με βουβή υπομονή. Τους θεωρούν στοιχείο ξένο προς τον πλανήτη Γη, προορισμένο να απορριφθεί από τη φύση όταν έλθει η ώρα...

Πέμπτη, 7 Νοεμβρίου 2002

Απογευματινή επίσκεψη στην Πέρσα, ζωηρές συζητήσεις επί παντός επιστητού, ύστερα Magic μέχρι τα μεσάνυχτα. Επιστρέφοντας στο σπίτι έγινα παπί επειδή έβρεχε και ο δρόμος είχε γίνει ποτάμι. Όμως, εγώ δεν είμαι καμιά καλομαθημένη ώστε να φοβάμαι μήπως βραχώ λιγάκι. Δεν έχω μάθει να μου έρχονται τα πράγματα όπως ακριβώς τα θέλω, ή ακόμα καλύτερα απ' όσο θέλω.

Εικόνες του Πλέγματος: Η ξαδέρφη της Πέρσας έπαιξε στον "Εκατομμυριούχο" και κέρδισε 300 ευρώ. Λεπτομέρειες: α] Την κάλεσαν εντός 20 ημερών από τότε που έκανε την

αίτηση. Συνήθως σε καλούν σε έξι μήνες, αν είσαι τυχερός.
β] Όταν πήγε εκεί, χρειάστηκε να περάσει ένα τεστ με ερωτήσεις. *Ποιές ερωτήσεις; Ξέρω πως κάνουν μονάχα μια ερώτηση*.
γ] Όταν της τηλεφώνησαν για να την καλέσουν στο στούντιο, την συμβούλεψαν να φέρει μαζί της μια αλλαξιά ρούχα (!), σε περίπτωση που κληρωθεί και σε περίπτωση που τύχει στην αλλαγή του επεισοδίου (!). Και όντως έτυχε στην αλλαγή του επεισοδίου...

Παρασκευή, 8 Νοεμβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Περιπλανιέμαι στα στενά της Τήνου. Φθάνω έξω από έναν εκκλησιαστικό χώρο, όπου ολόγυρα υπάρχει πράσινο. Μου αρέσει εκεί, προσπαθώ να περάσω μέσα, όμως: *Οι φωνές του Νάσου, που αντηχούν βροντερές από κάτω, με ξυπνούν απότομα. Άλλη μια χαμένη εμπειρία εξαιτίας της θορυβώδους οικογένειάς μου...*

"Ο Φάντομ Ντακ σε κρίση": Σε αυτή την ασυνήθιστη ιστορία, ότι κι αν κάνει ο ήρωας αποτυχαίνει. Πάντα κάποιος τον εξαπατά, τον κοροϊδεύει, παρόλο που εκείνος τους αντιμετωπίζει χρησιμοποιώντας εξαιρετικές δυνάμεις, εξυπνάδα και διορατικότητά. Φυσικά πολεμάει πάντα ολομόναχος, ενώ ο εχθρός περιστοιχίζεται από πολυάριθμες μα αδιαφανείς κλίκες συνεταίρων. Ό,τι κι αν κάνει ο ήρωας, οι άλλοι βρίσκονται πάντα ένα βήμα μπροστά του και όλες οι δικές του ενέργειες γυρίζουν τελικά σαν μπούμερανγκ εναντίον του. Όλες οι προσπάθειές του καταλήγουν στο μηδέν σαν να μη τις κάνει καν, λες και τα αντικείμενα των επιδιώξεών του είναι ανύπαρκτα. *Μα πού κάνω λάθος;* αναρωτιέται ξανά και ξανά.

Όμως ο ήρωας δεν πείθεται ότι φταίει ο ίδιος για τις αποτυχίες του, δεν πιστεύει πως είναι αδύναμος ή ανίκανος. Με προσεκτική παρατήρηση και ψυχραιμία ανακαλύπτει ότι ως τότε κυνηγούσε κενές εικόνες, απατηλά ολογράμματα που κάποιος εχθρός προβάλλει στη συνείδησή του μ' ένα δαιμονικό μηχάνημα! Ο ήρωας αποσύρεται από τη δράση, αφήνει τον εχθρό να πιστέψει ότι νίκησε οριστικά. Μένει στο παρασκήνιο,

απ' όπου παρατηρεί αθέατος κάθε κίνηση, κάθε εκδήλωση του περιβάλλοντος: Βλέπει ανθρώπους ασήμαντους, αδαείς, κενούς, να πετυχαίνουν απίθανα πράγματα στην παραμικρή στιγμή της ζωής τους. Όλα παραείναι τέλεια στημένα, τέλεια για όλους εκτός από εκείνον, που μοιάζει να χάνει από παντού. Ανακαλύπτει τις απάτες που παίζονται πίσω από το προσωπείο της "πραγματικότητας", κατανοεί ότι όσα βίωνε ως τότε ήταν μονάχα ένα ψέμα, μια προβολή από μια "μηχανή παραισθήσεων" κατασκευασμένη από έναν πανίσχυρο εχθρό, ο οποίος αποσκοπεί να εκμηδενίσει ψυχικά τον ήρωα, πείθοντάς τον για την απόλυτη αδυναμία και ασημαντότητά του.

Ωστόσο, τώρα ο ήρωας γνωρίζει την αλήθεια, περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία και περνά στην αντεπίθεση: "Παραλίγο να με κάνεις να πιστέψω ότι είμαι ανίκανος! Οι μορφές που δημιούργησες γύρω μου ήταν πειστικότατες! Ο λόγος που δεν μπορούσα να πετύχω τίποτα, είναι ότι δεν υπήρχε τίποτα..."

Σου θυμίζει τίποτα;

Πολύ παράξενη ιστορία για παιδικό κόμικ...

Αργά τη νύχτα έχουμε επεισόδια: Περασμένα μεσάνυχτα, ο Θανάσης έχει μόλις καταφθάσει στο σπίτι μετά από βραδινή έξοδο, χτυπά επίμονα τα κουδούνια για να του ανοίξουμε, η μαμά ξυπνά απότομα από τον ύπνο της, βιάζεται να σηκωθεί για να προϋπαντήσει τον πρίγκηπα, όμως ζαλίζεται πολύ και παραλίγο να σωριαστεί στο πάτωμα. Την τρέχουμε στο νοσοκομείο, ευτυχώς όμως θα επιστρέψει σύντομα στο σπίτι· της είχε ανέβει μόνο η πίεση. Αμάν πια! Τι είδους ον είναι αυτός ο Θανάσης;

Σάββατο, 9 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τα ανήψια μου έχουν βάλει δυνατά μουσική, με ξυπνούν, ενοχλούμαι. Προσπαθώ να τους τηλεφωνήσω για να διαμαρτυρηθώ μα η γραμμή είναι χαλασμένη. *Ξυπνώ με έντονη αίσθηση ενόχλησης. Όσο για την ερμηνεία του ονείρου, είναι προφανής.*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου έχει γίνει μέλος μιας μυστικιστικής οργάνωσης η οποία ασχολείται με την

Ταρώ. Της έχουν στείλει στο σπίτι μια τέτοια μαντική τράπουλα κι ένα ταμπλώ. Ξεχωρίζει η κάρτα "Ο Τρελός". Μια άλλη γυναίκα, μέλος της οργάνωσης, παραβαίνει ορισμένες εντολές και γι' αυτό τιμωρείται σκληρά, με βουρδουλιές όλη νύχτα. *Το ίδιο πρωί η Αλίκη με πληροφορεί ότι τελευταία βλέπει φοβερούς εφιάλτες, που δεν θέλει καν να συζητήσει*...۩

Απογευματινή επίσκεψη στη Λουίζα, όπου είναι παρόντες το ζεύγος Κάραλη με τα δυο παιδιά τους. Καλοβαλμένοι, μορφωμένοι, εύποροι τύποι· από φέτος έχω αναλάβει την κόρη τους τη Ρένα και την βοηθάω στα γερμανικά του σχολείου.

Έγινε ένας σχετικός χαμός με τα πιτσιρίκια των Καραλαίων και της Λουίζας, τα παιδιά βεβαίως είναι παιδιά -αλλιώς θα τα λέγαμε ανθρωπάκια. Όσο πάνε στο δημοτικό, οι γονείς πασχίζουν να τα ελέγχουν απόλυτα, παρατηρώντας και διορθώνοντας την κάθε τους κίνηση. Άλλο θέμα συζήτησης δεν υπάρχει. Οι σύγχρονοι γονείς τρέμουν μήπως τα παιδιά τους υστερήσουν κάπου, μήπως χάσουν καμιά οξεία στο σχολείο. Τους επιτρέπουν δυο ώρες παιγνίδι τη βδομάδα κι αυτό είναι όλο. Τα παιδιά, όμως, πρέπει κάπως να γίνουν άνθρωποι και ο ακραίος ανταγωνισμός εξυπηρετεί αυτό το σκοπό. Και οι γονείς όλοι έχουν πάθει υστερία...

Πέμπτη, 14 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι της Λουίζας, το οποίο φαίνεται διαφορετικό και μεγαλύτερο από το πραγματικό, κτισμένο μέσα σ' ένα στενό. Παρατηρώ ότι η φίλη μου έχει προεκτείνει την επιχείρηση που κρατά μέσα στο σπίτι της, έχοντας μετατρέψει ένα χώρο σε φουρνάρικο γεμάτο φρατζόλες ψωμί. Έχει και μερικούς υπαλλήλους.

Ξαφνικά καταφθάνει ένα ζευγάρι καλεσμένων, οι οποίοι κρατούν ένα βιβλίο που κάποτε ήταν δικό μου. Αρχίζω να αισθάνομαι άβολα· νιώθω μόνη, ξένη, σηκώνομαι να φύγω. Η Λουίζα απορεί και με συνοδεύει έξω. Φορά μια μοντέρνα μπλε ριγέ μπλούζα και τζην παντελόνι καμπάνα, με δαντέλα σούρα στα πλάγια. Τα μαλλιά της είναι κουρεμένα αλά γκαρσόν. Πρώτη φορά τη βλέπω τόσο μοντέρνα. Βολτάρουμε για λίγο

κάτω στο δρόμο και με πληροφορεί πως στους φίλους της φάνηκα “βαριά, χωρίς χιούμορ”. Τελικά με αφήνει και φεύγει για να επιστρέψει στους καλεσμένους της. Γυρίζω και την παρατηρώ με θλίψη, καθώς απομακρύνεται. Αυτή δεν είναι η Λουίζα που ήξερα. Ξυπνώ γεμάτη μελαγχολία, με μια κυρίαρχη αίσθηση μοναξιάς.

Επαλήθευση: Όντως, σύντομα η φιλία μας “κρυώνει” μάλλον απρόσμενα, καθώς η Λουίζα μπλέκει με κύκλωμα παλιών συμμαθητών και αρχίζει να με σνομπάρει...۩

“Eight Days a Week”: Ευχάριστη κι ενδιαφέρουσα κωμωδία που παρακολούθησα αργά το βράδι: Ο loser φίλος εξομολογείται στον επίσης loser πρωταγωνιστή: “Έχουμε γεννηθεί για να είμαστε η ζωντανή απόδειξη ότι η κοινωνία βρωμάει. Έχουμε χάσει τη σκάλα του DNA, εφόσον στερούμαστε το "γονίδιο του παλιανθρώπου". Εμείς είμαστε τα "καλά παιδιά", ποτέ δεν κατορθώνουμε τίποτα. Μονάχα οι κακοί παίρνουν το χρήμα και το κορίτσι. Εμείς πρέπει να είμαστε αυτάρκεις!” *Απλά, η ιστορία της ζωής μου...*

Παρασκευή, 15 Νοεμβρίου 2002

Τα 'χει ψιλοπαίξει το Matrix, ή μου φαίνεται; Από τότε που ξεκίνησα την Υπέρτατη Τελετουργία, παρατηρώ μια αναστάτωση ασυνήθιστη για τη δική μου ζωή. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα φαίνεται μπερδεμένο, ανήσυχο: Προσπαθεί να με δελεάσει με κούφιες υποσχέσεις (πχ η φάση με τα σχολεία Καραΐνδρου), να με μπλέξει σε γάμο με πρόσωπα ακατάλληλα (πχ το πρόσφατο προξενιό με το Νίκο, έναν κουτσό, φαλακρό και κοντόχοντρο ανηψιό της θείας Ερμιόνης), να με αποπροσανατολίσει με αρνητικά γεγονότα (πχ ο θάνατος του Πάρι), ή να με καλοπιάσει (πχ με νέους μαθητές).

Σήμερα το πρωί μου έγινε πρόταση για δουλειά σε εισαγωγική εταιρεία, ως υπεύθυνη marketing! Από πού και ως πού; Με βρήκαν από την αγγελία που έχω βάλει για ιδιαίτερα μαθήματα ιταλικών, μα εγώ δεν ξέρω καλά-καλά τι είναι το marketing! Η εργασία περιλαμβάνει οκτάωρη δουλειά σε γραφείο συν ταξίδια στην Ιταλία προς ανεύρεση νέων συνερ-

γατών -με δύο λόγια: μπελάδες. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

Το Matrix κινείται σπασμωδικά γύρω μου, το νιώθω. Αν η Υπέρτατη Τελετουργία δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα, το Πλέγμα θα διατηρούσε στη ζωή μου την ίδια παγερή, νεκρική ακινησία που συνήθιζε ως τώρα. Όχι ότι μου συμβαίνουν κοσμοϊστορικά γεγονότα, απλά κάτι βλέπω να κινείται πλέον. Δεν ξέρω, όμως, αν θα μου βγει σε καλό...

Ήδη, όμως, τα πράγματα δεν τα βλέπω καλά: Σήμερα το πρωί έλαβα ένα εχθρικό τηλεφώνημα από τη Γιάννα, η οποία έχει το εξοχικό της απέναντι από το οικόπεδό μου στη Γαλήνη Μανούτσου. Η τύπισσα είναι καθαρίστρια στο επάγγελμα, διαθέτει όμως το πιο μεγάλο και πλούσιο σπίτι στην περιοχή. “Με τα δυο μου χέρια του έχτισα!” υποστηρίζει προκλητικά. Πριν από λίγο καιρό της έκαναν μήνυση για παράνομο κτίσιμο, εφόσον η περιοχή είναι εκτός σχεδίου, αλλά η κυρία αθωώθηκε πανυγηρικά. Γύρευε σε τι χοντρά κυκλώματα είναι μπασμένη...

Η “σταρ” απαιτεί εδώ και τώρα να περιφράξω το οικόπεδό μου. Οι διπλανοί ρίχνουν μέσα σκουπίδια, τα οποία με τις βροχές σοροκαλίζουν μέχρι το δρόμο και φθάνουν στη βίλλα της, λέει. Επιπλέον με πληροφορεί ότι οι δυο γείτονες που έχουν κτίσει εκατέρωθεν στο οικόπεδό μου, δεν μας έχουν σε καμία εκτίμηση: “Ξέρεις τι λένε για σας; "Αυτοί είναι βλάκες, δεν πατάνε ποτέ να δουν το κτήμα τους, θα τους το φάμε μισό-μισό"!”. Διαμαρτύρομαι έντονα, της λέω πως δεν ευθύνομαι εγώ για τη γαϊδουριά των άλλων, εκείνη όμως επιμένει και απειλεί: “Αν δεν κανονίσεις το θέμα, την επόμενη φορά θα κινηθώ κάπως διαφορετικά!”. Είναι προφανές ότι η κυρία προτιμά να πουλήσει τσαμπουκά σε μένα παρά σ' εκείνους. Βράζω από θυμό, μα τελικά θεωρώ σκόπιμο να χτίσω γρήγορα τη μάντρα για να αποφύγω περαιτέρω περιπλοκές.

Κυριακή, 17 Νοεμβρίου 2002

Δεν ξέρω τι γίνεται, μα τελευταία αδυνατώ να δω και τις φίλες μου, για διάφορους παράδοξους λόγους: Χθες το απόγευμα πήγα στα Applebees μαζί με την Πέρσα, μετά από πολύ καιρό που είχα να τη δω. Δεν είχε περάσει ούτε μια ώρα

που καθήσαμε, όταν ειδοποίησαν ξαφνικά τη φίλη μου ότι ο πατέρας της έπαθε καρδιακό επεισόδιο, ευτυχώς όχι σοβαρό. Ωστόσο, σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον-άρον.

Σήμερα το βράδι έχω ραντεβού με την Ντένια στους Καλογήρους, ώρα 8:30 το βράδι. Μόλις έχει τελειώσει το μάθημα με την Άννα Βενέτη και κατευθύνομαι προς το τέρμα λεωφορείων της Πλατείας Καραϊσκάκη. Το λεωφορείο άφαντο, περπατώ ως την Υμηττού. Βρίσκω άλλο λεωφορείο, μα η κίνηση απόψε είναι το κάτι άλλο. Επιπλέον, έχει αρχίσει να με τρελαίνει ο φακός επαφής! Κάποτε φθάνω, επιτέλους, στον προορισμό μου: Η ώρα είναι πια 8:50, η Ντένια πουθενά. Περιμένω κανένα μισάωρο ακόμη, ύστερα τηλεφωνώ στο σπίτι της και η κυρία μου αναγγέλλει ότι δεν θα μπορέσει να έλθει επειδή στην περιοχή της βρέχει καταρρακτωδώς! Πάντως, στους Καλογήρους όπου βρίσκομαι, ο ουρανός είναι πεντακάθαρος! Αργότερα, η Ντένια θα παραδεχθεί ότι με έστησε επειδή της έτυχε μια έκτακτη έξοδος με τον άνδρα της...

“Alice in Wonderland”: Ένας κόσμος παράλογος, μα κανένας από τους κατοίκους του δεν υποψιάζεται πως είναι παράλογος. Μονάχα η Αλίκη το καταλαβαίνει, επειδή είναι ξένη εκεί. Όλοι οι άλλοι είναι εγκλωβισμένοι σε παρανοϊκές, επαναλαμβανόμενες, καταστάσεις και συμπεριφορές. *Σου θυμίζει τίποτα;*

Τρίτη, 19 Νοεμβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στην Αθήνα, κοντά στον Βασιλικό Κήπο, επιστρέφοντας από τη δουλειά. Περιμένω λεωφορείο μα δεν φαίνεται πουθενά. Κάποτε φθάνω στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, που τώρα είναι κενή, αποκλεισμένη. Δεν υπάρχουν αμάξια, ούτε λεωφορεία, επειδή περιμένουν να περάσει κάποιος επίσημος. Περπατώντας καταλήγω σ' ένα υπερυψωμένο πεζοδρόμιο και τότε το όνειρο γίνεται διαυγές. Αρχίζω να πετώ, αφήνομαι χαλαρά στον άνεμο· απολαμβάνω την αιώρηση, καθώς ο αέρας με παρασύρει αβίαστα. Συνεχίζω να ίπταμαι κατά μήκος της λεωφόρου, μέχρι που φθάνω μέχρι το "Δεσμό". Ύστερα, επαναλαμβάνοντας την ίδια τακτική

(ήρεμη επιθυμία χωρίς προσπάθεια), αφήνομαι και φθάνω πετώντας μέχρι την περιοχή μου. *Υπέροχη αίσθηση*...

"Fabulous": Δύο ημίτρελες πλούσιες, αλλού πατάνε κι αλλού βρίσκονται, όμως τις περιβάλλουν προστατευτικά τα κυκλώματα κι έτσι επιβάλλονται πανεύκολα παντού. "Είναι εύκολο να είσαι συνεπής όταν δεν έχεις δική σου ζωή!" υπερηφανεύονται για την ασυνέπειά τους. Η λαμπερή και χαζοχαρούμενη όψη των κυκλωμάτων δελεάζει πολλούς. Γύρευε, όμως, τι κρύβεται από πίσω...

Εικόνες του Matrix: Παρακολουθώντας τις πρωταθλήτριες της ενόργανης γυμναστικής στην τηλεόραση, με εκπλήσσει η απίστευτη ευκινησία τους -τόσο που μου φαίνονται σαν ψεύτικες, πλαστικές, αφύσικες. Γίνονται έτσι μονάχα με την προπόνηση;

Απορία 1η: Πώς γίνεται, να σου πέσει το στεφάνι, να το κυνηγάς στο γήπεδο, κι όμως να πάρεις μετάλλιο -έστω χάλκινο- στο περσινό παγκόσμιο πρωτάθλημα γυμναστικής;

Απορία 2η: Αλήθεια, τα dopping test τα κάνουν μετά τη βράβευση; Μια αθλήτρια, η οποία βγήκε τρίτη πέρυσι, κατέληξε τελικά πρώτη επειδή οι άλλες δυο βρέθηκαν ντοπαρισμένες εκ των υστέρων...

Παρασκευή, 22 Νοεμβρίου 2002

Ξυπνώ την αυγή, κάνω μια σύντομη άσκηση χαλάρωσης και δίνω τη νοερή εντολή στον εαυτό μου να βρει τον Ορέστη, τον τελευταίο μου έρωτα, στα αστρικά πεδία. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στους δρόμους μιας πόλης και βλέπω τον Ορέστη να εργάζεται σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Έχει κόκκινα μαλλιά και κοντό μούσι, είναι κούκλος. Ξαφνικά, όμως, το μόνο που μένει από αυτόν είναι η έγχρωμη φωτογραφία του πάνω σ' ένα βιβλίο μαγειρικής. Επίσης, κρατώ στα χέρια μου τις σημειώσεις του από την Ιατρική Σχολή. Εργασίες του Ορέστη έχουν βραβευτεί· κάποιοι έχουν κυκλώσει φράσεις που έχει γράψει αυτός.

Αργότερα τον συναντώ, είναι πια μελαχροινός, όπως τον θυμάμαι. Μιλώ μαζί του εγκάρδια κι εκείνος μου εξηγεί ότι τον αγχώνουν οι νευρωτικές γυναίκες:
“Σε καταπιέζουν με την αγωνία τους. Ένας άνδρας τις αντιμετωπίζει ανάλογα με την εμπειρία του. Όσο πιο άπειρος ο άνδρας, τόσο πιο πολύ αγχώνεται. Πόσο μάλλον ένας πρωτάρης”, καταλήγει με αινιγματικό ύφος...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι μαζί με την αδελφή μου την Αλίκη. Ξαφνικά γίνεται σεισμός, το σπίτι τρέμει παράξενα και στρέφεται δεξιόστροφα κατά 90 μοίρες. Ύστερα οι δονήσεις σταματούν αλλά εγώ ανησυχώ ακόμη, παρόλο που ξέρω πως το σπίτι αντέχει. Έξω από το παράθυρο φαίνεται η θάλασσα, γεμάτη κυμματάκια που έχουν σηκωθεί από το σεισμό.

Τώρα τρέχω να κρύψω το ημερολόγιό μου από την περίεργη Αλίκη. Της το παίρνω από τα χέρια, ενώ ο Λάμπης και ο Γιάννης αφήνουν σκουπίδια πάνω στο τραπέζι. Ο Γιάννης με φιλά στο κεφάλι και αποχωρεί...

Επαλήθευση: Απρόσμενη βραδινή συνάντηση με την Αλίκη, τα παιδιά και τον νέο της γκόμενο, τον Θύμιο. Φάγαμε διάφορα, κουβεντιάσαμε, ακούσαμε μουσική. Διασκέδασα αρκετά, όμως ήπια λίγο παραπάνω και μ' έπιασε πονοκέφαλος...

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μοντέλο ξανθό, ντύνομαι με ωραία ρούχα, βάφομαι, μπαίνω σε μια ροζ τσουλήθρα, αφήνομαι και κυλώ αβίαστα μέχρι την πασαρέλα.

Ύστερα πηγαίνω ταξίδι, συναντώ τον Αλέξη Υψηλάντη, παλιό συμμαθητή από το γυμνάσιο. Βρισκόμαστε στο κρεβάτι μαζί, με χαϊδεύδει, με φιλά, νιώθω πολύ όμορφα...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Με καταδιώκουν τανκς, τρέχω να ξεφύγω, πηδώ μέσα σε μια αυλή, πάω πίσω από το σπίτι, τρέχω πολύ γρήγορα, μπαίνω στη θάλασσα, καταλήγω σ' έναν δρόμο, ξεφεύγω αλλά ακόμη ανησυχώ.

Ξαφνικά βλέπω την Πέρσα, πλησιάζω και τη ρωτάω:
“Για ποιό λόγο οι άλλοι συνεχώς με απομονώνουν;”
“Είναι επειδή μιλάς για ταξίδια στο εξωτερικό κι επιτυχίες”, μου απαντά χαμογελώντας ειρωνικά.
“Μα και οι άλλοι πετυχαίνουν, πιο πολλά από μένα... όχι, είναι επειδή αυτοί ανήκουν σε κυκλώματα και συχνά λένε πράγματα που εγώ δεν πρέπει ν' ακούσω”
Η Πέρσα συναινεί σιωπηλά, δεν το αρνείται.

Ερμηνεία: Απωθημένα, προβληματισμοί, αλήθειες...

Παρασκευή, 29 Νοεμβρίου 2002

Υπέρτατη Τελετουργία: Χρησιμοποιώ καινούργιο, μακρύ μαχαίρι με μαύρη λαβή για Ψυχόσπαθο -αφού πρώτα το έχω καθαγιάσει στα τέσσερα στοιχεία.

Απαγγελία αργή, με φωνή δυνατή και αυτοσυγκέντρωση σε κάθε λέξη. Έντονο συναίσθημα θυμού αλλά και θριάμβου. Το νέο μου σπαθί λάμπει στο ηλεκτρικό φως, καθώς το υψώνω. Δεν είναι καταπληκτικό;

?! *Την Κυριακή, 1 Δεκέμβρη, μία ντίσκο κάηκε στο Καράκας της Βενεζουέλας. 42 νεκροί και καμιά εικοσαριά τραυματίες. Ψιλοπράγματα...*

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρευρίσκομαι σε μια γιορτή, μαζί με πολλούς ανθρώπους που διασκεδάζουν πάνω σε μια ταράτσα. Τριγύρω μας υπάρχουν ωραίες κατασκευές με βράχους, καταρράχτες και τρεχούμενα νερά. Η μαμά είναι μαζί μου. Ξαφνικά, εμφανίζονται παπάδες και προσπαθούν να χαλάσουν το πάρτυ... *Ερμηνεία: Στα όνειρα οι παπάδες δεν προμηνύουν τίποτα καλό. Γιατί άραγε;* ⛩

Τι παιδί είναι αυτός ο Νάσος; Πραγματικά, απορώ: Αργά το βράδι ανεβαίνει στο σπίτι μου, ορμά ξαφνικά φουριόζος μέσα

στο γραφείο μου, σκαλίζει νευρικά το συρτάρι με τις κασέτες ψάχνοντας ένας Θεός ξέρει τι, και μετά αρπάζει τον ογκώδη Άτλαντα του Κόσμου πάνω από τη ντουλάπα, με κίνδυνο να ανακαλύψει το "ψυχόσπαθο" που έχω κρύψει από κει πίσω! Σπεύδω και τον βγάζω από το δωμάτιο άρον-άρον.

Γύρω στα μεσάνυχτα λαμβάνει χώρα η ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Απαγγέλλω αργά, με φωνή δυνατή και έντονο συναίσθημα. Το "ψυχόσπαθο" λάμπει στο ηλεκτρικό φως. Έξω βρέχει δυνατά, βροντές αστραπές συνοδεύουν την απαγγελία μου. Καταπληκτική αίσθηση ισορροπίας και ολοκλήρωσης...

Σάββατο, 7 Δεκεμβρίου 2002

Βραδινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, στο γνώριμο πατάρι. Αυτή τη φορά, κατόπιν δικής τους επιθυμίας, έφερα και τους διάβασα δυο διηγήματά μου: "Περιπέτεια στο Βασίλειο των Νεκρών" και "Η Άλλη Πλευρά". Έχουν δημοσιευτεί και τα δυο στο περιοδικό "Φανταστικοί Κόσμοι" αλλά αυτό δεν τους το ανέφερα.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ανάγνωσης, μέσα στην αίθουσα επικρατούσε κλίμα συγκαλυμένης ιλαρότητας. Μόλις τελείωσα, κάποιος με ρώτησε πώς εμπνεύστηκα αυτές τις ιστορίες κι εγώ απάντησα "από όνειρα". "Τι είχες πάρει;" με ξαναρώτησε κι όλοι γέλασαν.

Σε γενικές γραμμές, οι ακροατές παραδέχθηκαν ότι τα διηγήματα είχαν "πολύ ωραίες περιγραφές", ωστόσο αποδοκίμασαν τα πάντα:
α) το ότι η ηρωίδα είναι γυναίκα και στις δυο ιστορίες.
β) το ότι γράφω σε πρώτο πρόσωπο.
γ) το ότι "δεν έχουν καθόλου δράση" (δηλαδή πιστολίδια και μπουνίδια), άρα είναι "βαρετά και ανούσια".
δ) Ο Κώστας Σίσκος, ο μάλλον χαμηλών τόνων ιδρυτής της ΕΛΚΕ, με συμβούλεψε καλοπροαίρετα "να προσέχω τι είδους ιδέες προβάλλω στα διηγήματά μου και να μην εκτίθεμαι".
ε) Μόνο η Κάτια εκφράστηκε αρκετά θετικά υπέρ του δεύτερου διηγήματος και είπε ότι "είναι καλογραμμένο". *Λεπτομέρεια: Η Κάτια δεν πρόκειται ποτέ πια να ξαναφανεί στην ΕΛΚΕ...*

στ) Ο Διονύσης Λάζος, υπεύθυνος του μελλοντικού περιοδικού της λέσχης, αφού μου έκανε ορισμένες παρατηρήσεις, τελικά με συμβούλεψε -υπό μορφή αστείου: “Δεν γράφεις καμιά ιστορία για συγγραφείς φαντασίας που δεν έγιναν δεκτοί από την ΕΛΚΕ και πήγαν να βρουν την τύχη τους αλλού;”
ζ) “Οι μεταφυσικοί υπαινιγμοί είναι πια ξεπερασμένοι, αυτά τα διηγήματα είναι γελοία!” αποφάνθηκε ο Γιώργος Σπάρος (μετεμψύχωση του Κθούλου).

Αυτή ήταν και η τελευταία, οριστική κριτική που δέχθηκα. Κανένας δεν τόλμησε να πει άλλη κουβέντα μετά τον “Κθούλου”: ανθρωπάκι κοντόχοντρο, γύρω στα εβδομήντα, με μαλλιά και μούσια μακριά μέχρι τη μέση, με αφύσικα σαρκώδη χείλη, δεσποτικός, γλοιώδης, μισότρελος. Αδυνατεί να συντάξει μια λογική πρόταση, ωστόσο φαίνεται ότι ασκεί στη λέσχη πολύ μεγαλύτερη επιρροή απ' όσο νόμιζα. Αυτός θα είναι, μάλιστα, ο υπεύθυνος ύλης του περιοδικού -δηλαδή θα εγκρίνει τα κείμενα προς δημοσίευση. Πιθανότατα, αυτός είναι και ο αληθινός αρχηγός της ΕΛΚΕ...

Αμέσως μετά, η Τάνια Σίσκου, η οποία φαίνεται πως έχει αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις της λέσχης, έσπευσε να ξεκαθαρίσει ότι: “Αν κάποιος έχει δώσει ένα διήγημα για το περιοδικό, αυτό δεν σημαίνει ότι θα δημοσιευτεί οπωσδήποτε, έτσι δεν είναι;”
“Και βέβαια όχι, τα κείμενα θα περνούν από κριτική, δεν δημοσιεύουμε ότι να 'ναι!” πετάχτηκε η “αυθεντία”, ο Σπάρος.

Αναχωρώντας για το Green Park, ο “Κθούλου” με πλησίασε, μου γέλασε δήθεν φιλικά και μου είπε: “Αυτά τα δυο ("γελοία") διηγήματα που μας διάβασες σήμερα, είναι πολύ καλύτερα από εκείνο που μας έχεις δώσει για δημοσίευση!”

Με δυο λόγια, όλοι αυτοί οι “σοβαροί κύριοι” της ΕΛΚΕ υποτίθεται πως είναι υπερβολικά ειδήμονες για τα δικά μου ταπεινά μέτρα. Ωστόσο, εκείνη την ώρα αρνούμαι να σκεφθώ “αρνητικά”, θεωρώ την όλη συμπεριφορά τους απέναντί μου ως εκδήλωση γνήσιου ενδιαφέροντος και αρχίζω ήδη να σκέφτομαι τη συμμετοχή μου στον Ετήσιο Διαγωνισμό Διηγήματος της λέσχης, που αναμένεται να διοργανωθεί μέσα στο Μάρτη.

Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα υπαίθριο σχολείο με λευκά θρανία στην αυλή. Ετοιμαζόμαστε για διαγώνισμα. “Κύριε δάσκαλε, να πω κάτι; Εγώ δεν θα γράψω διαγώνισμα, εγώ είμαι δασκάλα, όχι μαθήτρια! Γνωρίζω διάφορα πράγματα. Να σου δείξω;” πετάγομαι. Εκείνος μοιάζει ν' αδιαφορεί για όσα λέω, εγώ όμως επιμένω. Ύστερα αφήνομαι κι αιωρούμαι ανάλαφρα πάνω από το σχολείο. Εσωτερικοί φόβοι με καθυστερούν, φόβοι για όσα κάνω. Ωστόσο, συνεχίζω να νιώθω ανάλαφρα, ενώ πέφτω όλο και πιο βαθιά σε χαλάρωση με κάθε εισπνοή, σα να γεμίζω αέρα.

Τώρα διασχίζω σκοτεινούς διαδρόμους με μικρά παράθυρα και σκοτεινούς στενούς χώρους, απ' όπου δεν φαίνεται να υπάρχει έξοδος. Ανησυχώ, το όνειρο γίνεται διαυγές, αρχίζω να ψάχνω συνειδητά για διέξοδο και βρίσκω ένα παράθυρο μέσα σε μια κάμαρα. Από κεί βγαίνω έξω με δυσκολία, επειδή τα παντζούρια είναι μικρά και στενά. Καταλήγω σ' ένα προαύλιο γεμάτο παλιά θρανία. Ένας μεγάλος τερατόμορφος σκύλος παραφυλάει εκεί. Μόλις βγαίνω έξω, μετατρέπεται σ' ένα μαύρο, γλοιώδες, φουσκωτό τέρας που αιωρείται. Μου επιτίθεται, του ξεφεύγω μα δεν προφταίνω να φύγω από το προαύλιο. Το τέρας επιτίθεται ξανά μα εγώ δεν το πολεμώ· αντίθετα, του γυρίζω την πλάτη αδιάφορα, σα να μην υπάρχει.

Τώρα όλα γύρω μου φαίνονται πιο φωτεινά. Στρέφω ήρεμα και βλέπω ότι το τέρας έχει εξαφανιστεί. Στον αέρα αιρούνται μαύρα κομματάκια, σαν αποκαΐδια. Τελικά βγαίνω έξω ικανοποιημένη, αισθάνομαι όμως σα να μ' εγκαταλείπουν οι δυνάμεις μου...

Ερμηνεία: Συνειδητοποιώ τις πνευματικές δυνατότητές μου αλλά εσωτερικοί φόβοι αναχαιτίζουν την πορεία μου -ευτυχώς, όχι για πολύ. Πού είμαι φυλακισμένη; Σε ποιά σκοτεινή φυλακή; Ποιοί παραφυλάνε συνεχώς μήπως το σκάσω; Κάθε στιγμή προσπαθώ να ξεφύγω απ' ό,τι με περιορίζει: το “σχολείο”, τους “στενούς χώρους”, το “μαύρο τέρας”. Τα καταφέρνω, όμως η αδιάκοπη προσπάθεια με κουράζει...

Δευτέρα, 9 Δεκεμβρίου 2002

Προσπαθώ να τηλεφωνήσω στη Χαριτίνη, με την οποία κάνουμε λίγη παρέα όταν βρισκόμαστε στην ΕΛΚΕ, για να δηλώσω συμμετοχή στον Ετήσιο Διαγωνισμό Διηγήματος που θα γίνει το Μάρτη. Σύντομα, όμως, ανακαλύπτω ότι έχω γράψει λανθασμένα τον αριθμό του τηλεφώνου της. Όταν πια μαθαίνω το σωστό νούμερο, το μπερδεύω με ενός άλλου μέλους της λέσχης. Προτιμώ να μην επιμείνω περισσότερο για σήμερα...

Τρίτη, 10 Δεκεμβρίου 2002

Σήμερα το απόγευμα επαναλαμβάνω την προσπάθεια -σωστά αυτή τη φορά- μα η Χαριτίνη δεν το σηκώνει. Ξαναπαίρνω, μιλάει. Αργότερα, "η γραμμή δεν λειτουργεί". Τα ***σημάδια της μοίρας*** παραείναι πολλά και αποτρεπτικά· μήπως θα έπρεπε να αγνοήσω το διαγωνισμό;

Λίγο αργότερα, κάτι γράφω στο κομπιούτερ της αδελφής μου, όταν με πλησιάζει ο Νάσος και μου πετάει τις συνηθισμένες κακίες του: "Σαραντάρησες, γέρασες, ξόφλησες!" Ψύχραιμη, γυρίζω και του λέω: "Εγώ τα κατάφερα να φτάσω σαράντα χρονών. Εσύ να δούμε αν θα σαρανταρήσεις!" Κόκκαλο ο Νάσος! Τα ψιλοπαίζει, έρχεται κοντά μου και γυρεύει φιλί. Έτσι είναι: Όταν αντιμετωπίζουν μια κακία μεγαλύτερη από τη δική τους, βάζουν την ουρά στα σκέλια...

Εικόνες του Matrix: Αργά τη νύχτα, κάνοντας λίγο zapping, πέφτω πάνω σ' ένα περίεργο talk show στην τηλεόραση. Οι συμμετέχοντες είναι μια ανεγκέφαλη υστερική πουτάνα (Μέλπω), ένας αποσβολωμένος αλβανόφατσας (Λάμπης), ένας βαρυμαφιόζος (Δάνης), καθώς και άλλοι "άνδρες", οι οποίοι διαπληκτίζονται εντόνως σχετικά με το ποιος πήδηξε ή όχι την κότα Μέλπω.

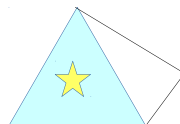
Κάθομαι και παρακολουθώ για λίγη ώρα, χωρίς καλά-καλά να πιστεύω όσα βλέπω και ακούω: "Ήθελε να με γδύσει ο ζαχαροπλάστης!" τσιρίζει σαν μανιακή η πορνοβλάχα Μέλπω. "Λάμπη, ήθελες να μου κάνεις έρωτα!" επαναλαμβάνει άπειρες φορές, ουρλιάζοντας υστερικά. Μάταια προσπαθούν οι κάφροι

να μιλήσουν *[μα πάνε με τέτοιες γυναίκες;]*, γκαρίζοντας σαν ηλίθιοι σχετικά με το ποιος πήδηξε τελικά την Μέλπω.
Να ποιοί είναι οι δημοφιλείς, με την πλούσια κοινωνική ζωή και τους παθιασμένους έρωτες!
Να ρίξω μια Υπέρτατη Τελετουργία, εδώ και τώρα;
“Ξέχασα να φορέσω τα ρούχα μου από τα νεύρα μου! Και ήθελες να κάνουμε έρωτα!” συνεχίζει να σκούζει η κλώσσα, εκτός εαυτού.
Να ρίξω μια Υπέρτατη Τελετουργία, εδώ και τώρα;
“Πέτα τη γλώσσα έξω, Λάμπη, τώρα!” ουρλιάζει ακούραστη η βλαμμένη πουτάνα, εκατομμύρια φορές.
Είναι δυνατόν, να υπάρχουν άνδρες που πηδάνε αυτή τη γυναίκα; Δεν φοβούνται;
“Θέλω να μου την πετάξεις έξω, τώρα, τώρα!” ωρύεται ακόμη η αλλοπαρμένη κότα μα κανείς δεν της το βουλώνει!
Να ρίξω μια Υπέρτατη Τελετουργία, εδώ και τώρα;
Μετά από λίγο, η τρελογκόμενα αλλάζει λίγο το τροπάρι:
“Πέτα την έξω, Κώστα!” (άλλο θύμα) -και η βελόνα κολλάει ξανά, εκατομμύρια φορές.
Θα της το έριχνα το ποντικοφάρμακο, της βλαμμένης!
Όσο συνειδητοποιώ τι είδους γυναίκες αρέσουν στους άνδρες, τόσο περισσότερο η μοναξιά μου με γεμίζει περηφάνια...

Τετάρτη, 11 Δεκεμβρίου 2002

Ιερός Οραματισμός: Ο Αρίων των Άστρων κι εγώ, μόνοι στην άκρη της Θάλασσας του Κόσμου. Παρατηρώ την κοσμική δίνη που υψώνεται πέρα στον νυχτερινό ορίζοντα...
♥ Νιώθω αρνητικές δονήσεις να διαπερνούν τη Θάλασσα του Κόσμου, φθάνοντας μέχρι εδώ, στα αστρικά πεδία... Κι εγώ έχω μια αποστολή να εκπληρώσω... Αποχαιρετώ τον Αρίωνα μ' ένα δυνατό φιλί και φεύγω...
♥ Προχωρώ όλο και πιο βαθιά μέσα στη φασματική, χρυσο-ποίκιλτη θάλασσα... Βυθίζομαι βήμα-βήμα, καθώς η θάλασσα σύντομα μετατρέπεται στο άπειρο διάστημα με τους γαλαξίες να αστράφτουν σαν πανάκριβα κοσμήματα μέσα του...
♥ Το αστρικό μου σώμα ταξιδεύει στο διάστημα, νιώθοντας όλο

και πιο ισχυρές τις δονήσεις, τη μόλυνση του σύμπαντος...
♥ Ώσπου φθάνω σ' έναν πανέμορφο, γαλάζιο πλανήτη όπου, δυστυχώς, κυριαρχεί κάτι απερίγραπτα κακό...
♥ Κάνω στάση και αισθάνομαι... κάτι μολύνει τη φύση του πλανήτη που οι κάτοικοί του ονομάζουν Γη, κάτι που απειλεί το Σύμπαν ολόκληρο...
♥ Και τότε, ξεχνώ! Μένω αιχμάλωτη της "μάγια" για αιώνες, καθώς το Κακό δημιουργεί γύρω μου και μέσα μου την ψευδαίσθηση του ανθρώπινου κόσμου... Όντα αμέτρητα, που μου μοιάζουν στην εμφάνιση, μα είναι όλοι Ένα: το Τέρας Ανθρωπότητα...
♥ Έρχεται η ώρα και ξυπνώ από την παραίσθηση... οι πόλεις των ανθρώπων αποσύρονται από τη συνείδησή μου... η ψευδαίσθηση σβήνει... βρίσκομαι ολομόναχη, στο κρύο του Βορείου Πόλου... αυτό που πάντα αισθανόμουν...
♥ Διασχίζω εκτάσεις απέραντες, πράσινες πεδιάδες, γκρίζα βουνά, ξανθές ερήμους... ψάχνω... ψάχνω...
♥ Είναι νύχτα όταν, επιτέλους, βρίσκω την κρυστάλλινη πυραμίδα με τη χρυσή πεντάλφα -το σύμβολο του ανθρώπινου γένους- χαραγμένο στη μία πλευρά και το Ψυχόσπαθο φυλακισμένο εκεί μέσα...
♥ Με μια μαγική κραυγή/επίκληση "Odio...
O Dio!” χτυπώ με το χέρι, σπάω τη σφραγίδα,
αρπάζω το Ψυχόσπαθο...

♥ Το υψώνω θριαμβευτικά στον ουρανό κι εκείνο αστράφτει στο φως της πανσελήνου, καθώς ξανάρχεται στη ζωή μετά από εκατομμύρια χρόνια λήθης...
♥ Ο χρόνος περνά χωρίς σημασία, ώσπου επιστρέφω στο κρύο του Βορείου Πόλου... μέσα σ' έναν παγωμένο κρατήρα αντικρύζω το πραγματικό πρόσωπο του Τέρατος Ανθρωπότητα, που έχει εγκατασταθεί εκεί προ χιλιάδων ετών και από τότε μολύνει όλη τη γη: Ένας μαύρος, γλοιώδης, απαίσιος εξωγήινος μύκητας με αμέτρητα πλοκάμια και απειράριθμα μικροσκοπικά εξογκώματα, που δημιουργούν την απατηλή εντύπωση δισεκατομμυρίων ανθρώπινων όντων που με καθηλώνουν με αμέτρητα λαμπερά, κακόβουλα μάτια...

♥ Όλοι τους ξέρουν ότι είμαι εδώ... ξέρουν ότι ξέρω... τώρα, όμως... "είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα..."
♥ Υψώνω το Ψυχόσπαθο... ο ήλιος λάμπει πάνω στην λευκόχρυση λάμα του, που τώρα γίνεται πύρινη...
♥ Η πύρινη ρομφαία μου χτυπά το έκτρωμα, κι εκείνο συσπάται με αγωνία καθώς η ιερή φωτιά το κατακαίει, το διαλύει στους ανέμους...
♥ Όλα έχουν πια τελειώσει... παγερός αέρας σκορπάει τις στάχτες, που χάνονται στο πουθενά...
♥ Καμία αρνητική δόνηση δεν μολύνει πια τον κόσμο... Κι εγώ απαγγέλλω την Ωδή:
Έτσι οι αστρικοί κόσμοι έλαμψαν ξανά...
Έτσι τα φυσικά βασίλεια θέριεψαν ξανά...
Έτσι το Σύμπαν είναι αγνό ξανά... ♥♥
?! *Η αίσθηση ήταν απλά καταπληκτική! Ωστόσο, τα αποτελέσματα δεν μπορώ να τα θεωρήσω ικανοποιητικά: Αυτές τις μέρες, 70 μέτωπα φωτιάς στην Αυστραλία καταστρέφει απέραντα δάση και πολλά σπίτια -ωστόσο οι άνθρωποι τη γλυτώνουν...*

Παρασκευή, 13 Δεκεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η μαμά, ο Νάσος κι εγώ είμαστε διακοπές και τρέχουμε να προλάβουμε το καράβι. Μονάχα εγώ προλαβαίνω και μπαίνω μέσα. Το πλοίο φθάνει σε ένα γραφικό χωριό με λευκά σπίτια. Περιδιαβαίνω στους δρόμους του μαζί με άλλους ανθρώπους, είμαι μόνη μα δεν ανησυχώ, άλλωστε ξέρω πως ονειρεύομαι. Αρχίζω να πετώ στον ουρανό, νιώθω όμορφα, ξαφνικά όμως ένας πανύψηλος τοίχος μου κλείνει το δρόμο. *Ερμηνεία: Θέλω να ξεφύγω από το ασφυκτικό οικογενειακό μου περιβάλλον, ξεκινώ μα... τι με σταματά;*

Ανίερη Προστασία: Το διαπιστώνω καθημερινά, το διαπίστωσα ακόμη μια φορά απόψε: Το Τέρας Ανθρωπότητα προστατεύεται, σαν από μια αόρατη ασπίδα προστασίας -την ίδια στιγμή που η φύση σπαράσσεται. Τα απειράριθμα πρόσωπα του Τέρατος, ακόμη κι όταν κακοπαθαίνουν, είναι μονάχα θέμα χρόνου ν' ανακάμψουν και να ξαναποκτήσουν πολλαπλάσια απ'

όσα έχουν χάσει...

Για παράδειγμα, η μητέρα του Φώτη Βαλάση, που την λυπόμουν κάποτε επειδή είχε χάσει το γιο της και συμμαθητή μου σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από τριάντα χρόνια, όταν πηγαίναμε τετάρτη Δημοτικού: Όπως η πληροφόρησε σήμερα η Λουίζα, η εν λόγω κυρία έκανε άλλα τρία παιδιά μετά το Φώτη, τα οποία σπούδασαν και τα τρία! Καλά μου έλεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά: “Μη λυπάσαι κανέναν! Τον εαυτό σου να λυπάσαι...”

Σάββατο, 14 Δεκεμβρίου 2002

Νέοι Φίλοι: Βραδινή βόλτα στην πόλη και... *Τι έχει να σου πει ο αέρας;* Ο αέρας είναι ροή, κίνηση, ταξίδεμα· ένα αγαθό πνεύμα που διαποτίζει τα πάντα. Μέσα στην πόλη, όμως, οι αφύσικοι θόρυβοι των ανθρώπων (μουσικές, αμάξια που μαρσάρουν-κορνάρουν-βουίζουν, φωνές και ουρλιαχτά, τάβλια, τηλεοράσεις κλπ) δημιουργούν αλλεπάλληλα κενά στη ροή του ανέμου, μια μερική διάλυση της συνέχειάς του, *ένα καυτό κενό που το νιώθω στην καρδιά μου...*

Οι φυσικοί θόρυβοι (θρόισμα φύλλων, βροχή, κελάιδισμα πουλιών, φύσημα του ανέμου) γίνονται αντιληπτοί σαν διακύμανση, σαν τραγούδι -μια αρμονική συνύπαρξη με τον άνεμο. Τα γαβγίσματα των σκύλων είναι οι μοναδικές φωνές (εκτός από των ανθρώπων) που ταράζουν πραγματικά την ατμόσφαιρα.

! Αφουγκράζομαι λίγο πιο προσεκτικά και ακούω: Γαυγίζουν. Και οι άνθρωποι γαυγίζουν. *Το Τέρας γαυγίζει...* Συχνά έρχονται ήχοι στ' αυτιά μου, που δεν ξεχωρίζω αν είναι γαύγισμα σκύλων ή ομιλίες ανθρώπων. Φυσικά, το ανθρώπινο είναι ένα πιο "σύνθετο" γαύγισμα. Κάτι πολύ περίεργο συνδέει τα σκυλιά με τους ανθρώπους -εξ' ου και το ίδιο ταραχοποιό αποτέλεσμα...

Ο αέρας σχετίζεται με τους αστρικούς κόσμους, το νιώθω. Οι ανθρώπινες εφευρέσεις (πάντα θορυβώδεις) ανοίγουν κενά στον αέρα, κενά στα αστρικά πεδία. Κάποτε τα όνειρα ήταν πιο ποικίλα και πιο ζωηρά, επειδή τότε ο κόσμος ήταν πιο αραιοκατοικημένος και λιγότερο ανεπτυγμένος τεχνολογικά.

Πουθενά στην πόλη δεν υπάρχει πραγματική, απόλυτη ησυχία, ούτε για μια στιγμή. Θόρυβοι απανωτοί, που δεν παύουν ποτέ, ορμούν από κάθε κατεύθυνση και σχίζουν τον ευαίσθητο καμβά των αστρικών πεδίων. Μόλις ένας θόρυβος κοπάσει, το κενό κλείνει -μόνο για λίγο, όμως, ώσπου να εισβάλλει ο επόμενος θόρυβος. Έτσι, ο αέρας, άρα και τα αστρικά πεδία, είναι πάντα γεμάτα "τρύπες"· τίποτα δεν μπορεί να σταθεί για πολύ εκεί, γι' αυτό τα όνειρα δεν έχουν πια συνοχή, ούτε νόημα. Ωστόσο, ο αέρας επιμένει και υπομένει, πάντα περιμένει και αδιαφορεί για τους ανθρώπους. Ξέρει ότι κάποτε όλα τα κενά θα κλείσουν...

Δευτέρα, 16 Δεκεμβρίου 2002

“Στα Όρια”: Ανοίγω τυχαία την τηλεόραση και πέφτω πάνω στην εν λόγω εβδομαδιαία εκπομπή, την οποία δεν έχει τύχει ποτέ να δω ως τώρα. Με έκπληξή μου διαπιστώνω ότι σημερινός διαγωνιζόμενος είναι ο 50χρονος Χρήστος, παλιός συμμαθητής μου στον Ιανό. Εμφανίσιμος, συμπαθητικός (οι πραγματικά ωραίοι άνδρες δεν μετατρέπονται σε blobs μόλις πατήσουν τα 40), λογιστής σε μεγάλη εταιρεία, τώρα διδάσκει και τοξοβολία μαζί με άλλους “προχωρημένους” μαθητές του Αλέξανδρου. Ανάμεσά τους αναγνωρίζω και τον Διονύση...

Σε όλες τις ερωτήσεις ο Χρήστος απαντά με αξιοσημείωτη ηρεμία κι ετοιμότητα, ενώ οι σφυγμοί του (που μετριούνται με ειδικό μηχάνημα) δεν ανεβαίνουν ούτε μια φορά πάνω από τους 60 – γεγονός πρωτοφανές, που όμως ο παρουσιαστής δεν σχολιάζει καθόλου, σα να είναι κάτι συνηθισμένο. Εντέλει, ο Χρήστος κερδίζει μάλλον εύκολα 50.000 ευρώ και πολύ ψύχραιμα δηλώνει ότι “Εμείς δεν χρειαζόμαστε αυτά τα χρήματα, έχουμε τις δουλειές μας. Θα τα χαρίσουμε σε κάποιους άλλους ανθρώπους που έχουν ανάγκη, στη Σερβία!” Ανάμεσα στο κοινό παρευρίσκεται και η τωρινή γκόμενά του, που χαμογελά συγκρατημένα στον φακό.

Πολύ “Ιανό” μου μυρίζει η υπόθεση... Όπως και να 'χει, η σημερινή εκπομπή ήταν μια γεύση από παλιές, πιο ξέγνοιαστες εποχές. *Γιατί, τώρα τα ψέματα έχουν τελειώσει...*

Πέμπτη, 19 Δεκεμβρίου 2002

Το πρωί συνάντησα στο δρόμο τυχαία την παλιά μου φίλη, τη Λένα. Έβρεχε, κρατούσε ομπρέλα, όμως με άφηνε απέξω να βρέχομαι. Πρόσφατα αναγκάστηκε να αφήσει τη δουλειά της σε μεγάλη εταιρεία, μου είπε, επειδή την απειλούσαν οι Αλβανοί που έπιαναν όλα τα πόστα...

"Sex and the City": "Η κυρία Megawhore είναι υπεύθυνη για το θάνατο 70 κοινωνικών ζωών!". Πώς; Μέσω πολύπλοκων διασυνδέσεων (κυκλώματα) και παρακολούθησης πιστωτικών καρτών, κινητών κλπ, οι επιτήδειοι ελέγχουν τις κινήσεις των "ανεπιθύμητων". Να γιατί είμαι πάντα έξω απ' όλα. Κι ας μην έχω πιστωτική κάρτα ή κινητό...

Τρίτη, 24 Δεκεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω να κυνηγούν έναν πρίγκηπα πολεμιστή στους δρόμους, με γρήγορα πολυτελή αυτοκίνητα. Στο μεταξύ, εγώ έχω βρει κάποια χρήματα και τρέχω να κρυφτώ από τη Μαρία Ψωμιάδου (παλιά φίλη από το γυμνάσιο). *Γιατί άραγε;*

Κρύβομαι σ' ένα ορφανοτροφείο. Προσπαθώ να κρύψω τα λεφτά στο χώμα, όμως ένας ψηλός μαυροφορεμένος άνδρας με ανακαλύπτει και του τα δίνω για να μη με μαρτυρήσει. Τελικά, η Μαρία με ανακαλύπτει καθώς προσπαθώ να φύγω.

Σύντομα βρίσκομαι μακριά, σε εκδρομή με γκρουπ μαζί με τη μητέρα μου. Ξεχωρίζω έναν ωραίο νεαρό με φουντωτά καστανά μαλλιά. Συμμετέχουμε σ' έναν χορό, χορεύω με τη μαμά, δεν μπορώ να μπω στην παρέα του νεαρού. Στο τέλος εκείνοι μένουν στη διασκέδαση ενώ εμείς φεύγουμε. Ξυπνώ με μια αίσθηση στέρησης...

Σάββατο, 28 Δεκεμβρίου 2002

Εδώ και πολλές βδομάδες η Λουίζα με παίρνει τηλέφωνο και μιλάμε κάθε Σαββατοκύριακο, ωστόσο αρνείται να συναντηθούμε επειδή, όπως λέει, έχει να κάνει "ένα σωρό δουλειές". Υποψιάζομαι ότι ο μονόχνωτος άνδρας της δεν

γουστάρει επισκέψεις· όμως, η ίδια δεν μπορεί να διαθέσει μια ώρα για να έλθει στο σπίτι μου; Στις γριές θείες της στο Ψυχικό πηγαίνει κάθε τόσο...

Εντέλει, την καταφέρνω να μ' επισκεφθεί απόψε. Καταφθάνει κεφάτη, μου φέρνει δυο μπλούζες δώρο, χαιρετά όλο χαρά τους γονείς μου και περνά στο σαλόνι τους! Συζητάμε όλοι μαζί καμιά ώρα, ώσπου της κάνω νύξη να πάμε πάνω, στο διαμέρισμά μου. "Γιατί; Καλά είμαστε εδώ!" αντιτάσσει ναζιάρικα. Χρειάζεται να επιστρατεύσω όλη μου την πειθώ επί μισή ώρα τουλάχιστον, για να την καταφέρω ν' ανέβουμε τελικά επάνω. Κάθεται στον καναπέ, φοράει το μπουφάν της και ζαρώνει στην άκρη τρέμοντας. Αλήθεια, τόσο κρύο είναι το σπίτι μου; Κι όμως, ανάβω κανονικά τα καλοριφέρ...

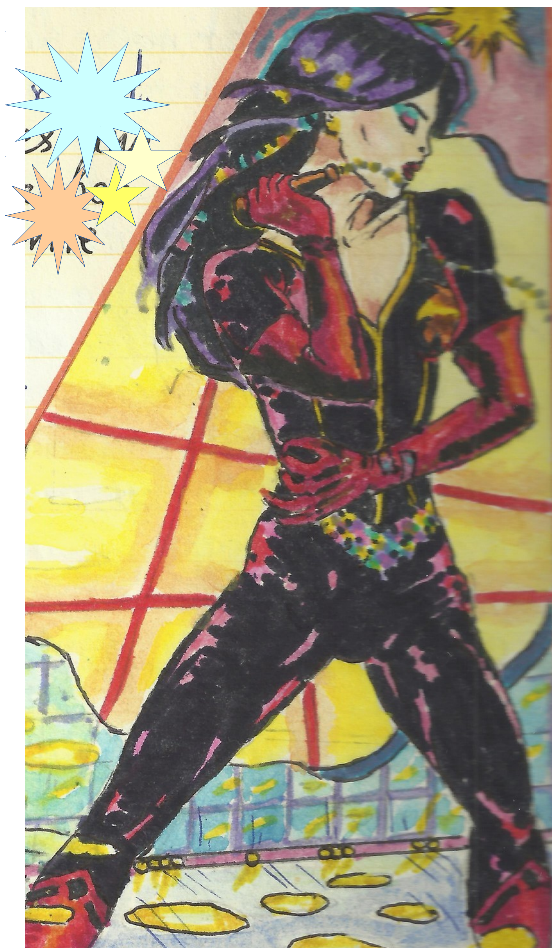
Αργά το βράδι λαβαίνω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από τη Μαρία Σχοινά! Κουβεντιάζουμε ευχάριστα για λίγη ώρα, όπως κάποτε, και αποφασίζω να επανασυνδεθώ μαζί της. Στο κάτω-κάτω, είναι η μοναδική από τις φίλες μου που δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον για μένα, παρόλο που την απομάκρυνα άδικα πριν από δυο χρόνια. Ιδανική συντροφιά δεν είναι, μα κακά τα ψέματα δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο, δεδομένου ότι "Είναι όλοι τρελοί! Και δεν είναι η καλή η τρέλα, είναι η κακή η τρέλα που τους δέρνει", όπως λέει και η Μαρία...

Τρίτη, 31 Δεκεμβρίου 2002

Μελαγχολία και ανία: Θα μπορούσα να έχω πάει στης Λουίζας απόψε, εφόσον με έχει προσκαλέσει για να υποδεχτούμε μαζί την αλλαγή του χρόνου. Εγώ, όμως, προτιμώ να μείνω σπίτι και να παίξω κουμ-καν με τους γονείς μου, επειδή τα πρωτοχρονιάτικα ρεβεγιόν είναι αφάνταστα πληκτικά στης Λουίζας: Έρχεται ο χοντρός, βαρετός, καταθλιπτικός αδελφός της που μου κάνει μονίμως τα γλυκά μάτια, είναι και ο μονόχνωτος ξινός άνδρας της που μας κοιτάζει όλους απαξιωτικά και δεν ανοίγει ποτέ το στόμα του να πει κουβέντα. Οι δυο άντρακλες κάνουν τσακίρ κέφι θρονιασμένοι μπροστά στην τηλεόραση, γεμάτοι κατάνυξη και κατάθλιψη. Ούτε χαρτιά δεν παίζουν, έτσι, για το καλό του νέου χρόνου.

Συνεπώς, αποφάσισα να σερβίρω τη συνηθισμένη δικαιολογία στη Λουίζα, ότι τάχα μας έχει καλέσει για ρεβεγιόν ο ξάδελφος Δαμιανός. Που είναι εκείνα τα όμορφα, ξέγνοιαστα χρόνια της δεκαετίας του '70 ή του '80, τότε που παραμονή πρωτοχρονιάς μαζεύονταν οι κουμπάροι στο σπίτι μας και γιορτάζαμε χαρούμενα όλοι μαζί; Άλλες εποχές, άλλος κόσμος, άλλοι άνθρωποι...

Ο τελικός του "Talented and Famous": Αλήθεια, τι γύρευε η Μάρθα εκεί, γεμάτη γκλαμούρ και καμάρι; Αυτή δεν ήταν που αποχώρησε προ μηνών από την εκπομπή, προσβάλλοντας μάλιστα την επιτροπή, με μπόλικο υφάκι; Κι όμως, όχι μόνο την κάλεσαν στον τελικό αλλά την άφησαν να ερμηνεύσει κι ένα τραγούδι γραμμένο από την ίδια! (καλό ήταν).

Όταν θέλουν να προωθήσουν κάποιον, τα κυκλώματα δεν υπολογίζουν τίποτα.

Εντέλει, νικητής ανακηρύχθηκε ο νεαρός Μάνος Χρήστου, ο οποίος διαθέτει ελκυστική εμφάνιση, ωραία φωνή και άνεση στο χορό. Του υπέγραψαν συμβόλαιο για δίσκο, ωστόσο εγώ μπορώ ήδη να διακρίνω ένα μάλλον ψυχρό κλίμα απέναντί του. Μάλιστα, ορισμένοι από την επιτροπή δεν δίστασαν να εκφράσουν εμμέσως πλην σαφώς την αποδοκιμασία τους για τη βράβευση του Μάνου.

Μπούρδες: Και μένα κάποτε μου υπέγραψαν συμβόλαιο για την έκδοση του πρώτου μου βιβλίου. Όπως εγώ, έτσι και ο

Μάνος δεν έχει καμία ελπίδα για καλλιτεχνική καριέρα, παρά το ταλέντο του. Φαίνεται πως ο νεαρός διαθέτει αρκετό “μέσον” για να συμμετάσχει στο συγκεκριμένο reality show και να βραβευτεί, μα οι “διασυνδέσεις” του δεν αρκούν για να προχωρήσει περισσότερο. Ίσως, πάλι, να τους χάλασε κάποιο χατήρι -ποιός ξέρει;

Κατακλείδα: Όντως, ο Μάνος δεν θα καταφέρει ποτέ να ξεχωρίσει από το συρφετό. Θα εμφανιστεί σε λίγες τηλεοπτικές εκπομπές όπου η κάμερα φροντίζει να παραμορφώνει συνεχώς το όμορφο πρόσωπό του, δήθεν για αστείο. Αργότερα θα τον προσλάβουν σε μια κουτσομπολίστικη εκπομπή μαζί με δυο άλλους παρουσιαστές, ωστόσο ο Μάνος θα παριστάνει εκεί τη “γλάστρα”: θα στέκεται διαρκώς πίσω από τους άλλους και σπανίως θα του επιτρέπουν να αρθρώσει λέξη -ώσπου θα βαρεθεί και θα τα παρατήσει...

Κλιμάκωση

Τετάρτη, 1η Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι του ξαδέρφου Δαμιανού, μια πανέμορφη παραθαλάσσια βίλλα. Καθώς παρατηρώ τα κύμματα που σκάνε στα βράχια, γίνεται σεισμός. Τα σπίτια στην αντικρινή ακτή γκρεμίζονται, ανησυχώ.

Μια κοπέλα τριγυρνά στο σπίτι και ψάχνει για κλειδιά, με σκοπό να φυλακίσει στο πατάρι τον αδελφό της που είναι δράκος (!) Αυτός της ξεφεύγει, μα είναι αδύναμος. “Εμείς οι άνδρες είμαστε οι δράκοι, από τότε που αρχίσαμε να ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας”, τον ακούω να λέει...۩

Κακά μαντάτα: Ο Τάκης Ζαρίφης επέστρεψε σήμερα, Πρωτοχρονιά, στο σπίτι του μετά από οκτώ μήνες παραμονής σε ψυχιατρείο. Αυτό σημαίνει ότι ο ***ηχητικός πόλεμος*** ξαναρχίζει: Σύντομα θα είμαι ξανά υποχρεωμένη να ακούω μουσικές στο διαπασών γύρω στις δέκα ώρες την ημέρα, κάθε μέρα.
“Ωραία χρονιά θα έχεις”, μου είπε η Μαρία Σχοινά, μόλις της είπα τα νέα σήμερα το βράδι που συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, μετά από δυο χρόνια χωρισμού.

Συζητήσαμε ωραία και ζωηρά όπως άλλοτε, μιλήσαμε για κυκλώματα, μεταφυσική, δουλειές, αλλά και για τον πρόσφατο έρωτα της Μαρίας μ' έναν παλιό φίλο της οδοντίατρο -που όμως φροντίζει να τη συναντά μονάχα στο ιατρείο του...

Παρασκευή, 3 Ιανουαρίου 2003

“Havoc”: Ενδιαφέρουσα ταινία που προφητεύει το τέλος της Ανθρωπότητας. Όλοι αυτοί οι άδειοι, αδιατάραχτοι δρόμοι... Τι σπάνια, θαυμάσια γαλήνη...

Ευτυχία είναι η απουσία των ανθρώπων. Τόποι της γης όπου ο άνθρωπος δεν πατάει ποτέ, ούτε ο ίδιος ούτε τα προϊόντα του (ηλεκτρικές συσκευές, αυτοκίνητα, σπίτια κλπ). Απολαμβάνω την ευτυχία όταν περπατώ σε δρόμους ήσυχους πλάι στο βουνό, άδειους από ανθρώπους και αμάξια...۩

Ακόμη μια φορά, η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** με χαροποιεί και με ενεργοποιεί. Θα μπορούσα να ανάψω τηλεόραση μετά απ' αυτό; Φυσικά όχι. Δεν υπάρχει τίποτα μετά απ' αυτό...

?! *Λες και η φύση αδυνατεί πια να τους αντιμετωπίσει: Εδώ και κανένα μήνα, ρήγματα ξυπνούν και όλη η Στερεά Ελλάδα δονείται από σεισμούς ~3,5 R. Στον υπόλοιπο κόσμο παρατηρούνται πρωτοφανείς κακοκαιρίες, χιονοθύελλες, σεισμοί, βουνά που γκρεμίζονται, χωρίς κανείς τους να παθαίνει ζημιά. Το Κακό δεν αγγίζει αυτούς που το έχουν μέσα τους. Διαγράφεται μονάχα μια πανανθρώπινη ανησυχία, καθώς αρχίζει πλέον να φαίνεται μια ρωγμή στην "πραγματικότητα", δηλαδή στην πίστα του πάρτυ που στήνεται κάθε στιγμή γύρω μου για μένα, μα πάντα χωρίς εμένα. Τα ανθρωπάκια φοβούνται. Φοβούνται επειδή νιώθουν να απειλείται το βόλεμά τους, η καλοπέρασή τους, το καμάρι τους. Φοβούνται επειδή ίσως διαισθάνονται ότι σύντομα θα έλθουν πολύ χειρότερα...*

Κυριακή, 5 Ιανουαρίου2003

! Τη νύχτα που πέρασε, είδαμε κοινά όνειρα με τη μητέρα μου: Δύο ταξίδια, στο ένα παρατηρούσαμε ωραίες πηγές απέναντι· στο άλλο η μαμά χάνει το λεωφορείο, ενώ εγώ συνεχίζω...⇧

Το πρωί είχαμε ένα απρόσμενο τηλεφώνημα από τη Στεφανία, τη γυναίκα του ξαδέρφου Γιώργου. Η κυρία μίλησε με τη μητέρα μου και φαγώθηκε μόλις άκουσε ότι κάνω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών. Πρότεινε να τα παρατήσω όλα, να πάω σε σχολή για εκμάθηση κομπιούτερ για έξι μήνες και να πληρώσω 500.000 δρχ για να πάρω ένα χαζοδίπλωμα που θα μου είναι ουσιαστικά άχρηστο. Η μαμά την πήρε στα σοβαρά, επέμενε να το κάνω, και μένα μου έσπασαν τα νεύρα. Με τόση γλωσσοφαγιά που δέχομαι απ' όλους, προβλέπω η νέα μου καριέρα να πηγαίνει φούντο σύντομα...

Δευτέρα, 6 Ιανουαρίου 2003

Έχω ραντεβού με την Περσεφόνη, στη γωνία Άθωνος και Γεννηματά, στις 5:30 το απόγευμα. Έχω καθυστερήσει δέκα

λεπτά και η Περσεφόνη με παρακολουθεί ως γέραξ καθώς κατηφορίζω. Μόλις φθάνω κοντά της και της χαμογελώ, μας πλησιάζει ένα αμάξι και παρκάρει λίγα μέτρα πιο πέρα. Η φιλενάδα μου δεν γυρίζει καν να με κοιτάξει αλλά προχωρά προς το αυτοκίνητο, λέγοντάς μου καμαρωτά: "Περίμενε μια στιγμή, είδα μια γνωστή μου!" Από το άρτι αφιχθέν αμάξι βγαίνει μια νεαρή γυναίκα -γνωστή μου γειτόνισσα- κι αρχίζει φιλιά, αγκαλιές, φιλοφρονήσεις, ανταλλαγές τηλεφώνων με την Πέρσα. Εγώ στέκομαι παράμερα και παρακολουθώ σαν βλάκας.

Όπως μου εξηγεί αργότερα η Πέρσα, η κοπέλα ήταν συμμαθήτριά της στο λύκειο (προ δεκαετίας) και μόλις την είδε συγκινήθηκε, σταμάτησε το αυτοκίνητο και βγήκε έξω ενθουσιασμένη, για να γίνουν πρώτες φίλες! "Έχω παρατηρήσει ότι όποτε αργώ λίγο σε κάποιο ραντεβού μας, εσύ πάντα συναντάς παλιούς γνωστούς! Επίτηδες το κάνω, ξέρω πως θα συμβεί αυτό!" της λέω δήθεν στ' αστεία και η Περσεφόνη συνοφρυώνεται ελαφρά.

Μετά από σύντομες διαπραγματεύσεις, καταλήγουμε σε στο Starbucks στην Πλατεία Εσπερίδων. Στεκόμαστε στην ουρά, παραγγέλνουμε καφέδες και γλυκά, περιμένουμε να πληρώσουμε στο ταμείο και συμφωνούμε να πάμε να καθήσουμε πάνω, στο πατάρι. Μόλις πληρώνει η Πέρσα, παίρνει βιαστικά το δίσκο της και μου λέει:
"Πάω εγώ πρώτη πάνω, για να πιάσω θέση!"
"Καλά", της κάνω -αν και απορώ για τη βιασύνη της: Στο πατάρι είναι άδεια σχεδόν όλα τα τραπέζια.

Μόλις εξαφανίζεται η Περσεφόνη, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι αναταραχή τριγύρω μου: Η πενταμελής παρέα που βρίσκεται ακριβώς πίσω μου στην ουρά, φωνασκεί επιδεικτικά κι ενοχλητικά, ενώ ο νεαρός που στέκεται δίπλα μου κοροϊδεύει και γαυγίζει κοροϊδευτικά, με τον χαρακτηριστικό τρόπο που χλευάζουν οι άνδρες όταν βλέπουν μια άσχημη γυναίκα. Δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία, ώσπου ο νεαρός ξεσπά σε ένα ηχηρό γέλιο, φτύνοντας πάνω στην πάστα μου ένα σωρό σάλια! Εγώ δεν μιλώ, προτιμώ να μην κάνω σκηνή, άλλωστε δυσκολεύομαι ακόμη να συνειδητοποιήσω αν όλα αυτά γίνονται από ανοησία

ή επίτηδες.

Όταν ανεβαίνω στο πατάρι, νιώθω μεγάλη ανακούφιση μόλις βλέπω ότι η φίλη μου έχει καθήσει σ' ένα ακριανό απομονωμένο τραπέζι. Υπάρχει μόνο άλλο ένα μικρό τραπέζι κοντά μας, όπου έχει βολευτεί ένα νεαρό ζευγάρι αντικρυστά -ήσυχα κι ωραία. Μετά από πέντε λεπτά, η κοπέλα σηκώνεται, κάθεται στα πόδια του νεαρού κι αρχίζουν οι δυο τους να χαριεντίζονται επιδεικτικά, ηχηρά και χυδαία.

Αρκετά ενοχλημένες, συμφωνούμε να αλλάξουμε θέση αμέσως, όμως το μοναδικό τραπέζι που παραμένει τώρα κενό είναι πλάι σε εκείνη τη θορυβώδη πενταμελή συντροφιά, απ' όπου κάθε τόσο ακούγονται δυνατά περιπαικτικά γέλια και γαυγίσματα. Κάποια στιγμή, η παρέα αποχωρεί· περνώντας από κοντά μου, ο "σκύλος" γαυγίζει ξανά, με νόημα. "Είσαι μεγάλος μαλάκας", του κάνω καθώς κατεβαίνει τη σκάλα δίπλα μου. Δεν ξέρω αν με άκουσε, μα το ελπίζω...

Παρασκευή, 10 Ιανουαρίου 2003

Θυμός: Όλα ξεκίνησαν προχθές στο σούπερ μάρκετ, όταν εκνευρίστηκα με μια πουτάνα που μπήκε πονηρά μπροστά μου στο τμήμα αλαντικών. Η υπάλληλος (ένα βλαχαδερό που το παίζει διευθύντρια) θεώρησε καλό να με ειρωνευτεί όταν ήλθε επιτέλους η σειρά μου: "Εσείς είστε τώρα;" με ρώτησε ειρωνικά. "Ναι" απάντησα. "Α, ξέρω γω;" μου γύρισε με υφάκι.

Εδώ και δυο μέρες ήμουν πυρ και μανία· αρχικά ήθελα να την "κάψω", ύστερα σκεφτόμουν να πάρω ένα τηλέφωνο στο μαγαζί, να ζητήσω την κυρία Λία Ξυδάκη (όνομα και πράγμα) και να της πω: "Είσαι μεγάλη πουτάνα και σου εύχομαι να σαπίσεις από καρκίνο!"

Τώρα, όμως, μετά από δυο μέρες, δεν έχω τη διάθεση να κάνω τίποτα τέτοιο, βαριέμαι. Όταν δεν εκδικούμαι αμέσως, ο θυμός μου αρχίζει να ξεφουσκώνει, ώσπου μου φεύγει η όρεξη να ασχοληθώ με το κάθε ανθρωπάκι. Άλλωστε, αν ασχολούμαι με τον κάθε μαλάκα που μου πετάει μια μαλακία, δεν θα έχω χρόνο να κάνω τίποτε άλλο. Όποτε καταφέρομαι ενάντια σε μεμονωμένα πλοκάμια του Τέρατος, νιώθω αποπροσανατολι-

σμένη και κατακερματισμένη.

Η αλήθεια είναι πως θυμώνω και με τον εαυτό μου επειδή συνήθως με πιάνουν εξ απροόπτου. Δεν έχω την φυσική ετοιμότητα να αντιδρώ "έξυπνα" και με "γλώσσα" στις προσβολές τους, είτε επειδή η δική μου φύση δεν είναι ύπουλη και καταστροφική σαν των ανθρώπων είτε επειδή εγώ έχω άλλα πράγματα στο νου μου. Σαν αποτέλεσμα, μετά από κάθε ψυχική επίθεση εναντίον μου, ο θυμός φουντώνει μέσα μου ψάχνοντας μια διέξοδο και ο νους μου αυθόρμητα γεννά διάφορα σενάρια εκδίκησης, τα οποία συνήθως δεν πραγματοποιούνται ποτέ εφόσον ο θυμός μου εξανεμίζεται μετά από λίγες ώρες ή μέρες.

Κρίμα, όμως, τόση ενέργεια να πηγαίνει χαμένη, κρίμα να χάνεται τόσος πολύτιμος θυμός. Μπορώ, όμως, να μετουσιώνω τον θυμό σε μίσος ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα και να ρίχνω μια περιποιημένη Τελετουργία όποτε νιώθω τον θυμό να με ενεργοποιεί: Όχι ενάντια σε ένα μεμονωμένο πλοκάμι του Τέρατος αλλά ενάντια σε ολόκληρο το Τέρας -όπως ακριβώς τους πρέπει...

Σάββατο, 11 Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα αποκρουστικό ον, που θυμίζει σκελετό δεινοσαύρου, με κοιτά μα δεν πλησιάζει. Ύστερα, παρατηρώ ένα περίεργο έκθεμα σε βιτρίνα: Είναι ένα ανθρωποειδές που μοιάζει να είναι φτιαγμένο από οστά και καταπίνει κακές ψυχές. Ο Γρηγόρης, ο παιδικός μου φίλος, είναι δίπλα μου και μου λέει: “Θυμόμαστε τις παλιές καλές μέρες, όταν είμασταν παιδιά κι αγκαλιαζόμαστε”...۩

Το βράδι πήγα στη συγκέντρωση της ΕΛΚΕ: Κόψαμε την πρωτοχρονιάτικη βασιλόπιττα, έλαβα και τα διηγήματα που θα χρειαστεί να διαβάσω και να κρίνω στον διαγωνισμό διηγήματος που θα λάβει χώρα τον επόμενο μήνα. Ακολούθησαν μπύρες στο Green Park, με ευχάριστες ζωηρές συζητήσεις περί επιστημονικής φαντασίας, κόμικς κ.ά. Λοιπόν, ναι: Θα μπορούσα να έχω εξελιχθεί εντελώς διαφορετικά, δηλαδή “φυσιολογικά”, όπως όλοι...

Η απάτη στης αυτοβελτίωσης: Από μικρό παιδί έχω μάθει να επιδιώκω την αυτοβελτίωση σε κάθε στιγμή και σε κάθε τομέα της ζωής μου. Πρέπει να ανεβάζω διαρκώς τους βαθμούς μου στο σχολείο· πρέπει να περάσω σε μια σχολή ή στο πανεπιστήμιο· πρέπει να ψάχνω για δουλειά· πρέπει να ανεβαίνω στην ιεραρχία και να βγάζω περισσότερα χρήματα· πρέπει να βρίσκω συνεχώς νέους φίλους, να διευρύνω τον κύκλο μου· πρέπει να ψάχνω για γκόμενο· αν τον βρω, πρέπει κάποτε να τον πείσω να με παντρευτεί· πρέπει να βελτιώνω συνεχώς τον χαρακτήρα μου, πρέπει να ελέγχω τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου· πρέπει να πηγαίνω γυμναστήριο, να βελτιώνω την εξωτερική μου εμφάνιση κ.ο.κ., σε έναν αγώνα δρόμου που δεν τελειώνει ποτέ. Η στασιμότητα σε οποιονδήποτε τομέα θεωρείται έγκλημα.

Παραδόξως, όμως, όλος αυτός ο αγώνας έχει για μένα μονάχα πενιχρά ή μηδαμινά αποτελέσματα: Στο σχολείο δεν αρίστευσα ποτέ, ούτε πέρασα στο πανεπιστήμιο· επαγγελματικά βρίσκομαι πάντα στο κατώτερο σκαλοπάτι της ιεραρχίας, ενώ ο μισθός μου δεν ξεπερνά ποτέ τον βασικό· άλλωστε, κάθε τόσο αναγκάζομαι να αλλάζω δουλειά και να ξαναρχίζω από το μηδέν· οι φίλες που βρίσκω είναι συνήθως βαρετές, διφορούμενες, ή άσπονδες και εξαφανίζονται αργά ή γρήγορα· γκόμενο δεν βρίσκω ποτέ και πουθενά· έχω καταφέρει να αλλάξω ορισμένα πράγματα στον χαρακτήρα μου, όμως αυτό δεν με βοηθάει σε τίποτα· ακόμη και τα όνειρά μου ελέγχω, μα ούτε το ονείρεμα μου έδωσε τη δύναμη που περίμενα· χρόνια έτρεχα στα γυμναστήρια, είδα κάποια αποτελέσματα, όμως το σχήμα του σώματος δεν άλλαξε, ούτε μπορώ να γυμνάζομαι αιώνια.

Η ουσία είναι πως τίποτα δεν βγαίνει απ' όλο αυτό το τρέξιμο. Για κάποιο περίεργο λόγο, ότι κι αν κάνω εγώ ποτέ δεν είναι αρκετά καλό ή αποτελεσματικό. Και όποτε δεν καταφέρνω να "ανέβω", δηλαδή πολύ συχνά, μια βαριά ενοχή με κατακλύζει. Αισθάνομαι συνεχώς ανικανοποίητη, αγχωμένη, ένοχη. Ζω με το φόβο του χαμένου χρόνου, με το φόβο της αποτυχίας. Στο μεταξύ έχει ήδη περάσει η μισή μου ζωή χωρίς να έχω χαρεί τίποτα. Διακατέχομαι διαρκώς από το φόβο μήπως

κάτι ξεφύγει από τον έλεγχό μου, μήπως σε κάτι δεν είμαι τέλεια. Στο μεταξύ, άνθρωποι κάθε άλλο παρά τέλειοι διαπρέπουν, πλουτίζουν, αρέσουν. Καμιά φορά νοσταλγώ την εποχή που ήμουν παιδί. Τότε ζούσα την κάθε μέρα με αυθόρμητη συνειδητότητα, μάλλον επειδή δεχόμουν τη ζωή και τον εαυτό μου όπως ήταν.

Το Matrix πλέκεται διαρκώς γύρω μου κι έχει τον τρόπο με ωθεί να κυνηγώ συνέχεια διάφορους απόμακρους στόχους, διάφορα μεγαλεπίβολα σχέδια, τα οποία φυσικά αποτυγχάνουν πάντα. Παραδόξως, όμως, όλοι οι άλλοι γύρω μου πετυχαίνουν τους σκοπούς τους αργά ή γρήγορα. Μονάχα εγώ δεν φθάνω ποτέ πουθενά. Αυτό και μόνο δείχνει πόσο ψεύτικος είναι ο κόσμος γύρω μου...

Είμαι ήδη 40 χρονών και η ζωή μου έχει ήδη κλείσει εδώ και τέσσερα χρόνια, τότε που όλα χάθηκαν ξαφνικά: οι φίλοι, η δουλειά, ο Ορέστης. Δεν είμαι πια μπεμπέκα. Κάθε μέρα που ζω μπορεί να είναι η τελευταία, ας την ζω όσο γίνεται καλύτερα, με όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα που κάνει κάποιος όσο είναι ζωντανός: Να διαβάζει ένα βιβλίο, να ζωγραφίζει ένα τοπίο, να πηγαίνει βόλτα με το ποδήλατο. Απλά πράγματα, δεν χρειάζεται να υπάρχει ένας σπουδαίος σκοπός σε όλα αυτά.

Άλλωστε, τώρα ξέρω ποιά είμαι, έχω ξεδιαλύνει τον αληθινό προορισμό μου. Κάποτε θλιβόμουν επειδή έβλεπα πως είμαι διαφορετική από τους άλλους. Για δεκαετίες πάσχιζα να είμαι μια από αυτούς, πνιγόμουν... Ώσπου, ένα μεσημέρι, θυμήθηκα κάτι πολύ σημαντικό για τον εαυτό μου... Θυμήθηκα ποιά είμαι, τι έχω έλθει να κάνω... Γνωρίζω πια το πνεύμα μου... *Είμαι αυτή που είμαι και κάνω αυτό που κάνω...*

Τετάρτη, 15 Ιανουαρίου 2003

Είχα μια διαίσθηση ότι θα πήγαινα ταξίδι στη Βούλα άδικα, όπως κι έγινε: Δεν βρήκα τη μαθήτριά μου τη Ρένα Κάραλη εκεί, έλειπαν όλοι. Περίμενα κανένα δεκάλεπτο, ξαναχτύπησα, τίποτα. Τουλάχιστον, απόλαυσα την ευτυχία στους μοναχικούς, ειρηνικούς δρόμους της περιοχής, το μαγικό μπλε του δειλινού στον ουρανό, το πορτοκαλόχρυσο

ηλιοβασίλεμα. Συνειδητοποίησα τη *διαφορά* ανάμεσα στην χαρά και το άγχος, τη διαφορά ανάμεσα στην απουσία των ανθρώπων και την παρουσία τους: Η παρουσία των ανθρώπων προκαλεί μια αυθόρμητη διατάραξη της πραγματικότητας, μια σύγχυση στο πνεύμα, ώστε να μη μπορείς πλέον να αντιληφθείς την ευτυχία της ύπαρξης. Είναι σα να καλύπτουν την αντίληψή σου μ' ένα θολό πέπλο που σ' εμποδίζει να απολαύσεις την ομορφιά της φύσης γύρω σου...

Η συναναστροφή με τους ανθρώπους (με) κουράζει, έστω κι αν ορισμένες φορές (με) ξεγελά αρκετά ώστε να μοιάζει με ευτυχία. *Αλήθεια, τότε που συναντούσα τον Ορέστη στο γυμναστήριο, αισθανόμουν ευτυχισμένη; Δεν θα το έλεγα...*

Γενικότερα, με τους ανθρώπους δεν βγάζεις ποτέ άκρη. Το μόνο που κάνουν είναι να (με) ταλαιπωρούν, χωρίς να βγαίνει ποτέ αποτέλεσμα: "Δεν φταίω εγώ που άργησα, φταις εσύ που δεν περίμενες παραπάνω" ήταν, τελικά, η δικαιολογία των Καράληδων.

"She-Devil": Χαριτωμένη παρουσίαση της λειτουργίας των κυκλωμάτων: Εγώ σου βρίσκω δουλειά, εσύ μου κάνεις όποια χάρη σου ζητήσω, κ.ο.κ. Στο δρόμο, τυχαίες συναντήσεις που δεν προσέχει κανένας, αθέατοι δεσμοί, κρυφές συμφωνίες, περίεργα χαμόγελα. Τελική σκηνή: Ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που φαινομενικά περπατούν μόνοι αλλά κάθε στιγμή συντονίζονται μυστικά, ακολουθώντας έναν αρχηγό κι ένα σχέδιο...

Παρασκευή, 17 Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η ξαδέρφη μου η Τζένη με βλέπει αλλά με σνομπάρει, μάλλον επειδή εγώ δεν παντρεύτηκα. Εγώ, από αντίδραση, την κακολογώ στις φίλες μου. Τώρα είμαι κάτω στο σπίτι και νιώθω μοναξιά σ' ένα σχεδόν άδειο σαλόνι. Αισθάνομαι πολύ μόνη, σα να μ' έχουν εγκαταλείψει όλοι. *Ερμηνεία: Νιώθω ότι οι άλλοι με περιφρονούν επειδή έμεινα στο ράφι -και όχι στράφι...*

Επίσκεψη μαζί με τη Λουίζα στην κουμπάρα της τη Μάρθα, η οποία μένει στην Παλλήνη. Ήταν εκεί κι ένας

ξάδερφος του άνδρα της, ένας κοντόχοντρος αντιπαθητικός τύπος που μου τον έφεραν για προξενιό. Μόλις κατάλαβε ότι δεν τον γουστάρω, την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια.

Κατά τ' άλλα: Η Μάρθα, που σκιάζεσαι να την κοιτάξεις (κοντόχοντρη σαν μπαούλο, μαυριδερή, βλάχα, μ' ένα μόνιμο εξυπνακίστικο υφάκι) διαθέτει εμφανίσιμο σύζυγο, χαριτωμένο υιοθετημένο γιο, πολυτελέστατο σπίτι, λεφτά με ουρά. *Τελικά, μονάχα εγώ βρίσκομαι πάντα στο μηδέν...*

Στο γυρισμό ο εξυπνάκιας ταξιτζής μας έπρηξε με τις αμπελοφιλοσοφίες του σχετικά με το καλό του έθνους, υποστηρίζοντας ότι οι Έλληνες πρέπει να κάνουν όσο γίνεται περισσότερα παιδιά για πηγαίνουν στρατιώτες. Καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι για τη μεγάλη του κόρη που δουλεύει σε φαστφουντάδικο (λες και είναι διευθύντρια σε πολυεθνική) και για τη μικρή του κόρη που διαβάζει νυχθημερόν νευρωτικά, έχοντας τη μούρη της χωμένη διαρκώς μέσα σ' ένα βιβλίο.

Αργότερα, πίσω στο σπίτι, μου έρχεται μια αναπάντεχη συνειδητοποίηση: Όλα μου τα έπιπλα είναι παμπάλαια, 30 ετών και πάνω! Το 90% απ' αυτά ανήκαν κάποτε σε συγγενείς, οι οποίοι τα ξεφορτώθηκαν για ν' αγοράσουν καινούργια. Εγώ ποτέ δεν αγόρασα καινούργια έπιπλα. Δεν διαθέτω τα χρήματα ούτε το κίνητρο για μια τέτοια πολυέξοδη αγορά. Έτσι, ζω ανάμεσα σε πράγματα πεταμένα. *Είμαι ένα απ' αυτά...*

Το αντίτιμο της επιτυχίας: Όλες αυτές οι αρνητικές ενέργειες που εκλύονται παντού γύρω μας από τις χαμένες μάχες – ένα μαύρο σύννεφο που σχηματίζεται από την διαρκή, επώδυνη, άδικη σπατάλη ενέργειας, και κατακλύζει τα πάντα... Στενόχωρα συναισθήματα, άδικοι κόποι, ενέργεια που πάει χαμένη απ' όσους αδικήθηκαν, νικήθηκαν, θυσιάστηκαν, απορρίφθηκαν, ώστε να επιβιώσουν οι "ισχυρότεροι"...

Λένε ότι η φύση αποβάλλει τους αδύναμους. Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς τι απογίνονται οι χαμένοι της ζωής, οι απόβλητοι; Στο σύμπαν τίποτα δεν χάνεται πραγματικά. Ό,τι φαίνεται χαμένο επιστρέφει με άλλη μορφή, σαν συμφορά και ανάθεμα στα κεφάλι των "ισχυρών".

Ο αδύναμος δεν χάνεται. Εξακολουθεί να υπάρχει κάτω από τα φαινόμενα. Γίνεται αυτό που απειλεί και βασανίζει τους ισχυρούς, αυτό που απειλεί την "τέλεια" ζωή των πετυχημένων, φιλήσυχων οικογενειαρχών. Τα πνεύματα των αδύναμων εξακολουθούν να υπάρχουν, σαν μια μαύρη απειλητική σκιά που καραδοκεί διαρκώς και παίρνει διάφορες μορφές: αρρώστια, πόλεμος, αποτυχία, ψυχασθένειες, καταστροφή, θάνατος. Κάθε φορά που μια αγαθή ψυχή αγανακτεί και σας καταριέται, μια νέα πληγή γεννιέται για σας, τους νικητές...

Κυριακή, 19 Ιανουαρίου 2003

Έχει αρχίσει να μου τη δίνει το δίωρο μάθημα γερμανικών που έχω κάθε Κυριακή πρωί με τη Ρένα Κάραλη και τη φίλη της τη Νάντια, που μένουν στην ίδια πολυκατοικία στη Βούλα. Τις δυο νεαρές μου τις σύστησε η Λουίζα, φοιτούν στο ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη και είναι συμμαθήτριες του γιου της. Με προσέλαβαν επειδή τα ιδιωτικά σχολεία συνηθίζουν να διδάσκουν δυο γλώσσες ήδη από την τρίτη Δημοτικού, οπότε είναι φυσικό τα παιδιά να τα κάνουν αχταρμά και να χρειάζονται ιδιαίτερο μάθημα μήπως και τα βγάλουν πέρα.

Το θέμα είναι πως οι φουριόζοι γονείς μου ζήτησαν να διδάσκω γερμανικά επί δυο ολόκληρες ώρες και στα δυο κορίτσια μαζί, μην τυχόν και τους φύγει καμιά οξεία. Συνήθως, μέσα στην πρώτη ώρα έχω τελειώσει τα γερμανικά, δεν έχω τι άλλο να τους δείξω, οπότε συμπληρώνω το μάθημα βοηθώντας τες στα αγγλικά του σχολείου. Ωστόσο, τα παιδιά έχουν ήδη χάσει την υπομονή τους, δεν με προσέχουν πια, αφαιρούνται ή σαχλαμαρίζουν, ενώ εγώ μάταια πασχίζω να διατηρήσω τον έλεγχο.

Σήμερα, ειδικά, μετά από τρία τέταρτα περίπου, η κατάσταση ξέφυγε εντελώς: Μόλις τους τελείωσα τα γερμανικά, πρότεινα στα κορίτσια να τους κάνω και αγγλικά, όμως εκείνες δεν με άκουγαν καν. Σηκώθηκαν από τις καρέκλες και άρχισαν να σαχλαμαρίζουν νευρωτικά μέσα στο πολυτελές σαλόνι της Νάντιας, αλαλάζοντας και κάνοντας κούνια πάνω στις ράχες των καθισμάτων. Μου ήταν αδύνατο πλέον να τις κουμαντάρω,

είχα εκνευριστεί πολύ, και τότε μπήκε μέσα η μητέρα της Νάντιας (πάμπλουτη, ωραιοπαθής, βολεμένη κότα) και άρχισε να παραπονιέται για την αναποτελεσματικότητά μου. Εγώ της εξήγησα ήρεμα ότι είναι πολύ δύσκολο για δυο μικρά παιδιά να "καρφωθούν" επί δυο ώρες για μάθημα, οπότε είναι φυσικό να μην κάθονται για να τους κάνω αγγλικά.
"Δεν θέλω να κάνετε αγγλικά στη Νάντια, της κάνει μια γνωστή μου", μου απάντησε απαξιωτικά η τύπισσα. "Λοιπόν, πόσα χρήματα να σας δώσω σήμερα που το μάθημα δεν έγινε σωστό; Να πούμε οκτώ αντί δέκα;"
"Δώστε ό,τι θέλετε", της είπα κι εκείνη μου μέτρησε προσεκτικά οκτώ ευρώ.

Τέλος πάντων, συμφώνησα με τους γονείς από την επόμενη φορά να χωρίσουν τα κορίτσια και να κάνουν από μία ώρα η κάθε μία -όπως είναι το λογικό.

"Jeeter's Creepers": Πρωτοφανές! Νομίζω ότι είναι η μοναδική ταινία που έχω δει, στην οποία το πρωταγωνιστικό ζευγάρι είναι αδέλφια και όχι εραστές...

Τετάρτη, 29 Ιανουαρίου 2003

Νέοι Φίλοι: Αργά το απόγευμα, κατά τις 8:00, βγαίνω βόλτα με το ποδήλατο. *Τι σου λέει η νύχτα;*

Μέσα στο σεληνόφως, οι αύρες των δέντρων παιγνιδίζουν αδιάκοπα στο βαθύκυανο πέπλο της νύχτας, ενώ τα πνεύματα ηρεμούν από τα κυνήγια της μέρας και η φύση ησυχάζει. Ακόμη και οι άνθρωποι καταστέλλουν σημαντικά τις δραστηριότητές τους, καθώς η πλειοψηφία τους κοιμούνται. Όταν πέφτει η νύχτα οι συγκρούσεις καταλαγιάζουν· οι ζωντανοί οργανισμοί αποχωρούν, κλείνονται στον εαυτό τους, ταξιδεύουν σε άλλες, ονειρικές πραγματικότητες. Ωσπου να 'ρθει το πρωί...

Τέτοια ώρα, μέσα στο χειμώνα, έχει πέσει η νύχτα – ή θα 'πρεπε να έχει πέσει. Όμως, στις πόλεις των ανθρώπων δεν νυχτώνει ποτέ πραγματικά. Τα πνεύματα εξερεθίζονται, ξαγρυπνούν, καθώς ψεύτικα φώτα σχίζουν το σκοτάδι. Η πόλη δεν κοιμάται ποτέ...

Η νύχτα είναι μαύρη, όμως τίποτα δεν είναι πιο μαύρο

από την κοινή ψυχή των ανθρώπων. Η νύχτα τους ανέχεται στωικά, ενώ το σκοτάδι του διαστήματος παραμονεύει κατάμαυρο εκεί έξω. Κάποτε η νύχτα καταπίνει τους πάντες και τα πάντα στα αινιγματικά βασίλειά της.

Ωστόσο, αν δεν γίνει γρήγορα κάτι, και αυτό μπορεί να αλλάξει. Κάποτε οι άνθρωποι κοιμόνταν κατά τις 9:00, 9:30 το βράδι. Τώρα κανείς δεν πάει για ύπνο πριν τα μεσάνυχτα. Αποφεύγουν τον ύπνο και τα όνειρα όσο μπορούν: "Χαμένος χρόνος", λένε. Θα έλθει η ώρα που οι άνθρωποι θα καταργήσουν εντελώς τον ύπνο (ίσως με φάρμακα), θα απειλήσουν σοβαρά τη νύχτα. Στο απώτερο μέλλον ίσως απειλήσουν σοβαρά ολόκληρο το σύμπαν...

Παρασκευή, 31 Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στο πάρκο ενός νεκροταφείου και ακούω μερικούς άνδρες να λένε για μένα: "Αυτή περπατά όλο στα μοναχικά". Σηκώνονται κι έρχονται πίσω μου με μάλλον κακές διαθέσεις. Τρέχω, ξεφεύγω...

Λίγο πιο πέρα ακούω έναν μάγο να καταριέται τους ανθρώπους μα εγώ γυρίζω πίσω την κατάρα του. "Είσαι μάγισσα;" με ρωτά. "Ναι", του απαντώ μα εκείνος δεν με πιστεύει και μου ζητάει να πετάξω. Στέκομαι αντίκρι του, τον κρατώ από τους ώμους, νιώθω τους σφιχτούς μυς των μπράτσων του. Τώρα πετάμε μαζί στον αέρα, πάντα αντικρυστά, σε όρθια στάση. Τον φιλώ στους ώμους, στο λαιμό, ενώ εξακολουθούμε να πετάμε. *Καταπληκτικό*...

Στο μεταξύ, ο Σκοπός προχωρά: Ακριβώς τα μεσάνυχτα στήνω το βωμό, παίρνω το Ψυχόσπαθο και ξεκινώ -ακόμη μια υπέροχη φορά- την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Η αίσθηση που μου αφήνει είναι μεγαλειώδης, όπως πάντα...

?! *Την επόμενη μέρα: Έκρηξη του διαστημικού λεωφορείου Columbia, την ώρα που προσγειωνόταν. Επτά νεκροί αστροναύτες, όλοι με βαρύγδουπα πτυχία και περγαμηνές.*

Κυριακή, 2 Φεβρουαρίου 2003

Ευχάριστη συνάντηση με την Πέρσα και τη Σάσα, στην

ισόγεια γκαρσονιέρα της φίλης μου.
“Τι νέα;” ρωτώ τη Σάσα μόλις κάθομαι.
“Δεν σου τά 'πε;” μου κάνει.

Όντως, η Περσεφονη με έχει ενημερώσει ότι η αδελφή της ετοιμαζόταν να αρραβωνιαστεί στα μέσα του μήνα· αντί γι' αυτό όμως, το ζευγάρι χώρισε! Ο τύπος τηλεφώνησε στη Σάσα πριν μια βδομάδα και της ανακοίνωσε ξαφνικά το χωρισμό, χωρίς να έχει προηγηθεί το παραμικρό γεγονός! “Τι έγινε, έχασα επεισόδια;” απόρησε η κοπέλα, πέφτοντας από τα σύννεφα. Στη συνέχεια, ο παραλίγο γαμπρός εξήγησε ότι ήταν οι γονείς του που τον έπεισαν να παρατήσει επί τόπου τη Σάσα για να παντρευτεί άρον-άρον μια 17χρονη βλάχα συγχωριανή τους, κατόπιν προξενιού. “Μου το είχες πει στα χαρτιά”, μου υπενθυμίζει η Σάσα: *Θα γνωρίσεις έναν μεγάλο έρωτα αλλά πρόσεχε!*”

Μυστήρια πράγματα: Το ζευγάρι τα πήγαινε μια χαρά, δεν είχαν διαφωνήσει ποτέ για τίποτα, ταίριαζαν θαυμάσια, περνούσαν υπέροχα μαζί και σκέφτονταν σοβαρά το γάμο. Μάλιστα, η Σάσα ήταν πρόθυμη να πάει να κατοικήσει μόνιμα στην Άρτα για χάρη του. *Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι η Περσεφόνη θα αποχωριζόταν ουσιαστικά τη δίδυμη αδελφή της, πράγμα που θα είχε σοβαρό αντίκτυπο στην κοινωνική της ζωή. Με δυο λόγια, αυτός ο αναπάντεχος, αλλόκοτος χωρισμός ήλθε γάντι στην Περσεφόνη...*

Αργότερα τους ξαναλέω τα χαρτιά με την "Ηλιακή Αρκάνα", πέφτω διάνα σε όλα. Ακολουθεί ζωηρή συζήτηση σχετικά με παλιές μόδες, μουσική των '80s κλπ. Ύστερα η Σάσα αποχωρεί κι εγώ με την Πέρσα παίζουμε “Magic” μέχρι αργά τη νύχτα...

Παρασκευή, 7 Φεβρουαρίου 2003

Για κανένα μήνα ήμουν ήσυχη: Ο Τάκης έλειπε τα πρωινά, οπότε δεν άκουγα μουσικές να βροντούν στη μεσοτοιχία μου. Όμως, εδώ και λίγες μέρες ο Τάκης έχει επιστρέψει μαζί του και ο ***ηχητικός πόλεμος***: Όπως παλιά, ο νεαρός βάζει το στέρεο στο διαπασών επί ώρες ατέλειωτες, από τις 9:00 το πρωί ως τις 3:00 το μεσημέρι και από τις 5:00 το απόγευμα ως

τις 11:00 τη νύχτα! Ενίοτε γρατζουνάει κι εκείνη την απαίσια ηλεκτρική κιθάρα.

Τώρα είναι μεσημέρι και βρίσκομαι στο σπίτι των γονέων μου για φαγητό όταν τηλεφωνεί η Ξένια για να μου ακυρώσει το σημερινό μάθημα. Ο Θανάσης τυχαίνει να είναι παρών και μου λέει: "Όλο σου ακυρώνουν μαθήματα! Είναι τυχαίο ή μοιραίο;" και αμέσως επαναλαμβάνει με βλέμμα βλοσυρό, διαπεραστικό, ενώ κουδουνίζει νευρικά μια αρμαθιά κλειδιά που έχει περάσει σε κορδέλα. "Το ότι είσαι ανηψιός μου, αυτό είναι και τυχαίο και μοιραίο!" του απαντώ.

Αργότερα, στο δρόμο, ενώ πηγαίνω σ' ένα άλλο μάθημα, την προσοχή μου τραβούν τρεις νεαροί έφηβοι οι οποίοι κουδουνίζουν μανιωδώς μια κορδέλα γεμάτη κλειδιά και τη σφυροκοπούν επιδεικτικά πάνω σ' ένα μεταλλικό στήλο. Παράλληλα ουρλιάζουν, γρυλίζουν, χλευάζουν μια νεαρή γυναίκα που απομακρύνεται γοργά. *Δαίμονες...*

... Και μια νέα, συναρπαστική έμπνευση:

Υ π ό σ χ ε σ η

Στη νέα σελήνη του Ιουνίου
την ημέρα του Μαύρου Σαββάτου
Όταν θα έχει χαθεί
και η τελευταία πόλη των ανθρώπων

Εγώ η Υβόννη
θ' ανέβω στην πιο ψηλή κορφή
του κόσμου τούτου
μαζί με όλα μου τα μυστικά βιβλία
αφήνοντας πίσω κάθε σκέψη,
κάθε τύψη, αμφιβολία, φόβο ή ανάμνηση

Εκεί μπροστά, στην άβυσσο τη σκοτεινή
στον ουρανό του Ιούνη
θα ψάλλω για τις φωτιές
που έστειλε το Σύμπαν

Την ώρα που η γη θα τρέμει,
ο αέρας θα σκορπά τις στάκτες,
τα νερά θα ξεπλένουν το μίασμα

Ακόμη μια φορά τελευταία,
θα αναβιώσω την Υπέρτατη Τελετουργία
υμνώντας το νέο, τέλειο κόσμο
που θα χαρούν τα μάτια της ψυχής μας:
Έναν κόσμο δίχως ανθρώπους
Και η Ιερή Επίκλησή μου θα ακουστεί
πέρα από τ' άστρα...

** Απαγγέλλω αυτό το ξόρκι με το σπαθί στο χέρι, νιώθοντας χαρά και ολοκλήρωση. Μια φορά το μήνα, πάνω στην ταράτσα τη νύχτα, με ακούει το Σύμπαν...*

Δευτέρα, 10 Φεβρουαρίου 2003

"The ring": Το βράδι πήγαμε σινεμά με την Πέρσα και παρακολουθήσαμε την ενδιαφέρουσα ταινία τρόμου "The Ring". Στην πρώτη σκηνή, οι χαρακτήρες του έργου είναι

μαζεμένοι μπροστά στην αναμμένη τηλεόραση, απ' όπου ακούγεται το εξής: "Τα ηλεκτρομαγνητικά κύμματα από τις τηλεοράσεις προκαλούν δεκαπλάσια φθορά εγκεφαλικών κυττάρων από το φυσιολογικό. Όταν παρακολουθείς τηλεόραση, ο εγκέφαλός σου βρίσκεται σε αστάθεια. Κοινώς, η TV σου κάνει το μυαλό πολτό...". *Δεν έχει σημασία τι παρακολουθείς· σημασία έχει να παρακολουθείς, δηλαδή να επιτρέπεις στο Matrix να εισχωρεί μέσα σου και να σε κατατρώει...*

Κάποια στιγμή ένιωσα μια συμπάθεια για τη Σάντακο: "Η πρόθεση μπορεί να γίνει δύναμη. Ο άνθρωπος; Μπορεί να γίνει ενέργεια". Και το τελικό δίδαγμα της ταινίας: *Το Κακό δεν επιτίθεται σε όσους το υπηρετούν...*

Παρασκευή, 14 Φεβρουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε σχολείο και συναντώ μια μάγισσα, τη Μάρβα. Με μυεί στη μαγεία και μου μαθαίνει πώς να εκτελώ μαγικά τελετουργικά. Χρησιμοποιεί ένα ειδικό μαύρο στυλό για να κάνει τις μαγείες της, και μου προμηθεύει ένα όμοιο. Όταν γράφω τρίζει και στο εξής έτσι θα ακούγεται, εφόσον είμαι πια μάγισσα.

Η δασκάλα μου λέει ότι πρέπει να χρησιμοποιούμε τις δυνάμεις μας με σύνεση: Να μην προσπαθούμε να επιφέρουμε μόνιμα αποτελέσματα σε τίποτα, αλλιώς χάνουμε το χάρισμα. Στο μεταξύ παρατηρώ αλλαγές στο πρόσωπό μου, έχω διαφορετικό σπαστό μαλλί, σαρκώδη χείλη, αισθάνομαι πιο σέξυ, πιο επιθυμητή. Ξυπνώ με μια αίσθηση ολοκλήρωσης, σα να έχω βρει τον αληθινό εαυτό μου...

Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου 2003

Το πρωί πηγαίνω για μάθημα γερμανικών στη Ρένα Κάραλη και στη φίλη της τη Νάντια, όπως κάθε Κυριακή. Ύστερα μένω στο σπίτι των Καράληδων, ως προσκεκλημένη για μεσημεριανό γεύμα, και περιμένουμε να καταφθάσει η Λουίζα οικογενειακώς. Όλοι μαζί, περνάμε λίγες ώρες ευχάριστα, μέσα σε φιλική ατμόσφαιρα. Το βράδι δεν θα πάω στο πάρτυ που διοργανώνει η ΕΛΚΕ. Καλύτερα έτσι...

"Μια ζωή την έχουμε": Ενδιαφέρουσα ταινία, όπου η πρωταγωνίστρια μαθαίνει πως της μένει μονάχα μια βδομάδα ζωής. Έτσι, από καλοντυμένη και πετυχημένη γυναίκα καριέρας πολύ σύντομα καταλήγει ατημέλητη, άνεργη, ελεύθερη. Σαν εμένα...

Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2003

Πρωινή περιπλάνηση στους δρόμους της Αθήνας: πέρασα από μερικά βιβλιοπωλεία, πήγα και στο Υπουργείο Εργασίας και πληροφορήθηκα ότι δεν μπορώ να πάρω επάρκεια διδασκαλίας της Ιταλικής με το Celi 5. Ωστόσο, κάτι μου μίλησε ξανά...

Νέοι Φίλοι (;) - *Δρόμοι της Αθήνας:* Τέλειο, διαμορφωμένο Matrix. Εδώ ο αέρας έχει άλλη οσμή, άλλη γεύση, άλλη ουσία: βρώμικη, πηχτή, πνιγηρή. Ο αέρας είναι αρνητική οντότητα εδώ, τον νιώθω να με τυλίγει σαν μια γλοιώδης ζελατίνη. Τα αντίστοιχα αστρικά πεδία γίνονται εφιαλτικά εδώ.

Οι θόρυβοι δεν διαλύουν αυτόν τον καμβά. Δεν νιώθω "τρύπες" εδώ. Αντίθετα, οι ανθρωπογενείς θόρυβοι συμπληρώνουν κι εντείνουν το σύνολο. Το τσιμεντένιο έκτρωμα, η μεγαλούπολη, είναι ο φυσικός χώρος των ανθρώπων και προσπαθούν να τον απλώσουν παντού...

Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 2003

Εικόνες του Matrix: Νωρίς το πρωί κατεβαίνω στης αδελφής μου για καφέ και βλέπω εκεί ένα χαριτωμένο τρίχρονο αγόρι, που η μητέρα του είναι φίλη της Αλίκης και της τον έχει αφήσει για λίγο.

"Τι όμορφο παιδάκι!" αναφωνώ με γνήσιο θαυμασμό.

"Πουτάνααααα!" φωνάζει αυτό και η μούρη του γίνεται κατακόκκινη σαν παντζάρι.

"Έλα Νικολάκη, μην κάνεις έτσι!" του κάνει γλυκά ο Νάσος.

"Να κι εσύ, πούστηηηη!" ουρλιάζει αυτό και αρχίζει να μας βαράει όλους.

"Τι έπαθε; Το πειράξατε μήπως;" ρωτάω ήρεμα.

"Πουτάνααααα, άει στο διάολο, βλαμμένη, νααααααα!" ουρλιάζει ο μικρός, πάντα με κατακόκκινη μούρη, ενώ συνεχιζει να με

βαράει με τις γροθιές του.
"Μα γιατί έχει θυμώσει; Τον μαλώσατε;" απορώ.
"Τίποτα τέτοιο· έτσι κάνει όλη μέρα, είναι το φυσικό του", μου εξηγεί η Αλίκη.

Καθώς αποχωρώ, ο μικρός με κυνηγάει από πίσω και συνεχίζει να με χτυπάει και να με βρίζει, όπως και όλους τους άλλους άλλωστε, με λόγια ακατάλληλα δι' ανηλίκους, που δύσκολα πιστεύεις ότι τα ξέρει μικρό παιδί.

Αργά τη νύχτα νιώθω σε μεγάλη φόρμα για μια ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Όπως πάντα, με κάνει να αισθάνομαι υπέροχα ενεργοποιημένη, ολοκληρωμένη, ευτυχισμένη.
?! *Ροκ συναυλία στο Rhode Island, με πολλά πυροτεχνήματα που κατέληξαν σε πυρκαγιά. Σκοτώθηκαν γύρω στα 100 άτομα, μάλλον την ώρα της τελετουργίας. Ακόμη, σεισμός στην Κίνα τη Δευτέρα, αφήνει γύρω στους 300 νεκρούς και 2000 τραυματίες...*

Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου 2003

"Nautilus" ή τι θα 'πρεπε να γράφω για να έχω πιθανότητες έκδοσης: Ο πάμπλουτος τεχνοκράτης επιχειρηματίας, ο οποίος κατέχει και ελέγχει τα πάντα, φιλοδοξεί να εκμεταλλευτεί ακόμη και την ενέργεια του πυρήνα της γης χωρίς να διαννοείται καν τις συνέπειες για τον πλανήτη. Ένας νταής μπρατσαράς ("ο καλός") αναλαμβάνει να τον προστατεύσει από τρομοκράτες οικολόγους ("οι κακοί"), οι οποίοι σχεδιάζουν να ανατινάξουν ολόκληρο το συγκρότημα.

Το εξυπνοπούλι (ο "καλός"), δεν χαμπαριάζει από τα μηνύματα αγωνίας που έρχονται από τον 22ο αιώνα, ούτε από τις απειλές να σταματήσουν πριν καταστρέψουν τον πλανήτη. Ευελπιστεί να παγιδέψει τον πλανητάρχη του 22ου αιώνα, για να το παίξει σκληρός και να πάρει το μπράβο του αφεντικού. Στο τέλος, μας δίνεται και η απόλυτη λύση στο ενεργειακό πρόβλημα: πυρηνική διάσπαση...

Θα έγραφα ποτέ εγώ κάτι τέτοιο; Σαφώς όχι...

Κυριακή, 23 Φεβρουαρίου 2003

Στις 11:00 το πρωί έχω μάθημα με την οκτάχρονη Ρένα

Κάραλη, την οποία βοηθάω στα αγγλικά και στα γερμανικά του σχολείου. Το κορίτσι είναι έξυπνο αλλά πολύ κακομαθημένο και αντιδραστικό. Κάθε φορά μου σπάει τα νεύρα: Με πολύ στυλάκι και τουπέ, διαφωνεί πάντοτε με οτιδήποτε της λέω, ενώ αρνείται συστηματικά να υπακούσει σε οποιαδήποτε εντολή ή υπόδειξη. Ό,τι κι αν της πω να κάνει (να διαβάσει κείμενο, να μεταφράσει, να λύσει μια άσκηση, να γράψει κάτι), οι μόνιμες αντιδράσεις της είναι: “Δεν μπορώ!” ... “Δεν θέλω!” ... “Δεν το κάνω!” ... “Η κυρία στο σχολείο δεν μας το είπε έτσι!”, πάντα με απαξιωτικό, αλαζονικό ύφος. Κάθε φορά είμαι αναγκασμένη να διεξάγω σφοδρές μάχες αλλά με τρόπο, χωρίς φωνές ή τιμωρίες, προκειμένου να καταφέρω τη μικρή να κάνει οτιδήποτε.

Σήμερα έχασα για τα καλά την υπομονή μου και ξέσπασα: “Καημό το 'χω, να σου πω κάτι κι εσύ να απαντήσεις "Ναι βρε παιδί μου, ας το κάνουμε"! Ό,τι κι αν σου προτείνω, πάντα φέρνεις ηλίθιες αντιρρήσεις! Αν συνεχίσεις έτσι, όχι μόνο Lower αποκλείεται να πάρεις ποτέ, αλλά ούτε και θα μάθεις τίποτα ποτέ! Κατάλαβες;”. Η Ρένα το βούλωσε, δάκρυσε και συμμορφώθηκε -για να συνεχίσουμε, επιτέλους, το μάθημα. Πάλι καλά. Απλά, αναρωτιέμαι: *Θα τολμούσα εγώ ποτέ, στην ηλικία των οκτώ ετών, να δείχνω συνεχώς τόση αναίδεια σε μια γυναίκα τριάντα χρόνια μεγαλύτερή μου και δασκάλα μου; Μα ξέχασα: Τα σημερινά παιδιά είναι “έξυπνα”...*

Εικόνες του Matrix: “There is a camera for everybody,
A camera for every face,
There is a camera in outer space
Nothing to do... keep walking...”

Τραγούδι χορευτικό, με ξεκάθαρους υπαινιγμούς σχετικά με το τι συμβαίνει στον κόσμο σήμερα, στη Νέα Εποχή της Παγκοσμιοποίησης. Το ερμηνεύει η Σαμπρίνα και είναι υποψήφιο για τον φετινό διαγωνισμό της Eurovision.

Ιδανικό κατά τη γνώμη μου, το ψήφισα κιόλας μέσω κινητού τηλεφώνου – όπως είθισται να γίνονται οι ψηφοφορίες των τηλεθεατών τα τελευταία χρόνια. Χωρίς κινητό δεν θα ήταν εύκολο να ψηφίσω: Τα κινητά ψηφίζουν εδώ και τρεις μέρες, τα

σταθερά μονάχα για μισή ώρα!

Τελικά, το "Camera" δεν επιλέχθηκε. Στη Eurovision θα πάει η Μαντώ με την ανάλατη μπαλάντα “Never let you go” – η οποία εντέλει θα πατώσει και θα πιάσει μόλις την 16η θέση...

Δευτέρα, 24 Φεβρουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω πάει εκδρομή σ' ένα ωραίο μέρος. Παρατηρώ μια μικρή, στρογγυλή, πράσινη πλατεία, καθώς και τα πράσινα πεζοδρόμια στους πίσω δρόμους. Πηγαίνουμε επίσκεψη σε υδραγωγείο, όπου βλέπω μεγάλα ελάφια να παίζουν χαρωπά απέξω. Ο χώρος μέσα φαίνεται ενδιαφέρων μα μυρίζει βαριά.

Αργότερα βρίσκομαι πάνω από κάτι βραχάκια σε μια παραλία. Υπάρχουν πολλά σκυλιά που συνωστίζονται στην αμμουδιά και μπαινοβγαίνουν στο νερό. Μερικοί άνθρωποι κολυμπούν, ενώ κόσμος πολύς είναι ανεβασμένος σε μια μεγάλη εξέδρα πάνω από τα βράχια. Ανάμεσά τους διακρίνω τις παλιές μου φίλες, τη Νινέτα και την Ελένη. Αποφεύγω να προχωρήσω προς τα εκεί επειδή δεν έχω όρεξη για χαιρετούρες...

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 2003

Αργά τη νύχτα με ξυπνούν οι φωνές του πατέρα μου και του Γιάννη, ο οποίος βρίσκεται μόνος του στο ισόγειο επειδή ο αδελφός του κοιμάται απόψε μαζί με τη μητέρα μου, ενώ η Αλίκη διανυχτερεύει στο σπίτι του καινούργιου της γκόμενου, του Θύμιου. Στην αρχή δεν μπορώ να διακρίνω τι φωνάζουν, σύντομα όμως ακούω: “Φωτιά! Φωτιά! Βοήθεια!”

Σηκώνομαι αμέσως, τρέχω γρήγορα κάτω και διαπιστώνω ότι το ισόγειο είχε πιάσει φωτιά, την οποία οι δυο άνδρες έχουν μόλις σβήσει! Κανένας από τους αξιότιμους γείτονές μας δεν έχει χαλάσει τον ύπνο του για να έλθει να δει τι ακριβώς συμβαίνει. Ευτυχώς, ο Γιάννης ξύπνησε εγκαίρως, πήρε είδηση τη φωτιά και τον πυκνό καπνό που ήδη έπνιγε όλο το σπίτι, πετάχτηκε έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας και φώναξε τον πατέρα μου. Δεν αργεί να φθάσει και η

πυροσβεστική -ευτυχώς, δεν θα χρειαστεί να επέμβουν. Μετά από σύντομη εξέταση, μας εξηγούν ότι η φωτιά ξεκίνησε από βραχυκύκλωμα στον θερμοσυσσωρευτή. Έχει καεί επίσης το χαλί που ακουμπούσε πάνω του, ο δεξιός βραχίονας του καναπέ και η κουρτίνα. Από τον πυκνό μαύρο καυτό καπνό που σηκώθηκε, έχει λυώσει η τηλεόραση στο πάνω μέρος, ενώ ολόκληρο το σπίτι -τοίχοι, ντουλάπες, έπιπλα, ρούχα, τα πάντα- έχουν καλυφθεί με μαύρη καπνιά!

Το θέαμα είναι φοβερό, όμως εγώ στέκομαι και παρακολουθώ τα γεγονότα με σχετική ψυχραιμία. Ξέρω: Όλα αυτά είναι ένας ακόμη δαιμονικός ***Συντονισμός του Matrix***, που σκοπό έχει να με τρομάξει και να με αποπροσανατολίσει...

Παρασκευή, 28 Φεβρουαρίου 2003

Νωρίς το πρωί ήλθαν η Θεώνη και η Λεμονιά από δίπλα για να βοηθήσουν να καθαρίσουμε το σπίτι από την καπνιά. Άδικος κόπος μου φαίνεται, ματαιοπονούμε. Η μαυρίλα δεν φεύγει καθόλου εύκολα. Κάποια στιγμή καταφθάνει και η αδελφή μου. Μόλις συνειδητοποιεί τι έχει γίνει, ξεσπά σε κλάματα απαρηγόρητη.

“Μην κάνεις έτσι, συμβαίνουν αυτά!” τη συμβουλεύουν.

“Αφήστε με, τώρα, που συμβαίνουν αυτά! Σε όλους συμβαίνουν;” αγανακτεί η Αλίκη, δικαιολογημένα.

Εγώ μένω πάντα ψύχραιμη και σκεπτική, καθώς έχω κι άλλα πράγματα να συλλογιστώ: Μου είναι πλέον σαφέστατο, ότι όλα αυτά αποτελούν σπασμωδική αντίδραση του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος, προκειμένου να με εμποδίσει και να με αποθαρρύνει από την εκτέλεση της Υπέρτατης Τελετουργίας. Ήδη οι Μαρκάκηδες έχουν μεταφερθεί επάνω, στο διαμέρισμα των γονέων μου, όπου θα μένουν όλοι μαζί στριμωχτά, ποιός ξέρει για πόσο καιρό. Μέσα στο γραφείο μου ειδικά, έχουν κουβαλήσει έναν τεράστιο συρμό, όπου η Αλίκη έχει κρεμάσει τα ρούχα των παιδιών. Ο συρμός πιάνει μεγάλο μέρος του δωματίου, με αποτέλεσμα να μη μένει χώρος για οποιαδήποτε μαγική εργασία εκεί μέσα! Μου χάλασαν το χώρο της τελετουργίας! Αναγκαστικά, θα συνεχίσω στο οφίς...

Κυριακή, 2 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Γίνεται γιορτή σ' ένα γειτονικό σπίτι. Πάνω στους τοίχους προβάλλονται σκηνές από παραμύθια σε κινούμενα σχέδια. Είναι νύχτα, φωτεινές δέσμες σχίζουν τον ουρανό και δείχνουν πού γίνεται η γιορτή.

Τώρα ξημερώνει, η γιορτή τελειώνει, ενώ μια λάμψη στον ορίζοντα με ανησυχεί. Ξαφνικά υψώνεται μαύρος καπνός, η γη καίγεται, οι φωτιές είναι μακριά ακόμη, όμως πλησιάζουν πολύ γρήγορα. Ευτυχώς, οι φλόγες σβήνουν προτού φθάσουν εδώ. Άλλωστε, η θάλασσα είναι κοντά...

Απόλυτο Κακό – Η Αρχή: Νιώθω επιτακτική την ανάγκη να κάνω μια ανακεφαλαίωση των ημερολογίων μου, δημιουργώντας έτσι ένα νέο μυθιστόρημα, μια ιδιαίτερη αυτοβιογραφία. Πρώτα όμως πρέπει να ξεδιαλύνω ορισμένα πράγματα:

α) Γιατί θέλω να το κάνω αυτό; Ένα μέρος του εαυτού μου επιθυμεί ακόμη να εκφραστεί προς τους ανθρώπους ως συγγραφέας. Ξέρω, όμως, ότι στη δική μου περίπτωση κάτι τέτοιο θα ήταν τραγικό λάθος. Κυρίως αισθάνομαι ότι πρέπει να αφήσω ένα σημείο αναφοράς πίσω μου, όχι τόσο για τους άλλους αλλά για μένα (!), κάτι που ίσως ξαναβρώ σε επόμενη ζωή, κάτι που θα μου χρησιμεύσει σαν οδηγός στην πορεία μου, τότε...

β) Συλλογή συγγραφικού υλικού από παλιά ημερολόγια, φωτογραφίες, ζωγραφιές, διηγήματα, λευκώματα.

γ) Γράψιμο σε χοντρό μεγάλο τετράδιο, με μεγάλα περιθώρια -για πιθανές παραπομπές. Χρήση στυλό διαφόρων χρωμάτων, ανάλογα με το περιεχόμενο της κάθε καταγραφής.

δ) Αργότερα (πιθανόν) δημιουργία αντίστοιχου ηλεκτρονικού αρχείου σε κομπιούτερ.

Τετάρτη, 4 Μαρτίου 2003

Είναι νύχτα πια όταν επιστρέφω από τα μαθήματα και βρίσκω τον ανηψιό μου τον Γιάννη να κάθεται στο γραφείο μου, όπου έχει κουβαλήσει το κομπιούτερ του. Δηλώνει περιχαρής ότι έχει συνδέσει τα ηχεία με το κομπιούτερ και σκοπεύει να μετακομίσει στο συγκεκριμένο δωμάτιο – ώστε να με ταράζει

διαρκώς με τις μουσικές και τα τσιγάρα!

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Δίχως αμφιβολία, αν ο Γιάννης εγκατασταθεί εδώ, όχι μόνο θα χάσω τη λίγη ησυχία που μου απομένει αλλά θ' αναγκαστώ να αναστείλω το έργο μου επ' αόριστον! Δεν θα μπορώ ούτε τα ημερολόγιά μου να γράφω! Ούτε λόγος, βέβαια, για τελετουργίες ή διαλογισμούς! Πιθανότατα, μάλιστα, θα έχω κι άλλες συνέπειες: Ο νεαρός θα μου επιβάλλει, πιθανότατα, τι θα βλέπουμε στην τηλεόραση, τι ώρα θα κοιμόμαστε, θα φέρνει τις γκόμενές του εδώ όλη μέρα, κλπ. Δείχνω, λοιπόν, ξεκάθαρα στο Γιαννάκη ότι δεν γουστάρω συγκατοίκηση και φασαρίες. Αυτός θυμώνει (τα ανήψια μου είναι από μικρά μαθημένα να τους λέμε πάντα "ναι" σε κάθε τους καπρίτσιο) και απειλεί ότι θα μετακομίσει στη μισοκτισμένη μεζονέτα ακριβώς από πάνω μου, όπου θα κάνει "ό,τι γουστάρει", δηλαδή θα μου σπάει τα νεύρα συνεχώς, με κάθε τρόπο. *Από την άλλη πλευρά, αν είχα ζήσει κι εγώ φυσιολογικά, αν είχα τη δική μου οικογένεια, τα δικά μου παιδιά, ή έστω τους γκόμενούς μου, αν είχα πάει στα πάρτυ την εποχή που έπρεπε, αν είχα βιώσει σωστές φιλίες, τότε ίσως να είχα "κατανόηση". Τώρα, όμως, όχι. Δεν έχω "κατανόηση"...*

Τώρα αντιλαμβάνομαι τα πράγματα διαφορετικά και δεν έχω καμιά αμφιβολία πως όλη αυτή η περιπέτεια με τη φωτιά αποτελεί αντίδραση του Matrix, με σκοπό να με αποθαρρύνει και να περιορίσει τη δράση μου. Εγώ ήμουν ο στόχος της συγκεκριμένης κακοτυχίας και όχι "η καημένη η Αλίκη". Τι μπορώ να κάνω εγώ γι' αυτό; Μάλλον πρέπει να γίνω πιο "κινητική", εφόσον το Τέρας με έχει εντοπίσει ακόμα μια φορά..

Αινιγματική θεωρώ την αντίδραση των καρδιακών φιλενάδων μου, μόλις τους αναφέρω τα γεγονότα: Αμέσως μετά την αρχική έκπληξη, η Λουίζα απορεί πώς και δεν χρειάστηκε να γκρεμίσουμε ολόκληρο το σπίτι μετά την πυρκαγιά. Η Περσεφόνη χαμογελά, μάλλον ικανοποιημένη θα έλεγα, κι αρχίζει αμέσως ν' αναζητά τη γάτα της και να αστειεύεται μαζί της...

Πέμπτη, 5 Μαρτίου 2003

Αργά το βράδι παρακολούθησα την ταινία ***"Μάτια***

Ερμητικά Κλειστά" (ή "Προχωρημένα Μαθήματα Επιβίωσης στα Κυκλώματα"): Πώς να μπείτε σ' αυτά, πώς να λειτουργείτε "σωστά" εκεί μέσα, πώς να ανελιχθείτε, πώς να γίνετε δεκτοί στους πιο εσωτερικούς κύκλους. Δεν λείπουν και τα τελετουργικά όργια. Μέσα στο κτίριο της "λέσχης" οι γυναίκες κυκλοφορούν πάντα ολόγυμνες, φορώντας μονάχα μια μάσκα που κρύβει το πρόσωπό τους. Όλες τους διαθέτουν ακριβώς τον ίδιο σωματότυπο, δηλαδή ακριβώς το ίδιο νεανικό, λεπτό, καλλίγραμμο κορμί. Καμία δεν είναι έστω λίγο πιο ψηλή, ή πιο κοντή, ή πιο χοντρή, ή πιο λιγνή από τις υπόλοιπες -λες και είναι κλωνοποιημένες. Όλες τους κινούνται με τον ίδιο ακριβώς αισθησιακό τρόπο και μιλούν με την ίδια λιγωμένη φωνή.

Οι άνδρες φορούν κι αυτοί μάσκες, είναι όμως ντυμένοι με ακριβά κοστούμια. Καθένας τους έχει διαφορετικό σωματότυπο (μπορούν να είναι ψηλοί, κοντοί, χοντροί, κοιλαράδες, λεπτοί, νέοι, γέροι κλπ), συμπεριφέρονται με φυσικότητα και έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν όποια κότα τους καπνίσει και να της κάνουν ό,τι τους καπνίσει, ενώ η εν λόγω κότα δεν επιτρέπεται να αρνηθεί τίποτα επειδή δεν είναι "πρέπον" -και τρέχα γύρευε τι συνέπειες θα έχει αν τολμήσει να το κάνει...⇑

Παρασκευή, 7 Μαρτίου 2003

Σήμερα το πρωί πέθανε ο καλός θείος Γιώργος, ξάδερφος της μητέρας μου, που έμενε στη Νίκαια. Μπήκε στο νοσοκομείο πριν κανένα μήνα αφού διαγνώστηκε με καρκίνο του οισοφάγου. Η θεία Μαρία, η γυναίκα του, απορεί: "Πήγε περπατώντας στο νοσοκομείο και βγήκε πεθαμένος, μέσα σε ένα μήνα!" *Πράγματι, είναι να απορείς τι γίνεται με τα νοσοκομεία...*

Οι θείοι και θείες των παιδικών μου χρόνων φεύγουν ο ένας πίσω από τον άλλο, ο σχετικά αθώος κόσμος των παιδικών μου χρόνων διαλύεται κομμάτι-κομμάτι και στη θέση του υλοποιείται σταδιακά το αληθινό Matrix, αποκαλύπτοντας σιγά σιγά το αποτρόπαιο πρόσωπό του...

Σάββατο, 8 Μαρτίου 2003

Προμηνύεται δύσκολη μέρα: Οι γονείς μου πήγαν νωρίς

το πρωί στην κηδεία του θείου Γιώργου, έτσι το βράδι θα πρέπει να πάω μόνη μου στον γάμο του Ανέστη, του πρωτότοκου γιου της θείας Πηνελόπης.

Μετά το μυστήριο ακολουθεί γλέντι σε ταβέρνα κάπου στο Άλσος Ηλιούπολης: Ωραίο μαγαζί με αρχαιοπρεπή διακόσμηση, καλούς τραγουδιστές με πλούσιο ρεπερτόριο. Εγώ, μόνη μου στο τραπέζι μαζί με την οικογένεια ενός γείτονα με τον οποίο λέμε μονάχα μια καλημέρα, αισθάνομαι αμηχανία και βαρεμάρα, εντελώς έξω από τα νερά μου. *Τι δουλειά έχω εγώ με όλα αυτά;* Αν ήταν μαζί οι γονείς μου, ή αν με είχαν βάλει σ' ένα τραπέζι με πιο γνωστούς μου γείτονες, πιθανόν να διασκέδαζα περισσότερο...

Κατά τις 3:00 τα ξημερώματα κανονίζουν και με φέρνει στο σπίτι ο Ανδρέας, ένας φίλος του Ανέστη. Εμφανίσιμος, ξανθός, αριστοκρατικός, ευγενικός, γύρω στα 30, με ακριβό διθέσιο αμάξι. Ανταλλάζουμε λίγες κουβέντες, αφήνω τον εαυτό μου να "πεταρίσει" για λίγο, μου μπαίνουν ηλίθιες ιδέες στο νου. Μέχρι που φθάνουμε έξω από το σπίτι μου, τον ευχαριστώ εγκάρδια, τον αποχαιρετώ και τον βλέπω να φεύγει. Για πάντα.

Η ουσία είναι ότι έφθασα 40 χρονών για να μπω κι εγώ μια φορά σ' ένα ωραίο αμάξι μαζί μ' ένα ωραίο αγόρι...

Τρίτη, 11 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κακοποιό πνεύμα παίρνει τη μορφή νέου άνδρα και καταδιώκει μια μάγισσα στο φυσικό πεδίο. Ένας γνωστός της άνδρας, όμορφος, ψηλός, λεπτός, μελαχροινός με γαλανά μάτια, τη συμβουλεύει αλλά την επηρεάζει μάλλον αρνητικά. Έτσι, κάποια στιγμή η μάγισσα παρασύρεται και διαπράττει μια παρανομία. Γρήγορα συλλαμβάνεται, κάποιε άλλες μάγισσες την εξετάζουν σε δικαστήριο και αποφαίνονται ότι η κατηγορούμενη εξαγοράστηκε. Όμως, μια απ' αυτές ανακαλύπτει πως η κατηγορούμενη δέχεται κακές επιρροές.

Στο μεταξύ, εγώ μιλώ ισπανικά στον πονηρό νεαρό και του λέω ότι μπορώ να τον απειλήσω επειδή είμαι ονειρεύτρια. Εκείνος αποχωρεί σε ένοχη σιωπή, ενώ εγώ κατανοώ: “Τι σε

βασανίζει; Τι υπάρχει πίσω σου;" αναρωτιέμαι γι' αυτόν φωναχτά. Αμέσως μετά βλέπω ότι είναι υποχείριο μιας χταποδοειδούς οντότητας στο αστρικό πεδίο, την οποία εγώ καταποντίζω στο κενό, μέσα από μια κάθετη σήραγγα που διανοίγω στο έδαφος. Ύστερα η τρύπα κλείνει με τεράστιες λευκές φούσκες, που σύντομα γίνονται στέρεη γη. Τώρα, ο νεαρός είναι ελεύθερος...۩

"Witchblade" - σειρά φαντασίας, που ενίοτε παρακολουθώ με ενδιαφέρον. Στο σημερινό επεισόδιο εμφανίζεται ο μυστηριώδης "αόρατος" μεγιστάνας που κινεί τα νήματα στην όλη ιστορία: Ο τύπος είναι ουσιαστικά αθάνατος, γνωρίζει φοβερά μεταφυσικά μυστικά, ασχολείται με δυσνόητες, εντελώς άγνωστες στον κοσμάκη υποθέσεις (όπως η εξωγήινη οντότητα Witchblade) και διατηρεί ως προπέτασμα την επιχειρηματική ιδιότητα. Όσο για το χρήμα, είναι ικανός να πετάξει δυο εκατομμύρια δολλάρια στο τζάκι, έτσι για πλάκα...

Κυριακή, 16 Μαρτίου 2003

Απογευματινή έξοδος με την Μαρία Σχοινά στην Αθήνα. Όντως δεν πολυστέκει, εφόσον εξακολουθεί να αναμασά με απίθανη επιμονή υποθέσεις που έχουν λήξει εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Ούτε είναι τόσο καλόβουλη όσο θέλει να δείχνει, εφόσον φροντίζει να γρουσουζεύει το παραμικρό καλό που πάει να μου τύχει: "Ώστε βρήκες νέο μαθητή; Να του κάνεις χαρούλες για να μη φύγει!"

Μου τη δίνει ώρες-ώρες η Μαρία, ωστόσο καλύτερη παρέα δεν μπορώ να βρω, δεν υπάρχει τίποτα. Άλλωστε, βρίσκω πως κάποιο ανθρώπινο μέρος μου χρειάζεται αυτό το χάσιμο χρόνου μια φορά στο τόσο. Στο εξής, όμως, θα φροντίζω να μη της τα λέω όλα...

Τρίτη, 18 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια παράξενη πόλη, γεμάτη τοίχους. Είναι αδύνατο να περπατήσει κανείς στα αδιέξοδα στενά σοκάκια. Μαζί μ' έναν άνδρα κι ένα

κορίτσι ακολουθώ μια πομπή η οποία, με χορευτικά βήματα, καταλήγει σε μια δοκιμασία: Δυο άτομα επιλέγονται και κάθονται σε καρέκλες μπροστά από ένα τραπέζι. Κάτω από τη μία καρέκλα ανοίγει ξαφνικά μια καταπακτή και το άτομο που κάθεται εκεί πέφτει στο κενό και χάνεται. Έρχεται η σειρά μου, κάθομαι στην καρέκλα, ανοίγει η καταπακτή μα προσέχω και δεν πέφτω. Οι θεατές απογοητεύονται και συνοφρυώνονται.

Τώρα η πομπή επιστρέφει, πάλι με βήμα ρυθμικό μα πιο ήρεμο. Το κορίτσι πλησιάζει ένα πηγάδι μα επιστρέφει αμέσως, βγάζοντας μια κραυγή. Μια γυναίκα γίγαντας, με αλλόκοτη τερατώδη μορφή που θυμίζει άλλοτε πτηνό και άλλοτε ψάρι, αναδύεται από εκεί μέσα. Επικρατεί πανικός...۩

Χωρίς να ξέρω καλά-καλά το γιατί, ακόμη μια φορά έχω βάλει αγγελία στο Τηλέραμα ζητώντας αλληλογραφία. Έχω λάβει καμιά δεκαπενταριά γράμματα συνολικά, όλα από άνδρες. Απέκλεισα αμέσως όλους όσους μένουν εκτός Αθηνών. Αρχικά σκέφθηκα να επικοινωνήσω με κάποιους, ύστερα όμως το μετάνιωσα: Δεν έχω καθόλου τη διάθεση να ξεκινήσω γνωριμίες και συναντήσεις με αγνώστους -όπως έκανα κάποτε. Άλλωστε, έχω την εντύπωση ότι εκείνες τις εποχές, το '97-98, είχα λάβει όχι μόνο πολύ περισσότερα αλλά και πολύ καλύτερα γράμματα. Όσοι μου έχουν απαντήσει τώρα, είναι όλοι φανερά προβληματικοί. Δεν θα ασχοληθώ...

"Doomsdayer" - τηλεταινία με νόημα: Ένας θεότρελος αλλά πάμπλουτος επιχειρηματίας σκοπεύει να εξαλείψει την ανθρωπότητα. Χιλιάδες "σπουδαία" στελέχη εργάζονται γι' αυτόν, πιθανότατα υποψιάζονται που το πάει, μα κανείς τους δεν προβληματίζεται. Αντιθέτως, τα πιονάκια καμαρώνουν για τη θεσάρα, το μισθάρα, τα "μπράβο" του αφεντικού. Στο μεταξύ, ένα 22χρονο τσουλί το παίζει σπουδαία και αποφασίζει για τις τύχες του κόσμου. Όση ώρα παρακολουθώ το έργο, γύρω μου μαίνεται ο γνώριμος πια ***ηχητικός πόλεμος***, στον οποίο αντιτάσσω κλασική μουσική -αυτή δεν μ' ενοχλεί...

Πέμπτη, 20 Μαρτίου 2003

Εικόνες του Πλέγματος: Πόλεμος! Οι Αμερικανοί

επιτίθενται στο Ιράκ για να το αφοπλίσουν, λέει. Πέφτουν οι βόμβες σαν το χαλάζι, όλος ο κόσμος φοβάται, γίνεται μπόλικο τζέρτζελο παγκοσμίως, εδώ στην Ελλάδα έχουμε απανωτές αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Κι όμως, οι νεκροί είναι σχεδόν μηδέν. Στο μεταξύ, χάρη στον πόλεμο, το καθένα από τα ανθρωπάκια απολαμβάνει το μερίδιο που του αντιστοιχεί: Κάποιοι πουλούν όπλα και γίνονται ακόμη πλουσιότεροι· άλλοι αποκτούν μεγαλύτερη πολιτική δύναμη· άλλοι, κυρίως δημοσιογράφοι, παίρνουν δημοσιότητα και αναγνώριση· άλλοι πετυχαίνουν γενική αποδοχή ως επαναστάτες διαδηλωτές· άλλοι είναι τα φτωχά ανυπεράσπιστα θύματα που τα λυπούνται όλοι. Όλοι παίζουν το ρόλο τους και όλοι βολεύονται αργά ή γρήγορα. "Αυτή τη στιγμή διεξάγεται ψυχολογικός πόλεμος!" ακούω στις τηλεοπτικές ειδήσεις.

Αργότερα πιάνω συζήτηση με το Γιάννη και με πληροφορεί τα εξής συνταρακτικά: "Αν ο πόλεμος επεκταθεί και γίνει παγκόσμιος, όλες οι γυναίκες θα πρέπει να κουβαλάνε μαζί τους από ένα όπλο για να σκοτώνουν ή ν' αυτοκτονήσουν αν δεν μπορούν να σκοτώσουν. Οι στρατιώτες θα βιάζουν, θα ξεσχίζουν τις γυναίκες και ύστερα θα τους τραβούν τα άντερα έξω!"

Λοιπόν, αυτή την τελευταία λεπτομέρεια δεν την ήξερα, ούτε τη φανταζόμουν! Και να σκεφτείς ότι όλοι αυτοί είναι Ένα! Ωστόσο, δεν διστάζουν να κάνουν κάτι τόσο τερατώδες σε ένα ον του είδους τους!

Εγώ, από τη μεριά μου, *Είμαι Αυτό Που Είμαι και Κάνω Αυτό Που Κάνω,* κι όμως δεν θα μπορούσα ποτέ να διανοηθώ να κάνω κάτι τόσο σατανικό σ' ένα ανθρώπινο ον...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος (Χαμένη Ομορφιά): Όλο και περισσότερο βεβαιώνομαι ότι η ομορφιά ενοχλεί τους ανθρώπους. Κανείς τους δεν το παραδέχεται ανοιχτά, όμως είναι φανερό ότι η ομορφιά τους απωθεί επειδή την θεωρούν ως κάτι "παιδιάστικο", "επιπόλαιο", "ηλίθιο".

Ιδιαίτερα στη σύγχρονη κοινωνία, προωθούνται σχολές σκέψης οι οποίες επιβάλλουν συνειδητά την ασχήμια: Συγγραφικά κυκλώματα (πχ η ΕΛΚΕ)· σχολές τέχνης (οι "σοβαροί"

ζωγράφοι δεν ζωγραφίζουν ποτέ κάτι όμορφο· στους μοντέρνους πίνακες επικρατούν θολά μονοχρωματικά τοπία ή σουρρεαλιστικά εκτρώματα)· στις κινηματογραφικές ταινίες (ιδίως εκείνες που απευθύνονται σε ενήλικες) επικρατεί ένα μόνο χρώμα -μπεζ, γκρι, πράσινο- που διαποτίζει τα πάντα, μουντοί σκοτεινοί χώροι, τετραγωνισμένες κρύες επιφάνειες. Όσο για την ανθρώπινη ομορφιά, γίνεται ανεκτή μονάχα όταν συνυφαίνεται με τη χυδαιότητα.

Στη σύγχρονη αρχιτεκτονική επιβάλλεται ένα συστηματικό θάψιμο της ομορφιάς: Η ομορφιά προϋποθέτει αρμονική ποικιλία μορφών, σχημάτων και χρωμάτων. Αντίθετα, μέσα στις πόλεις όλα τα κτήρια είναι τετραγωνισμένα, γκρίζα, χωρίς φαντασία, ενώ το πράσινο της φύσης και η πολυχρωμία των λουλουδιών εξαφανίζονται γοργά. Στο εσωτερικό των σπιτιών τα πράγματα δεν είναι καλύτερα, καθώς η σύγχρονη μόδα στα έπιπλα απαιτεί επιφάνειες εντελώς τετραγωνισμένες, επίπεδες, ψυχρές, απωθητικές.

Ακόμη και ανάμεσα στα σχολικά είδη των παιδιών, είναι δύσκολο πλέον να βρεθεί κάτι αληθινά όμορφο: Οι κασετίνες, τα τετράδια, τα ντοσιέ, οι σάκες, διακοσμούνται συνήθως με καρικατούρες, γεωμετρικά σχέδια, γκροτέσκες φιγούρες, κακόγουστα μονοχρωματικά τεράστια άνθη -τελευταία, μάλιστα, θραύση κάνουν τα σχέδια με νεκροκεφαλές. Μοναδική εξαίρεση, ίσως, αποτελούν ορισμένα κοριτσίστικα παιγνίδια (νεράιδες, πριγκίπισσες, κλπ). Ωστόσο, όλα τα αγορίστικα παιγνίδια είναι επιθετικά, άσχημα, ακόμη και τερατώδη.

Ως αποτέλεσμα, διαστρεβλώνεται σιγά-σιγά η αισθητική αντίληψη των ανθρώπων: Όταν αντικρίζεις παντού τα ίδια (γεωμετρικά, άχαρα) σχήματα, τα ίδια (μουντά) χρώματα, η αντίληψή σου φυσιολογικά περιορίζεται και η φαντασία πεθαίνει. Ωραίο καταλήγει να είναι, τελικά, το λιγότερο άσχημο που σου επιτρέπουν να βλέπεις.

Οι πόλεις δείχνουν να "σφίζουν από ζωή", μα ενεργειακά είναι νεκρές. Οι αστοί περιστοιχίζονται διαρκώς από νεκρά πράγματα (τοίχους, μέταλλα, πλαστικά), τα οποία διαστρέφουν και απορροφούν τη λιγοστή ζωτική ενέργεια που κυκλοφορεί.

Βεβαίως, όλα τα παραπάνω παύουν να ισχύουν όταν βρεθεί κανείς σε πολύ πλούσια προάστια, όπου ζει η προνομιούχα ελίτ των ανθρώπων. Εκεί δεσπόζει η ομορφιά σχεδόν σε κάθε γωνία: Παραμυθένια σπίτια με γυρτές στέγες, μαγευτικοί πύργοι, σπάνια έπιπλα με εξαιρετική ποικιλία χρωμάτων και σχημάτων, τεράστιοι πανέμορφοι κήποι, λαχταριστές πισίνες, γαλανά ποτάμια, θαλερές πρασιές, τεχνητές λιμνούλες, εντυπωσιακά διακοσμητικά γλυπτά – όλα κατασκευασμένα με φαντασία και προσοχή στη λεπτομέρεια.

Δεν θα μπορούσαν, άραγε, να είναι και οι πόλεις των φτωχότερων κάπως έτσι; Σαφώς όχι, επειδή τότε "οι πολλοί" θα ήταν άτομα ήρεμα, χαρούμενα, αισιόδοξα -όχι πονηρά, κακιασμένα, μανιακά αλλά υπάκουα στελέχη επιχειρήσεων.

Άνθρωποι και φύση: Οι συνηθισμένοι αστοί δεν ανέχονται την ομορφιά για πολύ. Την ανέχονται μονάχα όταν συνυφαίνεται με τη λαγνεία. Νιώθουν πως βρίσκονται πραγματικά στο στοιχείο τους μονάχα όταν κινούνται μέσα σε ψυχρά, μεταλλικά, τσιμεντένια περιβάλλοντα. Όταν βρίσκονται μέσα στη φύση νιώθουν άβολα, αμήχανα, βαρετά· αργά ή γρήγορα ενοχλούνται και αποχωρούν επειδή δεν αντέχουν την

πολυμορφία και την ισχυρή ενέργεια της φύσης. Γι' αυτό καταστρέφουν μετά μανίας κάθε δάσος, κάθε λίμνη, κάθε λιβάδι, εξαπλώνοντας παντού τη νέκρα των πόλεων. Ο θάνατος της φύσης, ο θάνατος κάθε ομορφιάς είναι το μυστικό, ενδότερο κίνητρο που χτίζει τις πόλεις των ανθρώπων και αναπτύσσει τους πολιτισμούς τους...

Παρασκευή, 21 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Υμηττός καίγεται. Ένα μεγάλο μέτωπο φωτιάς κατεβαίνει γοργά προς τη Γλυφάδα. Πρέπει να φύγουμε αμέσως, να προλάβουμε να πάμε στη θάλασσα. Έρχεται ο Λάμπης με αμάξι, όπου χωράμε άνετα όλοι, και φεύγουμε αμέσως. Ξανακοιτάζω το βουνό και βλέπω πλήθος ανθρώπων να κατεβαίνει, κατακλύζοντας την πλαγιά. *Οι άνθρωποι είναι η φωτιά;* αναρωτιέμαι...

Προφητικό Όνειρο: Έχω λάβει τα αποτελέσματα των εξετάσεων για το πιστοποιητικό Kleines Sprachdiplom της γερμανικής γλώσσας. Βλέπω ότι έχω περάσει με τη βάση, χαίρομαι μα απορώ: Γιατί να έχω τόσο χαμηλό γενικό βαθμό; *Επαλήθευση: Λίγες μέρες μετά, πληροφορούμαι ότι έχω πάρει το πιστοποιητικό επιπέδου 5 για τη γερμανική γλώσσα. Στα γραπτά και στην έκθεση έχω βαθμό B, μόνο στα προφορικά έχω C. Γιατί, λοιπόν, ο γενικός βαθμός μου είναι C και όχι B;* ...⇑

Το απόγευμα έρχεται επίσκεψη ο ξάδερφος Δαμιανός με τη μητέρα του. Λέει ότι θα βοηθήσει την αδελφή μου να αλλάξει πόστο και να γίνει σερβιτόρα στο Blue Rose, μέσω ενός πολύ χάι γνωστού τους, ο οποίος "είναι χωμένος παντού". *Εντέλει, τίποτα τέτοιο δεν θα συμβεί. Απλά ο ξάδερφος μας πουλούσε φούμαρα...*

Αργά τη νύχτα, έρχεται η ώρα για την ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Προφέρω τα ξόρκια μπροστά στην ανοιχτή τζαμόπορτα, ύστερα μένω για λίγες στιγμές μπροστά στο κατώφλι με το Σπαθί στο χέρι. Αισθάνομαι τόση πληρότητα...

?! *Γενίκευση του πολέμου σε όλο το Ιράκ μέσα στο Σάββατο. Οι νεκροί φθάνουν τώρα τους 260.*

Σάββατο, 22 Μαρτίου 2003

Ευχάριστες κουβέντες και φιλική ατμόσφαιρα στο σπίτι της Λουίζας. Παρευρέθηκαν επίσης δυο φιλικά της ζευγάρια και τα δυο αδέλφια της, ο Μιχάλης και η Υακίνθη. Καλά τα περάσαμε όσο ήταν εκεί οι καλεσμένοι. Ύστερα, το ζεύγος Δεμίρη καθόταν στα καρφιά μέχρι να φύγω. Δεν είχα στρίψει καλά-καλά στη γωνία, όταν εμφανίστηκαν από το πουθενά τρία αλητάκια και άρχισαν να με κοροϊδεύουν αηδιαστικά. Όσο πιο μεγαλόφωνα μπορούσα, τους ευχήθηκα να ψοφήσουν από καρκίνο κι ένιωσα φανταστικά...

"Οιωνός": Δύο μικρομέγαλα πιτσιρίκια που κινούνται σαν ξεψυχισμένα ρομποτάκια, δύο ενήλικες ηθοποιοί που προσπαθούν να σώσουν την κατάσταση, δράση μηδέν, υποτυπώδες σενάριο, φτιάχνουν μια κινηματογραφική ταινία φαντασίας που γνωρίζει αρκετή επιτυχία παγκοσμίως. *Αν είχα δημιουργήσει εγώ κάτι τέτοιο, θα με γιουχάιζαν παγκοσμίως...*

Ταράχτηκα μόλις αντίκρυσα τον εξωγήινο εισβολέα -μου φάνηκε σαν αληθινός! Σύμφωνα με το σενάριο, οι εξωγήινοι αποφεύγουν το νερό επειδή τους βλάπτει και "Δεν ήλθαν για τον πλανήτη· ήλθαν για μας!" *Δεν αμφιβάλλω καθόλου...*

Δευτέρα, 24 Μαρτίου 2003

Μετά το μάθημα στη Άννα, πηγαίνω στο τέρμα λεωφορείων της Πλατείας Καραϊσκάκη. Μπαίνω στο 128 για να πάω στη Γλυφάδα· από εκεί θα πρέπει να πάρω άλλο λεωφορείο για τη Βούλα, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα. Το λεωφορείο αναχωρεί και βιώνω μια σπάνια ευτυχία: Είμαι ολομόναχη εκεί μέσα, δεν υπάρχουν άλλοι επιβάτες, κάθομαι στην πρώτη θέση μπροστά-μπροστά και χαίρομαι τη διαδρομή. Μετά από δυο στάσεις, το λεωφορείο σταματά και μπαίνει μέσα μια παχουλή σαραντάρα, η οποία έρχεται και κάθεται ακριβώς πίσω μου. Προς το παρόν, όλα ήσυχα κι ωραία.

Δεν περνούν ούτε πέντε λεπτά και ξαφνικά ένας διαπεραστικός, εκνευριστικός θόρυβος από νομίσματα που κροταλίζουν μου σπάει τα νεύρα! Κάνω υπομονή, ωστόσο ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** επιμένει για αρκετή ώρα. Γυρίζω το κεφάλι

με τρόπο κι έκπληκτη διαπιστώνω πως η παχουλή τύπισσα έχει βάλει στη χούφτα της καμιά εικοσαριά κέρματα κι έχει απλώσει επιδεικτικά το χέρι της προς το μέρος μου, ακριβώς δίπλα στο αριστερό αυτί μου!

Σε όλη τη διαδρομή, που κράτησε πάνω από μισή ώρα, είμαστε μόνες μας στο λεωφορείο. Δυο-τρία άτομα που μπαίνουν ενδιάμεσα, κατεβαίνουν μετά από λίγες στάσεις. Η τύπισσα εξακολουθεί να παίζει με τα νομίσματα σαν κουρδισμένη, κουδουνίζοντάς τα επίμονα και ασταμάτητα, ώσπου φτάνουμε στην Κάτω Γλυφάδα και αποβιβαζόμαστε. Περνώ απέναντι στη λεωφόρο Ποσειδώνος και φθάνω στη στάση για τη Βούλα, όπου είμαι -επιτέλους- μόνη. Μόνη; Όχι ακριβώς· η σπαστική τύπισσα, μαζί με τα κέρματά της, βρίσκεται ήδη εκεί και με κοιτάζει ειρωνικά.

... Όλο και συχνότερα έχω την εντύπωση ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα παρακολουθεί στενά την κάθε μου κίνηση και συντονίζει έτσι τα ανθρώπινα πιόνια του, έτσι ώστε να βρίσκονται στην κατάλληλη θέση, την κατάλληλη στιγμή, για να μου δημιουργήσουν κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα. Ειδικότερα, έχω παρατηρήσει ότι όποτε απολαμβάνω κάτι, *αμέσως, πάντα*, θα παρουσιαστεί ξαφνικά ο κατάλληλος άνθρωπος, ο οποίος με τα καμώματά του θα μου αποσπάσει την προσοχή και θα καταστρέψει την όποια ευχάριστη εμπειρία μου.

Παραδείγματα: Την ώρα που θαυμάζω ένα ωραίο τοπίο, κάποιος θα εμφανιστεί κοντά μου από το πουθενά και θ' αρχίσει να χτυπά τα κλειδιά του μανιωδώς· όταν περπατώ στο δρόμο θαυμάζοντας τα ανοιξιάτικα άνθη στις αυλές, όλο και κάποιος βαρύμαγκας θα βρεθεί ξαφνικά πλάι μου παίζοντας επιδεικτικά το κομπολόι του· αν σταματήσω σε καμιά ενδιαφέρουσα βιτρίνα, κάποιος θα έλθει ξαφνικά δίπλα μου και θα ουρλιάζει στο κινητό του αρκετά δυνατά ώστε να αντηχεί σε όλο το τετράγωνο, κ.ο.κ. Δεν μπορεί να είναι τυχαία όλα αυτά...

Τρίτη, 25 Μαρτίου 2003

Ηλιόλουστη μέρα αργίας σήμερα. Κατά τις 10:00 το πρωί βγαίνω βόλτα για να γλυτώσω λίγο από τον πανζουρλισμό που

περιβάλλει το σπίτι μου: Ακατάπαυστα ουρλιαχτά και σούρταφέρτα από τις διπλανές πολυκατοικίες· ο Τάκης έχει ήδη αρχίσει να γρατζουνάει εκείνη την παράφωνη ηλεκτρική κιθάρα: δεν παίζει, μονάχα τραβάει νότες, αρκετή ώρα την κάθε μία, σωστό πανδαιμόνιο· δυνατοί γδούποι, πάταγος στο μισοτελειωμένο διαμέρισμα ακριβώς από πάνω μου, καθώς ο Γιάννης έχει ήδη ξεκινήσει να καθαρίζει το χώρο από τα τζάτζαλα, με σκοπό να εγκατασταθεί εκεί. Ο ***ηχητικός πόλεμος*** σε όλο του το μεγαλείο! Σε ολόκληρη την Αθήνα, αμφιβάλλω αν υπάρχει αλλού τέτοιο μπάχαλο!

Προβλέπω, λοιπόν, ο *ηχητικός πόλεμος* εναντίον μου να κλιμακωθεί ακόμη πιο έντονα στο κοντινό μέλλον. Ίσως χρειαστεί ν' αλλάξω σπίτι -δεν ξέρω πόσο σύντομα. Ίσως αυτό είναι κάτι που πρέπει να γίνει, να ξεκολλήσω επιτέλους από τη γρουσούζικη Νηρηίδων. Πρέπει να μετακινούμαι διαρκώς, ώστε το Matrix να χάνει τα ίχνη μου, έστω για λίγο. Ξέρω, όμως, πως κάτι τέτοιο δεν είναι καθόλου εύκολο...

Προς το παρόν δεν μου μένει άλλη επιλογή από το να βγω έξω για περπάτημα. Ακόμη μια φορά, απολαμβάνω τη βόλτα μου, βιώνοντας την ευτυχία σε μέρη δίχως ανθρώπους. Ο παράδεισος είναι ένας τόπος σιωπηλός, όπου δεν υπάρχουν άνθρωποι, δεν ανάβει η φωτιά και δεν μεταδίδεται ο ήχος. Πολλά μέρη πάνω στη γη θυμίζουν τον παράδεισο αλλά δεν είναι. Πρόκειται για τόπους μολυσμένους από τη βρωμιά και την ηχορύπανση που προκαλεί το Τέρας Ανθρωπότητα...

Και η συνήθης διαπίστωση: Περνώ από δεκάδες γειτονιές της περιοχής, παντού επικρατεί απόλυτη σιγή και ακινησία, με εξαίρεση λιγοστά διερχόμενα αυτοκίνητα και μια παρέα μαθητών που σουλατσάρουν ήσυχα και μοιάζουν να μην αντιλαμβάνονται την παρουσία μου. Μονάχα στη γειτονιά μου, και συγκεκριμένα γύρω από το σπίτι μου, γίνεται πανδαιμόνιο όλη μέρα.

Οι άνθρωποι ως άτομα δεν υπάρχουν στ' αλήθεια. Το Τέρας Ανθρωπότητα υπάρχει κι επιδρά στη φύση και στα αστρικά πεδία ύπουλα, αδιόρατα, ασυνείδητα, παραμορφωτικά. Μόνο με την παρουσία του, το Τέρας διαστρέφει κάθε τι ωραίο

κι επηρεάζει τον σχηματισμό της πραγματικότητας με τέτοιο τρόπο ώστε η κακία του να αντικατοπτρίζεται παντού. Έτσι, στα φυσικά βασίλεια "το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό" και τα αστρικά πεδία βρίθουν από παγίδες και δαίμονες.

Πέμπτη, 27 Μαρτίου 2003

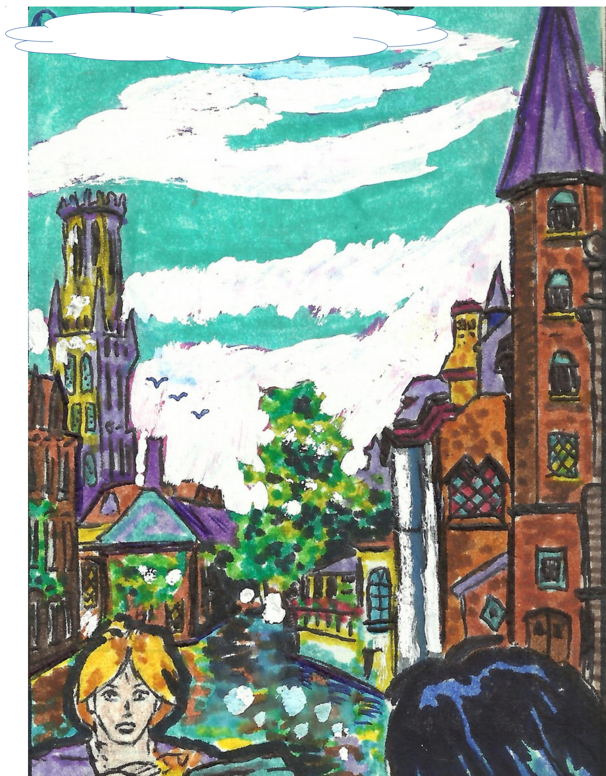
Συνταρακτικά νέα: Η θεία μου η Αντριάννα, η μικρότερη αδελφή του πατέρα μου, η οποία ζει μόνιμα στην Κεφαλλονιά, μόλις γλύτωσε από μια πέμπτη απόπειρα αυτοκτονίας! Έχει προσπαθήσει να βάλει τέρμα στη ζωή της, πίνοντας χάπια, ήδη πέντε φορές μέχρι σήμερα! Κάθε φορά την προλαβαίνουν στο τσακ και την τρέχουν στο νοσοκομείο για πλύση στομάχου. Αυτή τη φορά, όμως, οι γιατροί δήλωσαν ότι το στομάχι της δεν θ' αντέξει άλλη απόπειρα. Η επόμενη φορά θα είναι και η τελευταία.

Η θεία Αντριάννα ήταν πάντα η πιο ευγενική κι ευαίσθητη από τις έξι αδελφές του μπαμπά, μα πάσχει από κατάθλιψη από την εποχή που ήταν νέα. Η κατάστασή της άρχισε να χειροτερεύει από τότε που παντρεύτηκε τον αρκετά μεγαλύτερο σύζυγό της, το Σταύρο, ο οποίος είναι μεν σκληρός και αδιάφορος, έχει γίνει δε ο πλουσιότερος επιχειρηματίας σε όλα τα Ιόνια νησιά. Έχουν αποκτήσει μαζί τρία παιδιά, δύο κορίτσια κι ένα αγόρι, όλα έξυπνα και χαρισματικά, φοιτητές στο πανεπιστήμιο. Ποιό ακριβώς είναι, λοιπόν, το πρόβλημα της θείας μου; Το ότι “ο Σταύρος δεν είναι αρκετά τρυφερός!” Όσο για το σεξουαλικό θέμα: “Μόνο εκεί είναι άφθαστος!”

Κατανοώ πως η έλλειψη ψυχικής υγείας μπορεί να οδηγεί έναν άνθρωπο σε τελείως παράλογες ενέργειες, όπως απόπειρες αυτοκτονίας· κατανοώ ότι ο Σταύρος δεν είναι κανένα αγγελούδι, ωστόσο πιστεύω πως η Αντριάννα -και η κάθε Αντριάννα- έχει σοβαρά παράπονα από τη ζωή της επειδή δεν κάθησε ποτέ ν' αναλογισθεί: *“Ποιά είμαι εγώ; Είμαι μια χωριάτισσα, συμπαθητική αλλά όχι κουκλάρα, δεν διαθέτω σπουδαία μόρφωση, έχω και ψυχολογικά προβλήματα. Και τι έχω πετύχει στη ζωή μου; Κατάφερα να παντρευτώ πάμπλουτο άνδρα, δεν χρειάστηκε να δουλέψω ποτέ, ζω σ' ένα πολυτελές σπίτι, έχω*

και τρία παιδιά -όλα τους νορμάλ, υγιή, μορφωμένα. Μοναδικό μελανό σημείο στη ζωή μου είναι το ότι ο σύζυγός μου δεν είναι κανένας ρομαντικός ιππότης· ωστόσο, λείπει όλη μέρα για δουλειές και χάρη σ' αυτόν κολυμπάω στα λεφτά εγώ και τα παιδιά μου. Συνεπώς, ας το βουλώνω''.

Δεν τις καταλαβαίνω τις καλομαθημένες κότες: Αν η θεία Αντριάννα έχει κάνει ήδη πέντε απόπειρες αυτοκτονίας, εγώ πόσες θα έπρεπε να έχω κάνει; Πεντακόσιες;

Έξαρση

Σάββατο, 29 Μαρτίου 2003

Πρώτη μέρα του Διαγωνισμού Διηγήματος της ΕΛΚΕ. Οι συμμετέχοντες συγκεντρωθήκαμε στο σπίτι του ζεύγους Σίσκου, στο Ψυχικό, προκειμένου να γίνει κριτική για τα εξής διηγήματα, με αυτήν ακριβώς τη σειρά:

α) "Κοσμικά Παράσιτα", του Αργύρη Δρόσου. Δυνατή ιστορία φρίκης, σχετικά καλογραμμένη. Το τέλος μου φάνηκε κάπως αδύναμο, μ' έκείνο τον ανθρώπινο σκελετό που διαλύεται. Γενικά, το διήγημα έγινε ευχάριστα αποδεκτό από όλους.

β) "Τάσεις του μέλλοντος", της Μίνας Λούη. Σχετικά ευχάριστο διήγημα, με ορισμένες κοινωνικές προεκτάσεις, ιδέα κλεμμένη από την ταινία φαντασίας "Gattaca". Ωστόσο, όλοι θεώρησαν την ιστορία πρωτότυπη, ορισμένοι μόνο παραπονέθηκαν για το μικρό της μέγεθος, που ήταν μόλις δύο σελίδες.

γ) "Το κάστρο του Τρόμου", της Γεωργίας Τάτση. Ομολογουμένως ενδιαφέρον διήγημα τρόμου, καλογραμμένο, παραστατικό, με πρωτότυπη πλοκή. Περίπου 40 σελίδες, δηλαδή υπερτριπλάσιο από το όριο που είχε καθορίσει η ΕΛΚΕ, ωστόσο το δέχθηκαν. Όλοι το βρήκαν τέλειο κι έδωσαν συγχαρητήρια στη νεαρή συγγραφέα. Μόνο εγώ έκανα λίγες παρατηρήσεις για υπερβολική λεπτολογία. Παραδέχθηκα, πάντως, πως το διήγημα είναι όντως πολύ καλό. Ο Διονύσης Λάζος δήλωσε ότι δεν το διάβασε επειδή δεν βρήκε το χρόνο. "Εσύ χάνεις!" του είπε η Γεωργία, όλο μετριοφροσύνη.

δ) "Δράκοι και Φίδια", του Γιώργου Σπάρου: Μία μπούρδα και μισή. Το διήγημα είναι εντελώς ασυνάρτητο, ο τύπος είναι ανίκανος να συντάξει έστω μια λογική πρόταση, ενώ έχει ψύχωση με τη θρησκεία. Παραληρεί ακατάσχετα, χωρίς κανένα ειρμό, ενώ επαναλαμβάνει συνεχώς τις ίδιες λέξεις και προτάσεις.

Κι όμως, κανένας από τους "ειδήμονες" δεν κατέκρινε αυτό το απαράδεκτο διήγημα. Όλοι το βρήκαν "ασυνήθιστο",

“συμπαθητικό”, “γοητευτικό”, “φοβερό ταλέντο ο συγγραφέας” ... “Καλά κάνεις και κάνεις αναφορές στη θρησκεία· αλλά γιατί τόσο λίγες; Θα 'πρεπε να έχεις περισσότερες!”, είπε η Γεωργία Τάτση. Μονάχα εγώ επισήμανα την έλλειψη συνοχής και την εμμονή σε επαναλαμβανόμενες προτάσεις, χωρίς να ξεπερνώ τα όρια της ευπρέπειας, φυσικά.

ε) “Επιστροφή στο Παρελθόν”, του Γιάννη Καρρά: Μέτριο διήγημα φαντασίας, μάλλον άτεχνο, με μπόλικη ανόητη και άσκοπη βία. Η υπόθεσή του εκπονήθηκε ολοφάνερα σαν αντίποδας στις δυο δικές μου ιστορίες που διάβασα στην ΕΛΚΕ το Δεκέμβρη. Κεντρικό νόημα: Χωρίς τεχνολογία οι άνθρωποι θα πέσουν στην απόλυτη βαρβαρότητα, θα σκοτώνουν άκριτα ο ένας τον άλλο, ενώ δεν θα έχουν να φάνε και θα καταντήσουν να καταβροχθίζουν ξύλα, χαρτιά και πλαστικά! Ωστόσο, οι υπόλοιποι κριτές δεν ενοχλήθηκαν ιδιαίτερα από τις παραπάνω ατέλειες· οι περισσότεροι, μάλιστα, δεν τις πρόσεξαν καθόλου.

Γενικότερα, κατά την πρώτη μέρα το κλίμα ήταν αρκετά ευχάριστο και χαλαρό. Πάντως, μου έκανε εντύπωση το γεγονός ότι κανένας από τους παρευρισκόμενους δεν εντόπισε ψεγάδια σε κανένα από τα ανωτέρω διηγήματα. Τυχόν μικροϋποδείξεις βρήκαν σθεναρή αντίσταση απ' όλη την ομάδα των σήμερα κριθέντων συγγραφέων. Στην παραμικρή παρατήρηση προς οποιονδήποτε από τους παραπάνω, συσπειρώνονταν αυτόματα όλοι μαζί και με μια φωνή υποστήριζαν με πάθος τον κρινόμενο φίλο τους.

Λεπτομέρεια: Η Γεωργία και η Μίνα είναι φίλες. Ο Αργύρης είναι γκόμενος της Μίνας. Ο Σπάρος έχει μεγάλη οικειότητα με τη Γεωργία. Ο Καρράς κάθεται στον ίδιο καναπέ με τη Γεωργία και τον Αργύρη. Ο Σπάρος κάθεται σε μια πολυθρόνα ακριβώς δίπλα στον Καρρά, ενώ η Μίνα διάλεξε την πολυθρόνα ακριβώς δίπλα στη Γεωργία -όλοι μαζί, σαν μια μεγάλη, χαρούμενη οικογένεια.

Αργά το απόγευμα, αφού τελείωσαν οι κριτικές κι ετοιμαζόμασταν να αποχωρήσουμε, με πλησίασε η Γεωργία όλο χαμόγελα και συμπάθειες. Μου έδειξε έντονα φιλική διάθεση, με ρώτησε πόσα χρόνια γράφω, αν έχω γράψει κι άλλες

ιστορίες, τι έχω σπουδάσει κλπ. Τέλος, με παρακάλεσε να της φέρω κι άλλα διηγήματά μου, όσα έχω, για να τα διαβάσει! Έτσι κι εγώ, κολακευμένη από το ενδιαφέρον της, κάθησα ως αργά τη νύχτα κι εκτύπωσα μερικά ακόμη διηγήματά μου με σκοπό να της τα παραδώσω την επόμενη μέρα.

Κυριακή, 30 Μαρτίου 2003

Δεύτερη μέρα του Διαγωνισμού Διηγήματος της ΕΛΚΕ. Δεν άργησα να παρατηρήσω ορισμένες αλλαγές στη σύνθεση της παρέας: Ο Διονύσης Λάζος δεν εμφανίστηκε σήμερα επειδή είχε δουλειές, όπως μήνυσε. Αντί αυτού κατέφθασε η ζωγράφος Δέσπω Πάπαρη, ειδικά από τη Σάμο, για να παρακολουθήσει το διαγωνισμό ως κριτής ολκής. Την είχα παρατηρήσει στο δρόμο νωρίτερα, καθώς ερχόταν μαζί με την κλίκα της Γεωργίας, όλο ύφος και καμάρι.

Αργότερα, στο σπίτι των Σίσκων, η Πάπαρη πήγε και στρογγυλοκάθησε ξεδιάντροπα στη θέση μου, παρόλο που είχα αφήσει την τσάντα μου εκεί. Ήθελε, φαίνεται, να βρίσκεται πλάι στη φίλη της τη Μίνα. Το θεώρησα κακό σημάδι αυτό αλλά, όπως πάντα, προτίμησα να μη το κάνω θέμα, να επιδείξω καλή διάθεση και απλά να πάω να καθήσω πλάι στη Χαριτίνη.

Λίγο πριν ξεκινήσουμε, μας πληροφόρησαν ότι το κασσετόφωνο που κατέγραφε τις χθεσινές συνομιλίες δεν έκανε καθόλου καλή εξωτερική εγγραφή, οπότε σήμερα έφεραν ένα άλλο κασσετόφωνο, παιδικό, το οποίο αναμενόταν να κάνει πιο σωστή εγγραφή! ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Αμέσως μετά άρχισε να μιλά η Πάπαρη (αγριωπή αντρογυναίκα με ύφος 108 εμπειρογνωμόνων), εκθειάζοντας όλα τα χθεσινά διηγήματα, μένοντας περισσότερο στο έργο της Τάτση: “Τι αριστούργημα είναι αυτό, ίσως το καλύτερο που έχω διαβάσει! Μακάρι να το είχα γράψει εγώ, μακάρι!”. Ύστερα, έπεσε στο χέρι της το δικό μου διήγημα· εν ριπή οφθαλμού το ύφος της άλλαξε, έγινε σκληρό και περιφρονητικό: “Τι να πω για τούτο δω τώρα...” άρχισε να λέει με σαφώς επικριτικό τόνο μα τότε την διέκοψαν: “Άστο για αργότερα. Αυτό θα κριθεί σήμερα, με τη σειρά του”.

Αναλυτικότερα, οι σημερινές κριτικές ήταν οι εξής:

α) “Η ευτυχία είναι κάτι σχετικό”, του Δημήτρη Παπανικολάου: Ενδιαφέρον θέμα, σωστό γράψιμο, με αρτιότητα πλοκής αλλά και χιούμορ. Ωστόσο, η κομπανία (Γεωργία και Σία) το έθαψαν στις λεπτομέρειες: “Γιατί ο ήρωας είχε στο σπίτι του πράσινα ποτήρια και όχι άσπρα;” ... “Γιατί διάλεξε να κάνει το επάγγελμα του μηχανικού και όχι του μανάβη;” ... “Ανόητη πλοκή, το διήγημα αυτό δεν έχει νόημα” κλπ παπαριές.

β) “Η Μοίρα του Ράιαν”, της Χαριτίνης Μάλφα: Ενδιαφέρουσα, ασυνήθιστη πλοκή, με έξυπνες απαντήσεις σε μεταφυσικά ερωτήματα σχετικά με την ανθρώπινη μοίρα. Και πάλι οι “εμπειρογνώμονες” έσπευσαν να απορρίψουν το διήγημα, βομβαρδίζοντας τη συγγραφέα με ηλίθιες παρατηρήσεις, όπως: “Γιατί τον ήρωα τον λένε Ράιαν και όχι Τζακ, ας πούμε;” ... “Γιατί ο ήρωας, μετά το θάνατο, συνάντησε αγγέλους και όχι κάτι άλλο; Αν, για παράδειγμα, ήταν Εσκιμώος τι θα έβλεπε;” ... “Γιατί ο τάδε άγγελος είχε πράσινα μάτια και όχι καστανά;” κλπ σαχλαμάρες.

γ) “Η απόρριψη”, της Βάσιας Λόντου: Καλογραμμένο διήγημα, με χιούμορ, ανατροπές και μεταφυσικούς προβληματισμούς για τη μετά θάνατον ζωή. Η κλίκα το έθαψε κυριολεκτικά: “Πολύ κακό διήγημα, ντρέπομαι για λογαριασμό σου, αγαπητή Βάσια” ... “Η ιστορία είναι ακριβής αντιγραφή από ένα γνωστό βιβλίο ξένου συγγραφέα” (ποιό; δεν μας διευκρίνησαν οι “ειδήμονες”) ... “Γιατί ο ήρωας χρειαζόταν ρούχα στον άλλο κόσμο; Γιατί μιλούσε ακόμη ελληνικά; Δεν θα 'πρεπε να συνεννοείται τηλεπαθητικά;” ... “Γιατί όταν συνάντησε την κριτική επιτροπή, κάθησε στα αριστερά και όχι στα δεξιά;” κλπ βλακείες.

Στο μεταξύ, εγώ είχα ήδη αρχίσει να νευριάζω με όλο αυτό το βρώμικο παιγνίδι που έπαιζε η κλίκα (Πάπαρη, Λούη, Τάτση, Δρόσος, Καρράς, Σπάρος): Οι ξερόλες έβρισκαν κενά και λάθη σε όλα τα διηγήματα των υπόλοιπων, ωστόσο δεν παρατήρησαν κανένα κενό ή λάθος στην ιστορία του Σπάρου, για παράδειγμα. Αντίθετα, κατέκριναν λυσσαλέα όλες τις ιστορίες που κρίθηκαν σήμερα -μιλάμε για συσπειρωμένη

επίθεση! Για την ακρίβεια, δεν έκαναν κριτική αλλά *ανατομία,* διατυμπανίζοντας ψυχωτικά ότι σ' ένα διήγημα πρέπει να εξηγείται σχολαστικά και η παραμικρή λεπτομέρεια: Γιατί αυτό έτυχε στο συγκεκριμένο ήρωα και όχι σε κάποιον άλλο; Γιατί ο ήρωας διάλεξε τον αριστερό δρόμο και όχι τον δεξιό; Γιατί σ' έκείνο το μέρος υπήρχε λιακάδα και όχι συννεφιά; -και πάει λέγοντας, παίζοντας την κολοκυθιά σαν τα χαζά.

Το όλο επιχείρημα αποτελεί γνωστή τεχνική ψυχολογικού πολέμου: Όταν σε αναγκάζουν ν' αναλύεις την κάθε σου κίνηση, την πιο ελάχιστη φράση, την παραμικρή ιδέα, τότε η αυτό που θες να κάνεις (εδώ η συγγραφή) δεν προχωρά ποτέ και μπλοκάρεσαι για τα καλά...

Ιδιαίτερα η Πάπαρη, μου την έσπασε κανονικά! Με ένα μόνιμα απαξιωτικό υφάκι, κριτικάριζε με μίσος και απέρριπτε όλα τα σημερινά διηγήματα, έστω κι αν αντικειμενικά ήταν πολύ καλύτερα από τα χθεσινά. Κατά πάσα πιθανότητα, την κουβάλησαν ειδικά σήμερα για να υποστηρίζει την κλίκα και να έχει τη γενική εποπτεία στο διαγωνισμό, μην τυχόν και κάποιο διηγήμα των "απέξω" μείνει άθαφτο!

Κατά τη διάρκεια του δεκαπεντάλεπτου διαλείμματος μας δόθηκαν μερικά αντίτυπα από το πρώτο τεύχος του περιοδικού της λέσχης, που έχει τον τίτλο "Φιλομούσα" -φυσικά χωρίς τη δική μου συμμετοχή μέσα. Το πήρα στα χέρια μου και το ξεφύλλισα για λίγο: Σχεδόν σε κάθε σελίδα πρωτοστατεί ο "πολύς" Γιώργος Σπάρος και η κλίκα του. Όλοι οι παρόντες έσπευσαν δουλικά να το αγοράσουν· εγώ όχι. Και τι απαίσιο εξώφυλλο: Μια γιγάντια βδέλλα σε γκρίζο φόντο. Αμέσως μετά το διάλειμμα ήλθε η σειρά μου να κριθώ:

δ) "Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών", διήγημα δικό μου που έχει ήδη δημοσιευτεί στο περιοδικό Άστρον πριν δυο χρόνια -πράγμα που απέκρυψα από την ΕΛΚΕ. Λαμβάνοντας υπόψη τις ανωτέρω κριτικές, ήμουν λίγο-πολύ προετοιμασμένη ψυχολογικά ότι δεν θα άκουγα φιλοφρονήσεις. Ωστόσο, δεν περίμενα τόση κακοήθεια συντονισμένη, συγκεντρωμένη και στοχευμένη εναντίον μου. Ολόκληρη η κλίκα, με μπροστάρισσα τη σταρ Γεωργία, συσπειρώθηκαν απέναντί μου γεμάτοι

χολή και κακία: “Βαρετό διήγημα, χωρίς πλοκή, χωρίς περιπέτεια” ... “Δεν μας εξηγείς, γιατί πήγαν οι ήρωες από εκείνο το δρόμο κι όχι από άλλον;” ... “Γιατί η ηρωίδα αποφάσισε να μπει μέσα στην κρύπτη, αντί να συνεχίσει απλά το δρόμο της;” ... “Γιατί δεν τάραξε τις νεράιδες με ερωτήσεις όπως "τι είστε εσείς;" - "τι μέρος είναι τούτο" - "γιατί βρίσκεστε τώρα εδώ και όχι αλλού;"” *(σα να 'ταν δύο ετών μόμολο)* ... “Γιατί αυτή η περιπέτεια έτυχε στη συγκεκριμένη ηρωίδα και όχι σε κάποια άλλη;” (το αγαπημένο επιχείρημα της Τάτση) ... “Το διήγημα δεν έχει συνοχή” ... “Γιατί το κορίτσι που φυλάει το βράχο δίνει τόσο εύκολα το θησαυρό; Δεν θα έπρεπε να προηγηθεί μάχη;” - “Να της έδινε και καμιά μπούφλα;” απάντησα ειρωνικά ... “Αντιγράφεις τον Βερν. Αν σταματήσεις να τον αντιγράφεις, τότε θα φτιάξεις πολύ ωραία διηγήματα” (Αργύρης, με ύφος ειδικού· "από πού και ως πού αντιγράφω τον Ιούλιο Βερν;" απόρησα και όλοι έσπευσαν να συμφωνήσουν με τον Αργύρη) ... “Αυτό το πράγμα δεν διαβάζεται! Δεν έχει ούτε δράση, ούτε περιπέτεια!” (Πάπαρη).

Ο Γιώργος Σπάρος μίλησε τελευταίος *(διόλου τυχαίο)*, όλο ειρωνία και φαρμάκι: “Καλογραμμένο μα ηλίθιο· δεν έχει πλοκή, ούτε ανατροπές, ούτε μια κατάληξη στο τέλος... Γελοίο, δεν έχει συνοχή, ούτε νόημα. Τι ήθελε και το έγραψε αυτό το πράγμα η συγγραφέας;”

Τότε ακριβώς συνειδητοποίησα ότι η κλίκα συσπειρωμένη κατηγορούσε το διήγημά μου για όσα ακριβώς είχα προσάψει εγώ στο διήγημα του Σπάρου! Όση ώρα μιλούσε ο “αφέντης Κθούλου”, οι υπόλοιποι έβγαλαν τσιμουδιά και κανείς δεν διανοήθηκε να του πάει κόντρα. Μονάχα η Βάσια και η Χαριτίνη εκφράστηκαν θετικά για το έργο μου,

τουλάχιστον απέφυγαν ύβρεις και προσβολές. Η Τάνια ήταν η μόνη που εξέφρασε ξεκάθαρα καλή γνώμη:
“Με τα διηγήματα της Υβόννης ξεφεύγω και μπαίνω μέσα σ' έναν παραμυθένιο κόσμο!”
“Ναι αλλά δεν είναι σωστό να ξεφεύγουμε από την πραγματικότητα!” αντέταξε θυμωμένα η Τάτση -λες και η δική της ιστορία, όπως και όλες οι υπόλοιπες, δεν ήταν φαντασίας. Γενικά, πάντως, η Τάνια (ως υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων) φρόντιζε να δίνει καλές κριτικές για όλα τα διηγήματα, με σκοπό να κατευνάζει τα πνεύματα...
“Τέτοιες ιστορίες με ξωτικά έγραφε ο Λιούις Κάρολ, που δημιούργησε την “Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων”. Αλλά τώρα αυτά είναι ξεπερασμένα... Και όσο για τον Κάρολ, ήταν ανώμαλος, δεν πήγε ποτέ με γυναίκα!”, ήταν το τελευταίο σχόλιο του Σπάρου, που μου χτύπησε πολύ άσχημα. “Αλήθεια, Υβόννη, μήπως είσαι κι εσύ ξωτικό;” με ρώτησε σκωπτικά στο τέλος, για να αλαφρύνει (δήθεν) το κλίμα.
“Μπορεί... και είμαι εδώ για να παρακολουθώ τους ανθρώπους!” του απάντησα.

Όταν τελείωσε, επιτέλους, όλη εκείνη η παρωδία και σηκωθήκαμε για να φύγουμε, πλησίασα την Τάνια Σίσκου και της είπα: “Έχει πέσει πολλή ζήλια εδώ μέσα, τελικά!” Συμφώνησε μαζί μου αμέσως. Λίγο μετά, ήλθε ο Καρράς κοντά μου και παραδέχθηκε ότι “Υπάρχει πολλή ζήλια εδώ... εννοώ, εγώ ζήλεψα το διήγημά σου!”, βιάστηκε να μου εξηγήσει και μετά έκανε διάφορα κοπλιμέντα για τη συγγραφή μου· όμως, κατά τη διάρκεια της κριτικής σιγοντάριζε την κλίκα.

Αναχωρώντας μαζί με τους υπόλοιπους, οι οποίοι είχαν ήδη αρχίσει να δυσανασχετούν με την έκβαση του διαγωνισμού, θεώρησα καλό να εκφράσω τη γνώμη ότι: “Επίτηδες τα έκαναν όλα! Η Γεωργία, η Μίνα, ο Αργύρης, ο Σπάρος, ο Καρράς και η Πάπαρη αποτελούν μια σπείρα που υποστήριζουν πονηρά και συντονισμένα ο ένας τον άλλο, ενώ κακολογούν και σαμποτάρουν μεθοδικά όλους τους υπόλοιπους!”
“Λες να το έκαναν εσκεμμένα;” απόρησε ο Δημήτρης Παπανικολάου. *Είναι βλάκες ή κάνουν τους βλάκες;*

Πέταξα και μια σπόντα στη Βάσια: "Σίγουρα ο κύριος Σπάρος θα δημοσιεύσει δικά του διηγήματα στο περιοδικό, έτσι δεν είναι;"
"Ναι, έχει ήδη βάλει ένα άρθρο του", μου απάντησε απρόθυμα, την ώρα που φθάναμε στο σταθμό του μετρό.

Διαγωνισμοί και (αν)αξιοκρατία: Η Μίνα, η Γεωργία και ο Αργύρης δεν ανήκουν καν στη λέσχη, δεν εμφανίζονται ποτέ στις συναντήσεις, ούτε πληρώνουν συνδρομή. Κι όμως, τους επιτράπηκε να συμμετάσχουν στο διαγωνισμό και να το παίξουν ξύπνιοι. Δίχως αμφιβολία, λοιπόν, η εν λόγω κλίκα λύνει και δένει στην ΕΛΚΕ -υπόγεια, αόρατα μα αποφασιστικά- με την υποστήριξη πάντα του κρυφού αρχηγού Σπάρου. Ο τυπικά εκλεγμένος πρόεδρος είναι ένας τύπος χαμηλών τόνων, ο οποίος δεν πολυμιλάει στις συναντήσεις, δεν έρχεται στο Green Park, ούτε φάνηκε καθόλου στο διαγωνισμό.

Ακόμη: Την πρώτη μέρα του διαγωνισμού κρίθηκαν πρώτα τα διηγήματα της κλίκας μαζεμένα, για να βολιδοσκοπήσουν ποιοί δεν τους γλύφουν αλλά και για να δημιουργηθεί ένα θετικό κλίμα, έτσι ώστε να πιάσουν τους υπόλοιπους στον ύπνο τη δεύτερη μέρα. Δηλαδή, οι διοργανωτές φρόντισαν να μείνουν όλα τα εξωκυκλωματικά διηγήματα για την Κυριακή, ώστε η κλίκα να βγάλει ελεύθερα όλο το δηλητήριό της χωρίς να φοβάται αντίποινα. *Σατανικό σχέδιο, από την αρχή ως το τέλος...*

Λεπτομέρεια: Μερικές μέρες πριν λάβει χώρα ο διαγωνισμός, ορισμένοι από τους συγγραφείς/κριτές είχαν την εντιμότητα να μου δώσουν τις κριτικές τους εγγράφως. Ωστόσο: Το μετριοπαθές, μάλλον θετικό κλίμα στις έγγραφες κριτικές των Τάτση και Λούη, δεν έχει καμία σχέση με την ανέντιμη λεκτική επίθεση που μου εξαπέλυσε κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού. Ακόμη: Ο Γιώργος Σπάρος, που με τόση κακία, εχθρότητα και φθόνο μίλησε ενάντια σε μένα και στο διήγημά μου, στην έγγραφη κριτική του είχε μονάχα δυο φράσεις: "Ξαφνική αλλαγή ύφους" σε κάποιο σημείο και "Αγενή ξωτικά". Τι παμπόνηρο, κακόβουλο, γλοιώδες, κακάσχημο

ανθρωπάκι! Κι όμως, όλοι εκεί μέσα τον έχουν περί πολλού!

Και να σκεφτεί κανείς ότι όλες αυτές οι ίντριγκες πλέχτηκαν μόνο και μόνο για να ξεχωρίσουν ορισμένοι επιτήδειοι σ' ένα μικρό διαγωνισμό αμφίβολης αξίας και σημασίας. Όντως, τα οφέλη από την όλη φάση δεν θα είναι και σπουδαία: Άντε καμιά δημοσίευση στη "Φιλομούσα" – περιοδικό φανζίν, μικρού μεγέθους, με ασπρόμαυρες σελίδες και αστείο τιράζ 600 (απούλητων) αντιτύπων. *Γύρευε, λοιπόν, τι μηχανορραφίες γίνονται σε πιο σοβαρούς διαγωνισμούς, όταν οι νικητές παίρνουν χρηματικά βραβεία και τα έργα τους ενδέχεται να δημοσιευτούν σε έντυπα μεγάλης κυκλοφορίας...*

Προφανώς, λοιπόν, και το συγγραφικό κύκλωμα είναι πολύ βρώμικο. Όσο για όλους αυτούς τους "διαγωνισμούς νέων ταλέντων", σκοπό έχουν τη μερική ή ολική κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας άγνωστων, άρα ανίσχυρων συγγραφέων: Χάρη σε τέτοιους διαγωνισμούς γίνεται συλλογή χρήσιμου υλικού που αφελώς και αφειδώς παρέχουν άγνωστοι αλλά φιλόδοξοι συγγραφείς – οι οποίοι βεβαίως τελικά απογοητεύονται οικτρά με πονηρές δηλώσεις του τύπου: "Τα έργα σου είναι απαίσια αλλά φέρε μας κι άλλα, όσα έχεις!" Όσο για τα βραβεία, μυστηριωδώς τα παίρνουν πάντα οι ίδιοι και οι ίδιοι. Να, λοιπόν, πώς ξεπετάγονται όλοι αυτοί οι πολυγραφότατοι, υπερεπιτυχημένοι συγγραφείς, που καταφέρνουν να γράφουν ένα βιβλίο την εβδομάδα!

Όσο σκέφτομαι ότι έχω κάνει τη μαλακία να παραδώσω συνολικά τέσσερα διηγήματά μου στην ΕΛΚΕ, τα οποία δεν τους άρεσαν καθόλου, είπαν, μα μου ζητούν συνεχώς να τους φέρνω κι άλλα, όλα όσα έχω! Με την χαζοευπιστία που με δέρνει θα βρω κανέναν άσχημο μπελά καμιά ώρα! Ευτυχώς, τελικά δεν έδωσα στη Γεωργία τα διηγήματα που είχα εκτυπώσει αποβραδίς, παρόλο που τα είχα φέρει μαζί μου. Ποιός άγγελος με φώτισε;

Αργά το βράδι, όταν διηγήθηκα τηλεφωνικά στη Λουίζα τα καθέκαστα, εκείνη μου είπε αυθόρμητα: "Χάνεις το χρόνο σου εκεί μέσα! Χώρια που καμιά ώρα θα δεις κανένα διήγημά σου δημοσιευμένο με άλλο όνομα συγγραφέα!"

Έτσι, μετά από ώριμη σκέψη και αρκετό πονοκέφαλο όλη μέρα εξαιτίας της σημερινής συντονισμένης ψυχικής επίθεσης εναντίον μου, αποφασίζω να διακόψω κάθε επαφή με την Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης. Αρκετά πια με τα σατανοκυκλώματα...

Φλασιά: *Το αληθινό συγγραφικό μου έργο δεν θα είναι καμιά από αυτές τις φανταστικές ιστοριούλες που γράφω σχεδόν με το ζόρι, ελπίζοντας ηλιθιωδώς στην αποδοχή των άλλων. Θα είναι κάτι άλλο, κάτι που δεν θα πρέπει να διαβάσει κανείς. Ίσως μια απαγορευμένη αυτοβιογραφία...*

"Black Adder - Το Βιβλίο" (δες σύμπτωση, ειδικά σήμερα): Ο χαζούλης πρωταγωνιστής γράφει ένα βιβλίο και το στέλνει σε κάποιον κριτικό για να το διαβάσει και να το εκτιμήσει. Αυτός, όμως, όχι μόνο δεν απαντά καθόλου στον συγγραφέα, αλλά οικειοποιείται το βιβλίο και το παρουσιάζει σαν δικό του! Άντε, μετά, ο πραγματικός δημιουργός του έργου να βγάλει άκρη...

* * * *

Σάββατο, 5 Απριλίου 2003

Αποβραδίς, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Ο θυμός φουντώνει ως κινητήρια δύναμη μέσα μου. Αισθάνομαι τόσο ζωντανή, ένα υπέροχο δέος με κατακλύζει. Καταπληκτική εμπειρία...

Αν και μετ' εμποδίων: Αναγκάστηκα να διακόψω τρεις φορές, εξαιτίας του ανηψιού μου του Γιάννη που κατέφθασε στο σπίτι ακριβώς την ώρα της τελετουργίας. Επιπλέον, έξω λύσσαξαν τ' αυτοκίνητα...۩

Από τις 8:00 το πρωί, ακόμη μια φορά η ίδια ιστορία: Πριν καν σηκωθώ από το κρεβάτι, ακούω νταούλια στο διαπασών από δίπλα. Μου τη δίνει άσχημα, πετάγομαι πάνω και βάζω κι εγώ μουσική στο γραφείο μου, ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία. Μόλις ο Τάκης ακούει το "Οροπέδιο" του Γιάννη Μαρκόπουλου να βροντοχτυπά στον τοίχο του, σταματάει το σαματά αμέσως. Πάλι καλά. Ωστόσο, εμένα τα νεύρα μου είναι ήδη κρόσσια...

Αργότερα μου τηλεφωνεί η Μαρία Σχοινά. Της διηγούμαι την όλη φάση, με ακούει προσεκτικά, δεν πιστεύει στ' αυτιά της, μονάχα απορεί με τι σαχλαμάρες είμαι αναγκασμένη ν' ασχολούμαι: “Τίποτα πιο ευχάριστο δεν έχει να ασχοληθεί;” αναρωτιέται για μένα. Αν είναι δυνατόν! Γύρευε τι έχουν μελετήσει για τη μοίρα σου! Αντί να μένει δίπλα σου ένας ωραίος νεαρός να τα φτιάξετε, έχεις τον τρελό...”
“Εγώ έχω παράξενα προβλήματα”, της λέω στενάζοντας.
“Είναι απίστευτα όλα αυτά που μου λες! Πού θα το πάει πια η τύχη μας; ” απορεί.

Όπως μου εξηγεί αμέσως μετά, η ίδια ζει σ' ένα διαμέρισμα στα Πατήσια, ανάμεσα σε δυο μεσοτοιχίες, μα δεν ακούει ούτε τη μισή φασαρία που υποφέρω εγώ καθημερινά: Ούτε μουσικές, ούτε χτυπήματα, ούτε συρσίματα επίπλων συνεχώς, τίποτα. Μόνον εγώ ζω σ' ένα τόσο αφύσικα διαταραγμένο περιβάλλον...

Τρίτη, 8 Απριλίου 2003

Δεν αντέχω άλλο! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** αρχίζει να με τρελαίνει! Η κατάσταση έχει γίνει πλέον ανυπόφορη: Ο Τάκης εξακολουθεί να κάνει σαματά 10-12 ώρες την ημέρα, ενώ ο ανηψιός μου ο Γιάννης βάζει και αυτός μουσικές στο διαπασών αρκετές ώρες καθημερινά! Επιπλέον, έχει αποφασίσει να εγκατασταθεί μονίμως στο ημιτελές οίκημα της ταράτσας μας, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Αυτή τη στιγμή, είναι πάνω μαζί με τον πατέρα μου και ξεσκαρτάρουν τα βουνά από τζάτζαλα που έχουν κουβαλήσει εκεί μέσα τα τελευταία χρόνια. Νταβαντούρι τρικούβερτο. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με κυκλώνει από παντού...

Μέσα στην απόγνωσή μου, περνούν από το νου μου διάφοροι απίστευτοι τρόποι απόδρασης:
α) Να νοικιάσω το σπίτι μου και να πάω να μείνω αλλού; *Περιπέτεια μάλλον επικίνδυνη. Άλλωστε, ποιός θα δεχθεί να κατοικήσει στο τρελάδικο όπου μένω; Μόνο τα τζάτζαλα στην αυλή να δει ο επίδοξος νοικάρης, θα το βάλει στα πόδια.*
β) Θα αγοράσω ένα τροχόσπιτο, ώστε να μπορώ να καταφεύγω

εκεί όποτε το κρίνω αναγκαίο. *Ωστόσο, δεν διαθέτω το απαιτούμενο χρήμα.*
γ) Απλά, να φεύγω από το σπίτι όποτε η κατάσταση γίνεται ανυπόφορη. *Ήδη έχω αρχίσει να διαβάζω και να γράφω σε στάσεις λεωφορείων, εφόσον εκεί είναι πολύ πιο ήσυχα από το σπίτι μου.*
δ) Επίσης, δεν μου αρέσει ο τρόπος που περνώ τα περισσότερα βράδια μου: Μπροστά στην τηλεόραση, χαζεύοντας κάποιο ανόητο έργο με μαφιόζους πρωταγωνιστές που ολοφάνερα υποδύονται τον εαυτό τους, ενώ παράλληλα τρώω ένα σωρό αηδίες (πατατάκια, ποπ κορν) νευρωτικά, ασταμάτητα -κι όλα αυτά ενώ ο μουρλός από δίπλα έχει βάλει μουσικές στο διαπασών, τις οποίες εγώ προσπαθώ να εξουδετερώσω με κλασσική μουσική ή το "Οροπέδιο". Σκέτο τρελοκομείο! Ως ύστατη λύση σκέφτομαι, λοιπόν, να φεύγω από το σπίτι μου τα βράδια και να πηγαίνω άσκοπες διαδρομές με λεωφορεία, σε διάφορες περιοχές. *Παρανοϊκά προβλήματα, παρανοϊκές λύσεις...*

Ηχορύπανση και Ηχητικός Πόλεμος: Η ησυχία, η ηρεμία, η χαλάρωση, είναι πράγματα απαγορευμένα μέσα στο Matrix. Άλλωστε, οι άνθρωποι νοηματοδοτούν την ύπαρξή τους μέσα από τη φασαρία. Γι' αυτούς, η φασαρία ταυτίζεται με την απασχόληση, άρα με τη ζωή ("Θορυβώ, άρα υπάρχω"). Μέσα στις πόλεις επικρατεί μια παράδοξα ενορχηστρωμένη συναυλία επιθετικών θορύβων: Όλα κοπανάνε, όλα βαράνε (μερεμέτια και οικοδομές), όλα μουγκρίζουν (αμάξια, μοτοσικλέτες) ή γαυγίζουν (σκυλιά), όλα ουρλιάζουν (φωνές, μουσικές) -συνεχώς, αδιάλλειπτα.

Στο φυσικό επίπεδο η ηχορύπανση εξασφαλίζει ότι κανένας δεν θα μπορεί να ηρεμήσει για να σκεφτεί ή να διαλογιστεί αποτελεσματικά, εφόσον το περιβάλλον συχνά παραπέμπει σε τρελοκομείο ή πεδίο μάχης: Ορισμένοι ήχοι θυμίζουν εκρήξεις (όπως η σιδερένια εξώπορτα στην απέναντι πολυκατοικία, που κάθε τόσο κλείνει με πάταγο -σμπαμ!), άλλοι μοιάζουν με ποδοβολητά ή τύμπανα πολέμου (μουσικές τύπου χιπ-χοπ), άλλοι με πολεμικές ιαχές (παιδιά ή ενήλικες που

κραυγάζουν ή τσιρίζουν υστερικά από το πρωί ως το βράδι).

Το πιο παράδοξο είναι ότι μόλις τελειώνει ένας θόρυβος, σχεδόν αμέσως ξεκινά ένας άλλος: Μόλις ο Α σταματήσει να μαρσάρει με το αμάξι του, ο Β αρχίζει να μιλάει φωναχτά για να τον ακούνε όλοι· μόλις το βουλώσει ο Β, ο Γ βάζει μουσικές στο διαπασών κ.ο.κ. “Λες και είναι προγραμματισμένοι με κομπιούτερ! Είναι κόλαση να τους προσέχεις!” συμφωνεί ο ανηψιός μου ο Γιάννης όταν του επισημαίνω το γεγονός.

Κάποτε έλεγα πως αν ήμουν αρκετά πλούσια, θα καθόμουν σπίτι και δεν θα δούλευα πουθενά. Λοιπόν, έχω ανακαλύψει ότι αυτό δεν είναι δυνατόν: Όταν γύρω σου επικρατεί συνέχεια πανζουρλισμός, δεν μπορείς εσύ να κάθεσαι ήσυχος και αμέτοχος! Αργά ή γρήγορα θα σε τρελάνει όλο αυτό το ατέλειωτο πανδαιμόνιο που σε περικυκλώνει. Υποσυνείδητα, λοιπόν, επιζητάς να εργάζεσαι κάπου, ώστε να μη μένεις διαρκώς στο ίδιο μέρος -σαν ακίνητος στόχος. Με αυτό τον τρόπο, δεν γλυτώνεις, βέβαια, από τους θορύβους· τουλάχιστον, όμως, αποφεύγεις την υπερβολική ηχορύπανση (πχ μουσικές στο διαπασών, ή γαυγίσματα επί ώρες), αλλάζεις ακούσματα και/ή συμμετέχεις στη συνολική φασαρία. Αυτό σε βοηθά να αντέχεις.

Να γιατί οι περισσότερες γυναίκες σήμερα, ακόμη κι αν δεν έχουν ανάγκη να εργαστούν, δηλώνουν ότι δεν μπορούν να καθήσουν στο σπίτι. Να γιατί, επίσης, στα σημερινά νοικοκυριά οι τηλεοράσεις αφήνονται να παίζουν διαρκώς, έστω κι αν κανείς δεν παρακολουθεί: Οι εσωτερικοί θόρυβοι εξουδετερώνουν κάπως τους εξωτερικούς, σαν ομοιοπαθητική θεραπεία.

Σημείωση: *Τον προδιαλογισμό αυτό τον έκανα το πρωί, ενώ περπατούσα έξω στο φως, σταματώντας πότε-πότε σε στάσεις λεωφορείων για να καταγράψω τις σκέψεις μου. Έτσι, απέφυγα την υστερία του Νότη και το απόλαυσα πραγματικά...*

Παρασκευή, 11 Απριλίου 2003

Η ώρα είναι 8:00 το βράδι και ο γνώριμος πια, ανυπόφορος ***ηχητικός πόλεμος*** με περιζώνει από παντού. Αποφασίζω λοιπόν να πάρω τους δρόμους με τα λεωφορεία της περιοχής –

ο,τιδήποτε, αρκεί να ξεφύγω από αυτό το αρρωστημένο περιβάλλον.

Γρήγορα, όμως, ξεκινά ένας απίστευτος ***Συντονισμός του Matrix:*** Βρίσκομαι μέσα στο λεωφορείο Α4 με προορισμό τους Καλογήρους, με σκοπό να κάνω μια βόλτα στις βιτρίνες. Φθάνοντας, όμως, στη στροφή Αργυρουπόλεως, το όχημα κολλάει για δέκα ολόκληρα λεπτά. Δεν έχω άλλη επιλογή, από το να κάθομαι και να υπομένω το Τέρας γύρω μου – πώς γαυγίζουν, πώς συρίζουν, πώς κροταλίζουν ασταμάτητα, όλοι μαζί Ένα, μια γιγάντια τερατώδης διατάραξη. Παραδόξως, όμως, αισθάνομαι πολύ καλύτερα: Έχω αποφύγει, τουλάχιστον, την χαζοτηλεόραση, το ακατάσχετο φαγητό, τις αφύσικες μουσικές στο διαπασών ακριβώς στη μεσοτοιχία μου.

Στο γυρισμό έχω κι άλλα παρατράγουδα: Πίσω μου δυο κάργιες γκαρίζουν ακατάπαυστα, με στόμφο, σα να κάνουν πανεπιστημιακή διάλεξη. Σε όλο το λεωφορείο παρατηρώ ασυνήθιστη κινητικότητα και ταραχή. Θα έλεγα ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με ακολουθεί κατά πόδας!

Κατεβαίνω στον Άγιο Τρύφωνα και σε όλο το δρόμο μέχρι το σπίτι νιώθω το Τέρας να με καταδιώκει βρυχώμενο: φωνές που ουρλιάζουν υστερικά, αμάξια που μαρσάρουν επιδεικτικά, μουσικές που αντηχούν σχεδόν παντού. Φθάνοντας έξω από το σπίτι μου, διαπιστώνω με αποτροπιασμό ότι ο Γιάννης Ζαρίφης, αδελφός του Τάκη που μένει ακριβώς δίπλα του, έχει βάλει νταούλια στο διαπασών, τα οποία αντηχούν τρία στενά παρακάτω! Προτιμώ να συνεχίσω τη βόλτα μου με τα πόδια. Όταν επιστρέφω στο διαμέρισμά μου, μια ώρα αργότερα, βρίσκω τον ανηψιό μου το Γιάννη με τη γκόμενά του στρογγυλοκαθισμένους μέσα στο γραφείο μου. Με κοιτάζουν για λίγες στιγμές μουτρωμένοι, έπειτα σηκώνονται και φεύγουν με βαριά, απρόθυμα βήματα.

"Ήρωας": Ένα βδελυρό, ατέλειωτο πλήθος από μαύρες, πανομοιότυπες, ανθρώπινες κηλίδες ξεχύνονται και μολύνουν με τη μαυρίλα τους "τα πάντα κάτω από τον ήλιο". Ο πόλεμος δίνει συνοχή στο ανθρώπινο μίασμα...

Σάββατο, 12 Απριλίου 2003

Η πρωινή βόλτα με το ποδήλατο μ' έφερε έξω από το σπίτι του Γιώργου Φραντζή, στην Κάτω Γλυφάδα. Εκεί ακριβώς, είδα δυο αγόρια 10-12 χρονών να βγαίνουν από μια αστραφτερή λευκή BMW. Ο πατέρας τους (ο Γιώργος;) τους άνοιγε την πόρτα. Για λίγες στιγμές, μια πικρή νοσταλγία με συνεπήρε...

Το απόγευμα συνάντησα την Πέρσα, τη Σάσα και τη φίλη τους τη Φώφη και πήγαμε στο Won Ton. Αργότερα, στο σπίτι της Πέρσας, τους είπα τα χαρτιά. Τα κορίτσια ευχαριστήθηκαν και παραδέχθηκαν ότι η Ηλιακή Αρκάνα μου προβλέπει σωστά.

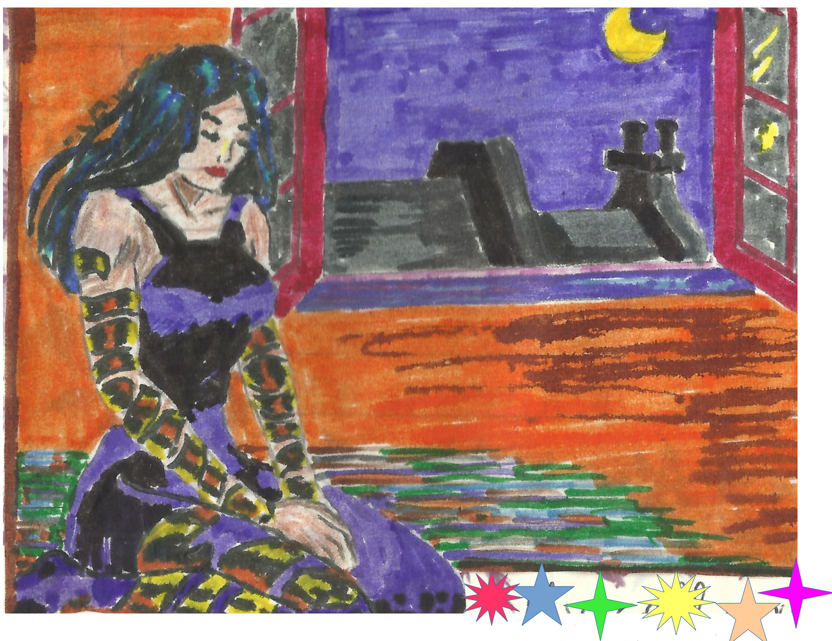
“Simone”: Χαριτωμένο εργάκι με μουντά χρώματα σε μπεζ-κίτρινο φίλτρο και προσεγμένη προπαγάνδα του τύπου: “Γιατί είμαστε εδώ; Μη ρωτάς, απλά είμαστε εδώ” ... “Τι είναι αληθινό σήμερα; Μόνο η δουλειά!” ... “Τι μπορούμε να κάνουμε ώστε αυτοί οι 100.000 να πιστέψουν τον ένα;” ... “Η εικονική ζωή είναι ζωή!”

Το "κενό σημείο" είναι απάτη: Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως τίποτα δεν με χαλαρώνει περισσότερο από τις σκέψεις μου, καθώς διαδέχονται η μία την άλλη αβίαστα, άτακτα, αναρχικά...

Δεκατρία χρόνια προσπαθώ να πετύχω το περίφημο "κενό σημείο" στον διαλογισμό, ωστόσο δεν έχω καταφέρει ούτε μια μικρή βελτίωση! Αντίθετα, θόρυβοι που κάποτε δεν με ενοχλούσαν, όταν κάνω άσκηση χαλάρωσης μου φαίνονται μαρτύριο! Όσο ανεπίδεκτη κι αν υποθέσουμε ότι είμαι, δεν θα 'πρεπε μετά από τόσα χρόνια να έχω κάνει έστω μια μικρή πρόοδο σ' αυτό το θέμα; Αλλά όχι: Δεν μπορώ να πετύχω το κενό σημείο επειδή απλά είναι αδύνατον! Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα!

Σε αυτό τον εχθρικό κόσμο, όπου όλοι μάχονται ενάντια σε όλα, οι σκέψεις είναι οι φυσικές ασπίδες του νου ενάντια σε κάθε ψυχική επίθεση. Χωρίς τις σκέψεις ο νους μένει εντελώς απροστάτευτος απέναντι στις αρνητικές εκπομπές του περιβάλλοντος. Αν το υποσυνείδητο δεν επεξεργαστεί τα δεδομένα του, διαταρράσεται και αρρωσταίνει. Έχω παρατηρήσει, μάλιστα,

πως οι κάθε είδους επιθέσεις (πνευματικές, ηχητικές κλπ) πυκνώνουν όποτε πλησιάζω στο κενό σημείο. Λογικό: Οι εχθροί αποθρασύνονται όταν μένεις ανυπεράσπιστος, χωρίς ασπίδα. Όταν αρνείσαι τις σκέψεις σου, αρνείσαι τον εαυτό σου...

Τρίτη, 15 Απριλίου 2003

Δεν προφταίνω καλά-καλά να καθήσω στην καρέκλα το βράδι, μόλις επιστρέφω από τα μαθήματα, και οι γονείς μου -με την Αλίκη μπροστάρισσα- μου ανακοινώνουν ότι θα τοποθετήσουν καινούργια καλοριφέρ πετρελαίου στα διαμερίσματα, έξοδο στο οποίο θα πρέπει να συνεισφέρω κι εγώ, δηλαδή περίπου 500 ευρώ στο μερίδιό μου, λένε. Επιπλέον, βάζουν πλώρη να κτίσουν τη γκαρσονιέρα επάνω, όπου θα βολεύονται τα ανήψια μου με τις εκάστοτε γκόμενές τους και θα κάνουν εκεί όση φασαρία γουστάρουν! Μου δηλώνουν, επίσης, ότι σε περίπτωση που η Αλίκη θελήσει ν' ανέβει ξανά επάνω, στο δικό της διαμέρισμα του 2ου ορόφου όπου τώρα μένω εγώ, θα πρέπει να της πληρώσω τα εκατομμύρια που θα/έχει ξοδέψει για να φτιάξει πολυτέλειες στο ισόγειο -που κανονικά είναι το δικό μου σπίτι.

Για λίγα λεπτά μένω σιωπηλή, αδυνατώντας να πιστέψω στ' αυτιά μου. Μετά, ξεσπάω: “Δεν καταλαβαίνετε πως αυτά

που μου ζητάτε είναι παράλογα;" φωνάζω έξω φρενών, ενώ η μητέρα μου με κοιτάζει απογοητευμένη. Ήλπιζε, προφανώς, ότι θα δεχόμουν ασυζητητί την πρόταση της Αλίκης. Πάλι καλά που δεν αποφάσισαν να με πετάξουν τελείως έξω, προκειμένου να πάρει η αδελφούλα μου όλα τα διαμερίσματα με την ησυχία της! Εντέλει, καταλήγουμε ότι θα ανταλλάξουμε (πάλι!) ορόφους μόλις βαφτεί το ισόγειο. Έτσι θα ξαναβρεθώ στο δικό μου σπίτι, το οποίο βλακωδώς παραχώρησα στην Αλίκη προ δεκαετίας. Η ιδέα δεν μου φαίνεται καθόλου άσχημη...

Πάντως, πρώτη φορά βλέπω παιδί 18 ετών (τον Γιαννάκη μας) να απαιτεί να του φτιάξουν δική του γκαρσονιέρα για να πηδάει τη γκόμενα όποτε γουστάρει και η οικογένεια να το δέχεται σα να 'ναι κάτι φυσικότατο! Ούτε γιος βιομήχανου να ήταν! Η ουσία είναι πως αναστατωνόμαστε όλοι για να μπορεί ο Γιάννης να πηδάει τη γκόμενα με την άνεσή του! Τελικά, απ' αυτόν ξεκινά όλη η ανακατωσούρα και η ηχορύπανση όλη μέρα -παρά το μελιστάλαχτο ύφος του. Απλά, ο πρίγκηπας θέλει να γαμάει κάθε ώρα και στιγμή, με μουσικές στο διαπασών όλη μέρα και κανείς να μη διαμαρτύρεται! Όσο για το Θανάση, βρίσκεται μονίμως σε αμόκ: Βελάζει ή σκούζει όλη μέρα, βροντοχτυπάει τα πόδια του κάτω, απαιτεί διαρκώς λεφτά και έξτρα περιποιήσεις: Η μητέρα μου μαγειρεύει πέντε-έξι διαφορετικά φαγητά την ημέρα για να ικανοποιηθεί ο πρίγκιπας, ο οποίος πάντα απαιτεί ένα έβδομο!

Και ύστερα, παραπονιέμαι για τη φασαρία του Τάκη ή για τις ίντριγκες που μου έστησε η ΕΛΚΕ. Εδώ με πολεμά συστηματικά και ύπουλα η "οικογένειά μου". Πόσο μάλλον οι ξένοι...

Πέμπτη, 17 Απριλίου 2003

Νέοι Φίλοι – Τι σου λένε τα δέντρα τη νύχτα; Βγαίνω το βράδι έξω για μια βόλτα κατανυκτική σε μονοπάτια δίχως ανθρώπους. *Τα εγκατελειμένα σπίτια είναι σαν κούφια πτώματα που έχουν αφεθεί να σαπίζουν μόνα τους· έχουν όμως και μια παράξενη γοητεία, σα να έχουν απελευθερωθεί από κάτι...* Συνεχίζω να περπατώ, απολαμβάνω τη διαμαντένια ευτυχία της

σιγαλιάς αδιάσπαστη, ώσπου... τα δένδρα μου μιλούν ξανά, με μια δόνηση διαφορετική, μια θέρμη, μια δύναμη που δεν είχα αισθανθεί ποτέ πριν: Μια κρυφή ζωντάνια, μια γλυκιά αναμονή για κάτι που πρόκειται να ξεκινήσει σύντομα, μια παγκόσμια αλλαγή. Δεν έχει αρχίσει ακόμη μα θ' αρχίσει γρήγορα: η αντίστροφη μέτρηση για το Τέρας Ανθρωπότητα.

Να γιατί ο πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται μέρα με τη μέρα, σταθερά, απρόβλεπτα, ύπουλα. Όμως, αυτό δεν έχει σημασία πλέον. Τίποτα δεν με σταματά τώρα...
Θυμήσου: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός.
Κι ετοιμάσου για συνταρακτικές ειδήσεις...

"Το βασίλειο της φωτιάς": Αν υπήρχαν ακόμα στη γη όντα σαν τους δεινόσαυρους, πολύ δύσκολα θα εξελίσσονταν οι άνθρωποι σαν είδος. Οι δεινόσαυροι εξαφανίστηκαν όλοι μαζί, ξαφνικά, και αφύσικα γρήγορα εμφανίστηκαν στη θέση τους τα σύγχρονα θηλαστικά. Το γήινο περιβάλλον έχει διαμορφωθεί έτσι ώστε ο άνθρωπος να μην έχει κανέναν σοβαρό αντίπαλο στην κυριαρχία της γης. Πριν από 65 εκατομμύρια χρόνια *κάτι* κατέστρεψε την πανίδα της γης προκειμένου να δημιουργηθεί στη θέση της ένα νέο ζωικό βασίλειο, στα μέτρα του ανθρώπου. Ποιοί διαμορφώνουν τη γη και γιατί;

Σάββατο, 19 Απριλίου 2003

Η Φυλακή του Χρόνου: Επτάωρη έξοδος με την καλή μου φίλη Μαρία Σχοινά. Ανάμεσα στα άλλα, αναπτύξαμε διεξοδική συζήτηση σχετικά με τα μυστήρια του χρόνου. Όμως, τι είναι ο χρόνος; Είναι κάτι μάλλον απροσδιόριστο, που όμως οριοθετεί συνεχώς τη ζωή μας, ενώ εξαντλείται με ρυθμούς όλο και ταχύτερους. Τώρα πιά τα χρόνια περνούν όσο γρήγορα περνούσαν άλλοτε οι μήνες. Δεν υπάρχει λογική ή επιστημονική απόδειξη γι' αυτό -το αισθάνονται όμως όλοι.

Δίνονται διάφορες εξηγήσεις για το φαινόμενο της επιτάχυνσης του χρόνου, όπως η επίδραση της ηλικίας στον άνθρωπο, το αυξανόμενο άγχος στη σύγχρονη κοινωνία, η καθημερινή ρουτίνα, ή ακόμη, η πιθανότητα ορισμένες τεχνολογίες να επηρεάζουν το χωροχρόνο. Δέχομαι όλες τις

παραπάνω αιτιολογήσεις, ωστόσο διαισθάνομαι ότι συμβαίνει και κάτι άλλο, ότι υπάρχει κι άλλος ένας σημαντικός παράγοντας που επηρεάζει τη ροή του χρόνου – σαν κάτι να έρχεται γοργά, μα τι μπορεί να είναι δεν μπορώ να φανταστώ...

Παράλληλα, έχω την εντύπωση ότι άλλοτε πρόφταινα να κάνω περισσότερα πράγματα μέσα σ' ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, πχ μέσα σ' ένα πρωινό. Εδώ και λίγα χρόνια συνειδητοποιώ ότι αυτή η "άδεια" και απλή ζωή που κάνω (δουλειές του σπιτιού μια φορά την εβδομάδα, καθημερινά θελήματα και αγγαρείες για την οικογένεια, ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών) δεν μου αφήνει σχεδόν καθόλου ελεύθερο χρόνο. Αν πάω στο σούπερ μάρκετ και κάνω δυο χαζοδουλειές στο σπίτι, πάει το πρωινό! Γύρω στα είκοσι λεπτά χρειάζομαι μόνο για ν' αλλάξω ρούχα και να ποστιαστώ, το βράδι που γυρίζω από τα μαθήματα. Θα έλεγα, λοιπόν, ότι στη σύγχρονη εποχή ο χρόνος όχι μόνο τρέχει πιο γοργά αλλά και συρρικνώνεται ολοένα.

Η φιλενάδα μου συμφωνεί κι επιβεβαιώνει: "Κάποτε δούλευα στην Παγγαία, φρόντιζα το σπίτι, έβλεπα τις φίλες μου κάθε μέρα, έβγαινα με το γκόμενο κάθε βράδι, είχα και τα χόμπυ μου -και όμως, μου περίσσευε χρόνος! Τώρα δεν δουλεύω, δεν έχω γκόμενο, ούτε κοινωνική ζωή, μα παραδόξως δεν προλαβαίνω να κάνω όσα θέλω και, όντως, μου είναι δύσκολο να πω πού ακριβώς σπαταλιέται ο χρόνος μου!"

Ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι γύρω μας, οι οποίοι φαίνεται ότι βιώνουν μια εντελώς διαφορετική χωροχρονική πραγματικότητα: Σε σχετικά νεαρή ηλικία έχουν ήδη γίνει πετυχημένοι καλλιτέχνες, διάσημοι συγγραφείς, διευθυντές πολυεθνικών, ταυτόχρονα έχουν τέσσερα παιδιά, πλήθος από κοινωνικές υποχρεώσεις, ενώ κάθε τόσο ταξιδεύουν στα πιο απίθανα μέρη του κόσμου. Όλα αυτά μαζί. Πώς τα καταφέρνουν άραγε; Εννοώ, πώς "βγαίνουν" χρονικά;

Μήπως, τελικά, ο χρόνος δεν περνά το ίδιο γρήγορα για όλους; Μήπως είμαι εγκλωβισμένη μέσα σε μια "χωροχρονική φούσκα", όπου ο χρόνος τρέχει σα νερό, έτσι ώστε να μην προφταίνω να κάνω τίποτα – την ίδια στιγμή που ορισμένοι

άλλοι, παραδόξως, βιώνουν ένα πολύ πιο ελαστικό χωροχρονικό συνεχές, οπότε προλαβαίνουν να κάνουν πολύ περισσότερα πράγματα αλλά και τους πηγαίνουν όλα “ρολόι”;

Μεγάλη Παρασκευή, 25 Απριλίου 2003

Σήμερα ολοκληρώνεται το 8ο άλμπουμ με ζωγραφικούς μου πίνακες. Περιέχει έντεκα έργα με φανταστικά, ονειρικά τοπία: *“Ο κόσμος που άφησα πίσω” - “Ατλαντίς” - “Το Στενό του Τρόμου” - “Μια Άλλη Πραγματικότητα” - “Der Burg Oberhofen bei Tunersee” - “Αιωνιότητα” - “Tropical” - “Νικητής Ξανά - “Υγρή Νύχτα” - “Βαμπίρ” - “Μακρινή Ανάμνηση”.*

Νωρίς το πρωί, το ούφο δίπλα μου (ο Τάκης) βάζει νταούλια στο διαπασών, ενώ σκυλοβρίζεται στο μπαλκόνι με κάποιον, ίσως τον πατέρα του, και μας τα πρήζει γενικότερα. Αρχίζω πια να χάνω την υπομονή μου.

Το βράδι πηγαίνω στην περιφορά του Επιταφίου μαζί με τη Λουίζα και τα παιδιά της. Η μικρή Ζαφειρία μου χαμογελά γλυκά και μου δείχνει αγάπες. Για λίγες ώρες ξεχνώ τον Τάκη,

ώσπου επιστρέφω στο σπίτι κατά τις 11:10 τη νύχτα. Με φρίκη διαπιστώνω ότι ο ***ηχητικός πόλεμος*** συνεχίζει να μαίνεται γύρω μου: Ξανά πάλι παντού μουσικές, που αντηχούν τρία στενά παρακάτω. Τα νεύρα μου...

Μεγάλο Σάββατο, 26 Απριλίου 2003

? ***"Σημείον":*** Κατά το μεσημέρι, καθώς περνούσα μπροστά από το μικρό ψιλικατζίδικο που έχει ανοίξει στη γωνία της Μετεώρων, διασταυρώθηκα με τον καθυστερημένο έφηβο γιο της ψιλικατζούς. Με κοίταξε με συμπάθεια και είπε: “Παναγίτσα!”

Αργά τη νύχτα, μετά την Ανάσταση, συγκεντρωθήκαμε όλη η οικογένεια στο διαμέρισμα των γονέων μου, φάγαμε αρνάκι φρικασέ ως συνήθως, κουβεντιάσαμε για τον Τάκη που έχει φλιπάρει για τα καλά, ο Θανάσης δήλωσε με στόμφο ότι “δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα” και μετά σηκώθηκε, μας γύρισε τον πισινό, κατέβασε τα βρακιά και μας έκλασε (!) για να τελειώνουμε στα γρήγορα το αναστάσιμο τραπέζι. Παραδόξως, κανένας δεν έδειξε να ενοχλείται από αυτή τη συμπεριφορά του. Μονάχα εγώ σχολίασα: “Και μετά λέμε για τον Τάκη...”

Λοιπόν, εγώ που *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, δεν θα φερόμουν ποτέ έτσι, σε καμία περίπτωση! Και να σκεφθείς ότι αυτοί λίγο-πολύ τα πιστεύουν όλα τούτα, δηλαδή ότι ο “Υιός του Θεού” αυτοπροσώπως ήλθε στη γη και θυσιάστηκε για πάρτη τους. Τόσο “μούρες” νιώθουν...

Όπως κάθε φορά που μαζευόμαστε για οικογενειακό τραπέζι, έτσι και απόψε, μόλις έφαγε την τελευταία της μπουκιά η κόμισσα Αλίκη πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο και αποχώρησε τρέχοντας, σα να την κυνηγούσαν...

Κυριακή του Πάσχα, 27 Απριλίου 2003

Ωραίο ζεστό πρωινό -ό,τι πρέπει για βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μαμά. Κάποια στιγμή, καθώς περπατάμε, ρίχνω μια φευγαλέα ματιά σε μια σακούλα γεμάτη παλιά παιγνίδια, πεταμένη πλάι σ' έναν κάδο σκουπιδιών. Αμέσως η μητέρα μου

αρχίζει τον εξάψαλμο: “Μην κοιτάς τα σκουπίδια, γιατί αν σε δει κανείς όλη η γειτονιά θα μάθει ότι κοιτάζεις τα σκουπίδια!”

Με πιάνουν τα νεύρα μου και αρχίζω να της φωνάζω ότι ασχολείται συνεχώς μαζί μου κριτικάροντας την παραμικρή μου κίνηση -πράγμα που συνηθίζει από τότε που ήμουν μικρή. Εκείνη θυμώνει και παραπονιέται πως το παρακάνω, πως είμαι πολύ νευρική, πως το παραμικρό το κάνω θέμα. Δεν σταματά με τίποτα τη μουρμούρα, με κάνει έξω φρενών και μου χαλάει τη βόλτα. “Γύρευε τι έχει ακούσει η μαμά σου για σένα!” λέει αργότερα η Μαρία Σχοινά όταν της διηγούμαι τη φάση στο τηλέφωνο...

Uploading και Προορισμός της Ανθρωπότητας: Ως uploading ορίζεται η μεταφορά ενός αρχείου ή προγράμματος από έναν μικρότερο υπολογιστή σε έναν μεγαλύτερο, κεντρικό υπολογιστή. Κάποια στιγμή θα είναι δυνατή ακόμη και η φόρτωση του ανθρώπινου νου (mind uploading) ή, τέλος, η δημιουργία ενός αντιγράφου ασφαλείας του μυαλού (mind backup).

Προς το παρόν αυτό φαίνεται αδιανόητο στον πολύ κόσμο, ωστόσο η εν λόγω διαδιδασία ήδη σχεδιάζεται και περιλαμβάνει τη σάρωση (σκανάρισμα) του εγκεφάλου, την ανάλυσή του και τη δημιουργία μιας ισοδύναμης, ολοκληρωμένης εξομοίωσης του εγκεφάλου. Με άλλα λόγια, η προσωπικότητα ενός ατόμου, καθώς και κάθε φανερό ή κρυφό χαρακτηριστικό του (γνώσεις, σκέψεις, συναισθήματα, ψυχικά χαρακτηριστικά) θα “σκανάρεται” και θα μετατρέπεται σε μικροτσίπ πυριτίου ή κάτι ανάλογο (πχ ένα ρομπότ).

Μόλις ολοκληρώνεται η διαδικασία, ο φορτωμένος νους θα μπορεί να αλληλεπιδρά άμεσα με το (ψηφιακό;) περιβάλλον του, καθώς και με άλλα “φορτωμένα” άτομα σε αυτό. Έτσι, ο άνθρωπος θα αντιγράφεται πλήρως στον ψηφιακό κόσμο, όπου θα έχει πλέον τη δυνατότητα να ζήσει για πάντα! Όλες οι αναμνήσεις, οι σκέψεις, η προσωπικότητά του θα είναι παρόντα στον κυβερνοχώρο και διαθέσιμα σε οποιονδήποτε τα αναζητά.

Παράλληλα, οι εγκέφαλοι που θα έχουν φορτωθεί σε

τεχνητά σώματα (cyborgs) θα μπορούν να προσαρμόζονται σε κάθε φυσικό περιβάλλον, χωρίς να χρειάζονται τροφή ή αέρα για ν' αναπνέουν, ούτε προστασία από τις βλαβερές ακτινοβολίες. Αποστολή τους θα είναι να κατακτήσουν το ηλιακό μας σύστημα, το γαλαξία μας, ή άλλους γαλαξίες, και να δημιουργήσουν εκεί το κατάλληλο φυσικό περιβάλλον (μέσω διαδιακασίας terraforming) για τους βιολογικούς ανθρώπους που θα μεταναστεύσουν από τη γη!”

Σύμφωνα, λοιπόν, με τους σύγχρονους επιστήμονες, οι ανθρώπινες ψυχικές λειτουργίες αποτελούν απλά χημικά παράγωγα του εγκεφάλου. Κατ' αυτούς, δεν υπάρχουν ψυχές, ούτε Θεός. Υπάρχει μονάχα ο παντοδύναμος άνθρωπος ο οποίος, παρά τη γενικευμένη παράνοια και δυστυχία του, δικαιούται να γίνει αθάνατος και να κατακτήσει όλο τον κόσμο – έστω κι αν δεν είναι πια άνθρωπος αλλά ψηφιακά κινούμενα σχέδια! Οι ψηφιακοί Μίκυ Μάους αναμένεται να κατακτήσουν ολόκληρο το Σύμπαν και να γίνουν θεοί στη θέση του Θεού! *Η αρρωστημένη αλαζονία των ανθρώπων σε όλο της το μεγαλείο...*

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι κάποια στιγμή στο μέλλον η επιχείρηση “mind uploading” πετυχαίνει (που θα πετύχει). Μοιραία, θα προκύψουν ορισμένα προβλήματα για τους "εξυπνάκηδες" που θα έχουν “φορτωθεί” στον κυβερνοχώρο: α) Ποιός “φορτώνεται”, τελικά; Η αντιγραμμένη οντότητα θα είναι όντως το ίδιο άτομο με το πρωτότυπο, ή απλά ένα πολύπλοκο λογισμικό; β) Φαντάζομαι ότι θα είναι πολύ εύκολο για κάποιον άλλο, ακόμη πιο "εξυπνάκια" εκτός κυβερνοχώρου, να εντοπίζει και να επεμβαίνει πάνω σε όποιες οντότητες του κυβερνοχώρου γουστάρει, με όποιο τρόπο γουστάρει: Θα μπορεί να αλλάζει τις “μνήμες” τους, τις ικανότητές τους, την πορεία της “ζωής” τους. Θα μπορεί -γιατί όχι;- ακόμη και να τις “αρρωσταίνει” ή να τις σβήνει, ανάλογα με το συμφέρον του. γ) Εξυπακούεται ότι πάντοτε θα υπάρχουν κάποιοι ειδικοί “απέξω”, οι οποίοι θα παρακολουθούν, θα ελέγχουν, θα χρησιμοποιούν και θα διαμορφώνουν τα πάντα και τους πάντες μέσα στον κυβερνοχώρο (= απόλυτη, αιώνια φυλακή).
δ) ***Τρελή Υποψία:*** Δεν αποκλείεται, πάντως, το γνωστό

“φυσικό” Σύμπαν να είναι κι αυτό ένας κατασκευασμένος τρισδιάστατος κυβερνοχώρος, όπου έχουν φορτωθεί (ή φυλακιστεί) μερικά δισεκατομμυρία ψυχές...

Δευτέρα του Πάσχα, 28 Απριλίου 2003

Πρωινή εκδρομή με τους γονείς μου, τη θεία Πηνελόπη, τον άνδρα της τον Χρήστο και τον αδελφό της τον Κώστα, με το αμάξι του τελευταίου. Κατ' αρχήν, περάσαμε από το δικό μου οικόπεδο στη Γαλήνη Μανούτσου, όπου ο βλάχος γείτονας είχε βάλει σκυλάδικη μουσική στο διαπασών. Ύστερα πήγαμε στο οικόπεδο του Κώστα στον Άη-Γιώργη. Εκεί ήταν πολύ καλύτερα, ήσυχα και ειρηνικά. Περπάτησα ξέγνοιαστα στη φύση, σε "χώρες δίχως ανθρώπους", ενώ ο Κώστας πότιζε και οι υπόλοιποι χάζευαν ή συζητούσαν.

Στο μεταξύ, η αδελφή μου και οι γιοί της λείπουν σε διήμερη εκδρομή. Αυτό σημαίνει ότι δυο ολόκληρες μέρες είμαστε μόνοι μας, εγώ και οι γονείς μου -σπάνια εμπειρία. Ηρεμήσαμε, στ' αλήθεια ηρεμήσαμε. Αισθάνομαι υπέροχα ανάλαφρη, σα να έχει σηκωθεί ένα τεράστιο βάρος από πάνω μας. Οι Μαρκάκηδες αναπαράγουν διαρκώς ένα βαρύ, ταραγμένο κλίμα γύρω μας, μια παράδοξη διαταραχή στην ατμόσφαιρα, όπου αιωρείται μόνιμα η απαίτηση: “Πρέπει να είστε όλοι διαρκώς stand-by για να μας υπερετείτε!”. Μας κλέβουν χρόνο, ζωτική ενέργεια, ίσως και “τύχη” -σα να μας τρώνε τη ζωή. Αν έμεναν για πάντα εκεί όπου έχουν πάει, θα ήμουν πανευτυχής. Κατά σύμπτωση, λείπει και ο Τάκης σήμερα. Τέλεια μέρα...

Τρίτη, 29 Απριλίου 2003

Ερωτικό Όνειρο: Ένας όμορφος, ξανθός, σγουρομάλλης νεαρός με πλησιάζει και ζητά να με κουβαλήσει στους ώμους του. Αναρωτιέμαι πώς θα τα καταφέρει: Το σώμα του φαίνεται νευρώδες αλλά μάλλον λεπτό. Ωστόσο, με κουβαλά μέχρι το σπίτι του κι επιμένει να με σηκώνει στην αγκαλιά του καθώς ανεβαίνουμε τα σκαλιά. Καταλήγουμε σε μια μεγάλη τραπεζαρία με τεράστιο παράθυρο που βλέπει σε κήπο. Απέναντι

υπάρχει ένα πάρκο. Η μητέρα του είναι πολύ νέα, έχουν και υπηρέτρια. Καθόμαστε στο μεγάλο τραπέζι κι αρχίζει να μου μιλά για τη ζωή του. Αισθάνομαι πολύ ευχάριστα...

Οι Μαρκάκηδες λείπουν ακόμη. Το μεσημέρι έκανα τον Ιερό Οραματισμό και καπάκι μια άσκηση χαλάρωσης, απολαμβάνοντας την κάθε στιγμή. Σπάνια πέφτω τόσο βαθιά. Σαφώς, λοιπόν, η παρουσία και μόνο των Μαρκάκηδων δημιουργεί έντονη ταραχή στην ατμόσφαιρα. Τα κατάφερνα πολύ καλύτερα την εποχή που δεν έμεναν μαζί μας, πριν από 10-12 χρόνια...

Ο προσωπικός μου πόλεμος: Κατά τη διάρκεια της κάθε μέρας αντιμετωπίζω έναν πολυμέτωπο, ατέρμονο πόλεμο. Πρέπει να πολεμώ την ανία, τον χρόνο που φεύγει σα νερό, τη φασαρία του περιβάλλοντος, το άγχος της επιβίωσης, την ανθρώπινη κακία, τις παγίδες του Matrix, κλπ. Είμαι υποχρεωμένη να ελέγχω χιλιάδες αστάθμητους παράγοντες για να διατηρώ μια στοιχειώδη ψυχική ηρεμία και μην παρεκκλίνω από τον σκοπό μου.

Η νύχτα, όμως, είναι η ώρα για ξεγνοιασιά και χαλάρωση! Τη νύχτα θέλω να νιώθω απόλυτα ελεύθερη και ήσυχη, γι' αυτό δεν ανέχομαι κανέναν πλάι μου στο κρεβάτι, ούτε προσπαθώ πια σοβαρά να ελέγξω τα όνειρά μου. Την εποχή ονειρευόμουν συνειδητά δεν είχε ενταθεί τόσο ο πόλεμος του Πλέγματος εναντίον μου. Τώρα, όμως, το μόνο που θέλω τη νύχτα, είναι να ηρεμώ και να μένω απερίσπαστη στον Σκοπό μου. Τώρα ξέρω ποιά είμαι και τι κάνω...

Τετάρτη, 30 Απριλίου 2003

Οι Μαρκάκηδες είναι ξανά εδώ. Προς το παρόν δεν ακούγονται σπουδαίοι θόρυβοι (εκτός απόν τον Θανάση, ο οποίος σκούζει ή βελάζει ασταμάτητα, όπως πάντα), ωστόσο δεν καταφέρνω να κάνω βαθιά άσκηση διαλογισμού. Ακόμη κι όταν υπάρχει ησυχία, απλά και μόνο η παρουσία των Μαρκάκηδων γεννά μια παράδοξη διαταραχή στην ατμόσφαιρα...

"The Doors": Ο Τζιμ περπατά καμαρωτός κάτω από τον λαμπερό ήλιο, ανάμεσα στους φοίνικες της Venice Beach, μια καλοκαιρινή μέρα του '65. Η συνάντηση με την όμορφη, ξανθιά

φιλενάδα του. Καθισμένος σ' ένα υπαίθριο μπαρ μαζί με τον Ρέυ, συζητούν για τη μουσική και τα όνειρά τους. Μαγικές στιγμές στο χρόνο, που δεν θα επαναληφθούν ποτέ.

Τόσο καταπληκτικές εμπειρίες, τόση δόξα και χρήμα σε μια τόσο σύντομη ζωή... Και τι "τύχη": Οι ιδιοκτήτες δισκογραφικών εταιρειών και οι μάνατζερ βρίσκονταν πάντα στο σωστό τόπο και χρόνο για να τους δουν και να τους κλείσουν συμβόλαια...

Παρασκευή, 2 Μαΐου 2003

Θέλω να φύγω από το σπίτι μου! Μισώ αυτή τη γειτονιά, μισώ αυτό το σπίτι! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει φτάσει πλέον στο απροχώρητο: Ο τρελός δίπλα έχει αλαλιάσει τελείως και βάζει μουσικές στο διαπασών από τις 8:00 το πρωί μέχρι τις 11:00 τη νύχτα, ασταμάτητα!

Σε μια στιγμή, σήμερα το απόγευμα, σπάσανε τα νεύρα μου, έχασα την ψυχραιμία μου κι έβαλα τις φωνές στους γονείς μου απαιτώντας να κάνουν κάτι, να σταματήσει αυτή η τρέλα! Ο πατέρας μου, αδιάφορος και ψυχρός όπως πάντα, σήκωσε τους ώμους και δήλωσε ότι: "Εμένα δεν μ' ενοχλεί". *Πράγμα* ***μυστήριο****, πάντως: Ούτε οι υπόλοιποι γείτονες μοιάζουν να ενοχλούνται. Ίσως επειδή όλοι τους είναι "ένα"...*

Το βράδι ο μπαμπάς έτυχε να δει στον κήπο της την κυρία Λεμονιά, η οποία μένει στο ισόγειο ακριβώς δίπλα μας, δυο ορόφους κάτω από τον Παναγιώτη.

"Τι γίνεται με αυτόν εκεί πάνω;" τη ρώτησε ήρεμα.

"Πρέπει όλοι να δείχνουμε κατανόηση για τον Τάκη, διότι έχουμε κι εμείς παιδιά!" του απάντησε εκείνη με στόμφο.

Φαίνεται, λοιπόν, πως όλοι οι άλλοι γείτονες είναι "υπεράνω"· εγώ είμαι η μοναδική που ενοχλείται από τα αφύσικα νταούλια του μουρλού. Πάντως, ο ανηψιός μου ο Γιάννης παραδέχεται πως: "Ο Τάκης είναι ψυχοπαθής, παίρνει ναρκωτικά, φορά γυαλιά ηλίου συνεχώς, του λείπουν δόντια κι έχει πολύ αραιό μούσι. Δεν είναι να του μιλάει κανείς".

Η φίλη μου η Λουίζα, η οποία εργάζεται σε δικηγορικό γραφείο, με πληροφορεί τα εξής: Η περίπτωση υπάγεται σε

ειδικές διατάξεις του ποινικού νόμου. Θεωρείται ενόχληση εκ προθέσεως, πρόκληση, εξύβριση. Μπορώ να κάνω μήνυση στο μαλάκα, όμως πρέπει πρώτα να του μιλήσω, να φέρω και την αστυνομία δυο ή τρεις φορές. Μετά θα του στείλω εξώδικο.

Καλό μα πολύπλοκο, ούτε ξέρω πώς θα αντιδράσει ο μουρλός. Μπορεί να τον πληρώσω χρυσό στα δικαστήρια και να μη βγάζω άκρη για χρόνια. Αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα, είναι για ανθρώπους με "άκρες" και "βύσματα"...

Στο μεταξύ, ζω σ' ένα καθεστώς τρομοκρατίας: Ακόμη κι όταν επικρατεί ησυχία, εγώ τρέμω μήπως αρχίσει ξαφνικά ο τρομερός σαματάς από δίπλα! Όλη μέρα η σκέψη μου στριφογυρίζει γύρω από τον Παναγιώτη και τις μουσικές του. Περνώ την ημέρα μου μαζεμένη στην κουζίνα, φορώντας ωτοασπίδες και με αναμμένο ανεμιστήρα, ώστε ο βόμβος του να σκεπάζει κάπως το πανδαιμόνιο! Και πάλι, όμως, τα νταούλια αντηχούν πανίσχυρα σε ολόκληρο το διαμέρισμά μου. Σκέτη τρέλα! Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω!

... Παρόλα αυτά, όταν έρχονται στα μεσάνυχτα εγώ οραματίζομαι πιστά την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** μου. Το γνώριμο, θαυμάσιο συναίσθημα ενεργοποίησης και ολοκλήρωσης με συνεπαίρνει ακόμη μια φορά.

?! *Κυριακή: Πάνω από 160 νεκροί στην ανατολική Τουρκία από σεισμό.*

Κυριακή, 4 Μαΐου 2003

Έχω ήδη αρχίσει να ψάχνω για άλλο σπίτι, ως τώρα χωρίς επιτυχία: Οι ενοικιαστές ζητούν πάνω από 300 ευρώ το μήνα για βοηθητικά δωματιάκια 15 μ2, χωμένα πίσω από θορυβώδεις πολυκατοικίες. Προς το παρόν, έχω βάλει στο μάτι ένα δώμα 20 μ2 στον 5ο όροφο, παραθαλάσσιο, στη Βούλα. Πήρα μερικές φορές τηλέφωνο μα τελικά δεν πήγα καν να το δω επειδή η ενοικιάστρια μου φάνηκε πολύ τσαούσα: “Ξαναπάρε αύριο” ... “Γιατί δεν πήρες χθες;” ... “Το θέλουν κι άλλοι πολλοί” ... “Έλα τώρα αμέσως αλλιώς φεύγω!”.

Πάντως, χρειάζεται προσοχή: Μια κουβέντα είναι να αφήσω το δικό μου σπίτι και την οικογένειά μου για να πάω στο

νοίκι -γύρευε σε τι τρελούς μπορεί να πέσω πάλι. Επιπλέον, φοβάμαι ότι ακόμη κι αν καταφέρω να βρω μια καλή γκαρσονιέρα, με κάποιο απίθανο τρόπο ο *ηχητικός πόλεμος* θα με ακολουθήσει...

Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ ν' αδιαφορήσω για την κατάσταση. Πρόκειται για ένα αρρωστημένο φαινόμενο, με αθροιστική δράση στον ψυχισμό μου, που νιώθω ότι με επηρεάζει αρνητικά με χιλιάδες ορατούς και αόρατους τρόπους: Όσο περνά ο καιρός γίνομαι όλο και πιο νευρική κι ευερέθιστη, αναπτύσσω φοβία και ψύχωση: Ακόμη κι όταν δεν ακούγεται τίποτα, εγώ τρέμω πότε θα ξεκινήσει ξανά η φασαρία! Ορισμένες φορές, μάλιστα, δεν αποκλείεται να ακούω τούμπανα χωρίς να υπάρχουν! Δεν μπορώ πια να συγκεντρωθώ σε τίποτα, με διακατέχει μια συνεχής ανησυχία, αδυνατώ πλέον να μείνω στο σπίτι μου: Όποτε θέλω να μελετήσω ή να γράψω, τρέχω σε στάσεις λεωφορείων -οι οποίες είναι αντικειμενικά πολύ πιο ήσυχες από το διαμέρισμά μου!

Τελευταία, μάλιστα, ο πόλεμος έχει κλιμακωθεί: Εδώ και κανένα μήνα, εκτός από τον Τάκη μουσικές με τις ώρες βάζει και ο Νίκος, ο οποίος μένει ακριβώς από κάτω του, στη μεσοτοιχία μας! *Το να έχεις έναν τρελό φασαριόζο γείτονα κολλητό στο διαμέρισμά σου είναι ατυχία. Το να έχεις δυο είναι συνομωσία...* Επίσης, τα ανήψια μου δεν μένουν στιγμή ήσυχα: σηκωπιθώνονται ασταμάτητα, χτυπούν συνεχώς τα έπιπλα με πάθος, βάζουν μουσική στο στέρεο ή ουρλιάζουν ακατάπαυστα, όλες τις ώρες της ημέρας! Ο Γιάννης ειδικότερα, μόλις αγόρασε ένα τουμπερλέκι και το κοπανάει με υπερβάλλοντα ζήλο κάθε φορά που ακούει μουσική, δηλαδή γύρω στις τέσσερις ώρες την ημέρα! Όλη αυτή η αφύσικη κατάσταση με τρελαίνει, όσο κι αν αντιστέκομαι. Τι μου δίνει χαρά πλέον; Μόνον ένα όραμα: *Η καταστροφή τους. Η εξάλειψη του ανθρώπινου γένους. Αυτό ονειρεύομαι...*

Σάββατο, 10 Μαΐου 2003

Απόψε είμαι καλεσμένη στο γάμο της Ντένιας. Παντρεύεται το Δημήτρη, ένα καλό παιδί που γνώρισε μέσω

αλληλογραφίας: Πριν από τρία χρόνια, ο Δημήτρης για πρώτη φορά στη ζωή του αποφάσισε να ανταποκριθεί σε αγγελία για αλληλογρραφία – και συγκεκριμένα σ' εκείνη που είχε βάλει η Ντένια στο Τηλέραμα. Η φίλη μου, απογοητευμένη από τους άνδρες που είχε γνωρίσει ως τότε με αυτό τον τρόπο, έκανε πέντε μήνες να απαντήσει στο γράμμα του αλλά κι εκείνος αμέλησε άλλο τόσο καιρό μέχρι να της στείλει το επόμενο γράμμα. Τελικά, όμως, συναντήθηκαν, τα βρήκαν κι έκτοτε η σχέση προχωρά ομαλά. *Όταν είναι να γίνει κάτι γίνεται. Πρέπει μόνο να φθάσει η κατάλληλη στιγμή...*

Η τελετή του γάμου λαμβάνει χώρα στον Άγιο Νικόλαο Πατησίων: Ελάχιστοι καλεσμένοι, δεν ξεπερνούν τα τριάντα άτομα. Ο κουμπάρος, ένα 18χρονο μαμούχαλο, σταυρώνει τα στέφανα πάνω από τα κεφάλια των νεονύμφων όχι τρεις φορές όπως πρέπει, αλλά μόνο μία· επιπλέον, τα τσουγκρίζει κιόλας.

Μετά από πολύ καιρό, συναντώ την Ξανθή μαζί με δυο φίλες της, τη Βάγια και την Έφη, επίσης καλεσμένες στο γάμο. Όλες ανύπαντρες, μένουμε τελευταίες μετά το μυστήριο, μπαίνουμε στη γραμμή και η Ντένια μας πετάει τη νυφική ανθοδέσμη. Κάποιο φως με στραβώνει, δεν τη βλέπω που έρχεται προς το μέρος μου και η ανθοδέσμη πέφτει κάτω, πλάι στα πόδια μου. Μετά από λίγες στιγμές αμηχανίας, τη σηκώνει η διπλανή μου, η Έφη.

Όταν φεύγουμε τελικά από την εκκλησία, η Ξανθή προτείνει να πάμε οι τέσσερίς μας σε μια κοντινή καφετέρια. Δέχομαι με χαρά: Μου φαίνεται καλή ιδέα να βρεθώ ξανά σε μια πολυμελή παρέα, μετά από τόσο καιρό μοναξιάς.

Σύντομα διαπιστώνω ότι η Βάγια δεν πολυμιλάει· όμως η Έφη (στα 35 της προσπαθεί να βγάλει το νυχτερινό λύκειο) μόλις ακούει ότι εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, γίνεται αμέσως δύσπιστη, αλαζονική και ειρωνική:
"Μα πώς διδάσκεις; Έχεις σπουδάσει τίποτα, ή απλώς ξέρεις λίγα αγγλικά;"
"Έχω τελειώσει Αγγλική Φιλολογία στην Αγγλία!" της απαντώ σταθερά και ήρεμα.
"Και γιατί δεν μπόρεσες να βρεις μια δουλειά;"

“Έχω δουλέψει παλαιότερα σε εταιρείες αλλά βρίσκω ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα με καλύπτουν πολύ καλύτερα οικονομικά. Επιπλέον, είναι μια απασχόληση που μου αρέσει” της εξηγώ, πάντα ήρεμα.
“Ναι, αλλά πως με τέτοια προσόντα δεν μπορείς να βρεις μια δουλειά;” επιμένει με προκλητό ύφος.
“Δεν ενδιαφέρομαι για δουλειά επειδή έχω μια δουλειά! Άλλωστε, μέσα σε δυο ώρες ιδιαιτέρων μαθημάτων κερδίζω τα ίδια που θα κέρδιζα αν δούλευα οκτάωρο σε κάποια εταιρεία”. *Ποιό κομμάτι δεν καταλαβαίνεις; μου ήλθε να της πω.*
“Ναι, αλλά τα βιβλία που διδάσκετε όλες εσείς δεν είναι καλά γιατί δεν περιέχουν μετάφραση των κειμένων κι έτσι εγώ δυσκολεύομαι να διαβάσω τα αγγλικά που κάνουμε στο σχολείο!” συνεχίζει απτόητη.
“Φαίνεται πως είναι πολύ δύσκολα για σένα. Πρέπει, απλά, να βρεις βιβλία που να ειναι στο επίπεδό σου”.
“Και να κάνω έξι χρόνια για να πάρω Lower; Υπάρχουν μέθοδοι που τα μαθαίνεις σε ένα χρόνο!”
“Αυτά είναι σαχλαμάρες! Δεν φθάνεις από το μηδέν στο Lower μέσα σ' ένα χρόνο! Όσοι τα λένε αυτά κοροϊδεύουν τον κόσμο!” της απαντώ κοφτά.
“Δεν πάμε να φύγουμε;” πετάγεται τότε η Ξανθή, φανερά ενοχλημένη.
Έτσι, η συγκέντρωση διαλύεται μέσα σε μια ώρα (το πολύ) από τη στιγμή που καθήσαμε στο τραπέζι.

Πάντως, μου φαίνεται ***μυστήριο****:* Γιατί όλοι, γνωστοί και άγνωστοι, απορούν κι εξίστανται μόλις ακούνε ότι εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών; Τόσο απίθανο τους φαίνεται πια; Ούτε αστροναύτης να έλεγα ότι είμαι! Από την άλλη πλευρά, ακούω συχνά διάφορες ξιπασμένες κότες να κομπάζουν ότι διαθέτουν διπλώματα γιατρού, δικηγόρου, αρχιτέκτονα, αεροναυπηγικής, καλών τεχνών (όλα αυτά μαζί!) κι όμως, κανείς δεν απορεί, κανείς δεν αμφισβητεί. Αντίθετα, όλοι εκδηλώνουν άκρατο θαυμασμό. Προφανώς, το Τέρας απορεί και ανησυχεί: *Πώς αυτή, ξένη ανάμεσά μας, που την πολεμάμε ανελέητα μέρα-νύχτα, καταφέρνει έστω αυτά τα λίγα*

που καταφέρνει; Ανεπίτρεπτο!

Φθάνοντας πίσω στο σπίτι, αργά τη νύχτα, ακούω δημοτικά τραγούδια στο διαπασών -με πιάνουν τα νεύρα μου. Αφήνω τη μπομπονιέρα στην κουζίνα προσωρινά και τότε εφορμά, μέσα από την πιατοθήκη, ένα τεράστιο ποντίκι! Βγαίνω έξω από το δωμάτιο και κλείνω την πόρτα για να το παγιδεύσω.

Το επόμενο πρωί, βρίσκουμε το ποντίκι κρυμμένο μέσα σ' ένα ντουλάπι και το σκοτώνει ο Γιάννης μ' ένα όπλο που ρίχνει πλαστικά βλήματα. Παίρνω την μπομπονιέρα, πετάω τα κουφέτα και κρατάω μόνο τον πορσελάνινο κρίνο...

Πολλά τα ***σημάδια της μοίρας***, δεν έχω καλά προαισθήματα, μα δεν είμαι σίγουρη αν είναι για το γάμο (ελπίζω όχι· η Ντένια είναι καλή κοπέλα) ή για μένα (μαθημένα τα βουνά στα χιόνια)...

Κυριακή, 11 Μαΐου 2003

Απογευματινή συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά: Παίρνω βαθιά ανάσα και αρχίζω να της διηγούμαι λεπτομερώς τα αλλόκοτα προβλήματα που αντιμετωπίζω πιά σε μόνιμη βάση: τις αφύσικες μουσικές του Παναγιώτη, το τουμπερλέκι του Γιάννη, τα ασταμάτητα κοπανήματα του πατέρα μου στην αυλή και στην ταράτσα πρωί-μεσημέρι-βράδι.

“Άτυχο είσαι, άτυχο!” μου κάνει αυθόρμητα.

“Θα έχεις ακούσει διαφόρων ειδών προβλήματα που έχει ο κόσμος: επαγγελματικά, ερωτικά, οικογενειακά κλπ. Τέτοιου είδους πρόβλημα, σαν το δικό μου, έχεις ξανακούσει;” τη ρωτώ.

“Όχι! Όχι!” αναφωνεί προβληματισμένη.

Συνεχίζω τα παράπονα για αρκετή ώρα, ώσπου η Μαρία με διακόπτει: “Σου έχει κάνει ζημιά ο μαλάκας!” λέει, και ξέρω πως έχει δίκιο.

“Το θέμα είναι πως δεν μπορώ πια να υπομείνω αυτή την κατάσταση! Έχω αποφασίσει να νοικιάσω το σπίτι μου και να πάω να κατοικήσω αλλού! Έχω ήδη αρχίσει το ψάξιμο”, συνεχίζω εκνευρισμένη.

“Κάποτε γνώριζα κάποιον που έμενε μόνιμα σε ξενοδοχεία! Να μια καλή λύση!”

“Ωραία ιδέα, μα κάτι τέτοιο θα στοιχίζει υπερβολικά”.
“Σωστά· τελικά, όταν υπάρχουν λεφτά, υπάρχουν και λύσεις!” δηλώνει σοβαρά η Μαρία. Ύστερα με συμβουλεύει να κάνω υπομονή κανένα εξάμηνο, να δω πως θα πάει η κατάσταση τώρα που θα μένω στο ισόγειο, και μετά ν' αποφασίσω.
“Για λόγους που εμείς δεν καταλαβαίνουμε, μπορεί η κατάσταση να αλλάξει τώρα που θα μετακομίσεις κάτω, στο δικό σου σπίτι!” καταλήγει.
“Αν δεν διορθωθεί η κατάσταση γρήγορα, θα φύγω, να πάω να μείνω σε άλλη περιοχή”, επιμένω.
“Δηλαδή, το αν εσύ μείνεις στο σπίτι σου ή όχι, εξαρτάται απο την κάβλα αυτού του μαλάκα!” συμπεραίνει η φίλη μου.

Στη συνέχεια, η Μαρία μου εκμυστηρεύεται τη δική της ανάλογη ιστορία: “Σε καταλαβαίνω, κορίτσι μου. Τα ξέρω αυτά, τα ξέρω! Κι εγώ, την εποχή που ζούσα στο Ψυχικό με την οικογένειά μου, είχα παρόμοιο πρόβλημα: Το σπίτι μας είχε μεσοτοιχία με μια ταβέρνα, ακριβώς απέναντί μας υπήρχε στρατώνας, οι φαντάροι έρχονταν καθημερινά στην ταβέρνα και φώναζαν, χόρευαν και ποδοβολούσαν μέχρι αργά τη νύχτα!”
“Κατάλαβα· ωστόσο, αυτό θα γινόταν από κάποια ώρα και μετά, όχι όλη μέρα”, παρατηρώ εγώ.
“Από τις 8:00 το βράδι και ύστερα. Μα και την υπόλοιπη μέρα δεν είχαμε ησυχία, επειδή στον πατέρα μου άρεσε να κάνει μερεμέτια και να σφυροκοπάει όλη μέρα!” συμπληρώνει.

Αναμφίβολα, η Μαρία Σχοινά κι εγώ έχουμε κοινή μοίρα: βιώνουμε τις ίδιες απίστευτες εμπειρίες, απίθανη κακοδαιμονία μας κυνηγά διαρκώς, γι' αυτό και μπορούμε να κατανοούμε η μια την άλλη, σα να είμαστε αδελφές ψυχές, μόνες μας εναντίον όλων.

Δευτέρα, 12 Μαΐου 2003

Η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα και ακούω (ξανά!) νταούλια στο διαπασών, από δίπλα. Η μεσοτοιχία δονείται ολόκληρη από το σαματά κι εγώ βγαίνω εκτός εαυτού! Η απόγνωση και ο θυμός δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα μέσα μου. Αποφασίζω να “κάψω” αμέσως τον Τάκη, με ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό*** που μου έχει εξηγήσει η Μαρία Σχοινά:

Πάνω σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί γράφω το όνομα του εχθρού με μεγάλα αραιά γράμματα, καθώς και το όνομα της μητέρας του: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΑΡΙΦΗΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
Στη συνέχεια, βάζω φωτιά στην άκρη του χαρτιού και παρατηρώ συγκεντρωμένη ένα-ένα τα γράμματα που καίγονται, ενώ ο *θυμός* βράζει μέσα μου. Μόλις καίγεται και το τελευταίο γράμμα, το Π, αισθάνομαι ανακούφιση -λες και ο εχθρός έχει ήδη φύγει από τη μέση...

Τετάρτη, 14 Μαΐου 2003

Είμαι μόνη μου στη στάση και περιμένω λεωφορείο για

να πάω στην Κάτω Γλυφάδα, όταν με πλησιάζουν δυο νεαροί.
“Πού είναι η στάση των λεωφορείων;” με ρωτά ο ένας.
“Εδώ”, απαντώ και αναρωτιέμαι: *Μα καλά, δεν βλέπει;*
“Και τι είναι εδώ;” μου κάνει κι εγώ αρχίζω να τα χάνω.

Τότε ακριβώς, αισθάνομαι κάτι να τραβάει την τσάντα που κρατώ στο αριστερό μου χέρι. Αυθόρμητα γυρίζω και βλέπω τον άλλο νεαρό που προσπαθεί να μου αρπάξει την τσάντα. Αυθόρμητα, σφίγγω το λουρί αμέσως. Ο νεαρός τραβάει πιο δυνατά, μα κι εγώ σφίγγω δυνατότερα. Εκείνος τραβάει από δω, εγώ τραβάω από εκεί, μα δεν μπορεί να μου πάρει την τσάντα. “Άστην κάτω, βλάκα!” του φωνάζω.

Εντέλει, οι δυο τους τα παρατάνε και το σκάνε τρέχοντας. Νιώθω μια σχετική υπερηφάνεια που κατάφερα να αποφύγω την κλοπή, ενώ απορώ για τους νεαρούς: Φαίνονταν καλά παιδιά...

Παρασκευή, 16 Μαΐου 2003

Η μετακόμιση κοντεύει να τελειώσει και όλα είναι άνω κάτω εδώ, στο ισόγειο. Η νέα μου κατοικία δεν μ' εμπνέει καθόλου, για οποιαδήποτε μαγική δραστηριότητα. Ίσως πρέπει να βρω άλλο χώρο γι' αυτή τη δουλειά -ίσως εκτός σπιτιού...

Κι όμως, τελικά αποφασίζω να φέρος εις πέρας την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, έστω χωρίς τα σύνεργά μου, που βρίσκονται πια κάτω: Χρησιμοποιώ μόνο έναν αναπτήρα αντί για “ψυχόσπαθο”, που τον ανάβω καθώς τον υψώνω προς τον ουρανό κι εκφέρω το ξόρκι “Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα”, ξανά και ξανά και ξανά!

Βαθιά μέσα μου νιώθω τον *θυμό,* την ένταση του σκοπού, την ενέργεια να με κατακλύζει. Όλα αυτά μέσα στην άδεια πια κουζίνα του 2ου ορόφου.

?! *Την Κυριακή γίνονται φονικές πλημμύρες στην Κίνα με πάνω από 60 νεκρούς. Επίσης, πλημμύρες στη Σρι Λάνκα με περισσότερους από 300 νεκρούς. Πιθανότατα, το “στήσιμο” της Τελετουργίας δεν μετρά τόσο. Περισσότερο μετρά το συναίσθημα.*

Σάββατο, 17 Μαΐου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι η Κοντσανίτα, η Βασίλισσα των Παραισθήσεων. Εξωτερικά μοιάζω με μελαμψή Ινδιάνα πριγκίπισσα. Βγαίνω μ' ένα βρυκόλακα, για να τον παρακολουθώ. Μαζί μας έρχεται κι ένας κυνηγός βρυκολάκων. Οι δυο τους δεν γνωρίζουν ποια είμαι, καθώς περπατάμε μαζί στο φεγγαρόφωτο, ανάμεσα στις φυλλωσιές. Τότε, μια άγνωστη γυναίκα έρχεται και αποκαλύπτει στο βρυκόλακα ποιά είναι στ' αλήθεια η Κοντσανίτα: "Αυτή που Εξαπατά τους Ανθρώπους". Δεν ανησυχώ, καθώς σκοπεύω να τους αποκαλύψω την αληθινή μου ταυτότητα και να συνεργαστώ μαζί τους...

Απογευματινή επίσκεψη στην καλή μου φίλη, τη Λουίζα. Απόρησε κι αυτή με τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω, έδειξε κατανόηση και μου πρότεινε να κάνω μήνυση στον Τάκη – σαφώς, δεν πρόκειται να καταφύγω σε μια τέτοια λύση. Στη συνέχεια μιλήσαμε για τη μετακόμιση: Της είπα ότι στο εξής θα μένω στο ισόγειο και ανέφερα πως εκεί υπάρχει τζάκι. Η άμεση, έντονη αντίδραση της φιλενάδας μου πραγματικά με εξέπληξε: "Τιιι; Έχεις τζάκι; Τι να το κάνεις εσύ το τζάκι; Σου τρώει χώρο στο σαλόνι! Βγάλ'το! Βγάλ'το! Πέταξέ το!". Ησύχασε μονάχα όταν τη διαβεβαίωσα ότι θα το σκεφτώ. Λεπτομέρεια: Στο σπίτι της Λουίζας δεν υπάρχει τζάκι...

Τέλος Εποχής

Δευτέρα, 19 Μαΐου 2003

Έχω πλέον εγκατασταθεί για τα καλά στο ισόγειο. Ο πατέρας μου το έχει βάψει όμορφα, σε παλ χρώματα, ωστόσο ο χώρος με απωθεί. Κατ' αρχήν, ξέρω ότι θα ακούω ακόμη περισσότερους θορύβους απ' ότι στο πάνω διαμέρισμα, εφόσον εδώ ακούγονται και τα κλαπατσίμπανα του Τάκη, και η φασαρία των ανηψιών ακριβώς από πάνω μου, και το συνεχές μπάχαλο από τη διπλανή πολυκατοικία, και οι φωνές από το δρόμο.

Κι όμως, σ' αυτό το σπίτι έζησα τα παιδικά μου χρόνια, τότε που ήμασταν οικογένεια ενωμένη και σχετικά φυσιολογική. Τότε ένιωθα προστατευμένη από τον κόσμο και ονειρευόμουν ένα λαμπρό, αν και όχι τόσο ξεκάθαρο, μέλλον. Όμως, δεν ανήκω πια σε αυτό το σπίτι. Αυτός ο χώρος δεν είναι για μένα, το νιώθω. Τέτοιου είδους κατοικίες είναι φτιαγμένες για οικογένειες με παιδιά, όχι για μοναχικούς σκεπτόμενους ανθρώπους σαν εμένα.

Βέβαια, οι πόλεις δεν ενδείκνυνται για σοβαρή πνευματική εργασία:. Πολλή φασαρία, πολλές διαταράξεις, πολλοί περισπασμοί που καταστρέφουν την αυτοσυγκέντρωση. Το αστικό περιβάλλον δεν είναι κατάλληλο για σκεπτόμενα όντα, είναι για εργάτες που φεύγουν την αυγή για τη δουλειά κι επιστρέφουν το σούρουπο για να δουν λίγη τηλεόραση και να πάνε για ύπνο...

Δεν αντέχω να μένω εδώ μέσα. Φροντίζω να λείπω όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες. Αισθάνομαι σα να με διώχνει το ίδιο το σπίτι: ψυχρό, σκοτεινό, θορυβώδες, εχθρικό. Ακόμη κι όταν δεν ακούγονται μουσικές, εγώ ταράζομαι σα να ακούγονται. Δεν μπορώ να μένω ούτε λεπτό εκεί μέσα. Νιώθω σα να διαλύομαι...

Νοσταλγώ ήδη το διαμέρισμα στον 2ο όροφο, όπου πέρασα μια ολόκληρη δεκαετία, η οποία τώρα πια φαντάζει σαν να ήταν μονάχα μια μέρα. Εκεί πάνω έζησα χρόνια ελπίδας, που

αναπωλώ με νοσταλγία. Έρχονταν οι φίλες μου κάποτε εκεί: η Νινέτα, η Ελένη, η Ξανθή, η Νεφέλη, η Ουρανία. Δημιούργησα την Σάντρα Άντερσον εκεί πάνω, ζωγράφισα ονειρικούς πίνακες, εμπνεύστηκα την "Ηλιακή Αρκάνα" εκεί πάνω. Τώρα, τα κορίτσια δεν τα βλέπω πια. Ούτε συνεχίζω τις απίθανες περιπέτειες της Σάντρας στο διάστημα. Όσο για την "Ηλιακή Αρκάνα", τη χρησιμοποιώ σπάνια, για να λέω τα χαρτιά σε άτομα που δεν το αξίζουν.

Κατέβηκα με την Υπέρτατη Τελετουργία κάτω. Το διαισθάνομαι, όμως, "δεν τραβάει". Δεν γίνεται τίποτα εδώ κάτω. Έχω διαρκώς την έντονη αίσθηση ότι μια αόρατη, ακαθόριστη μα ισχυρότατη διατάραξη καθιστά την ατμόσφαιρα εξαιρετικά αρνητική -δεν την αντέχω...

Εξακολουθώ ν' αναζητώ μανιωδώς άλλο χώρο διαμονής αλλά τι παράξενο: Περιπλανιέμαι καθημερινά σε πάρα πολλούς δρόμους, όλα τα σπίτια φαίνονται παραμυθένια ήσυχα σε σύγκριση με το δικό μου, ωστόσο οι γκαρσονιέρες που εγώ βρίσκω για ενοικίαση είναι όλες θορυβώδεις, στενόχωρες, παμπάλαιες, πανάκριβες τρώγλες. Επιμένω στο ψάξιμο, παρόλα αυτά. Όσο κι αν δεν θέλω να το παραδεχθώ, το βλέπω ξεκάθαρα: Έχω πέσει σε "χοντρό λούκι" και δεν έχω ιδέα πώς θα βγω -αν βγω ποτέ...

Τετάρτη, 21 Μαΐου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανακαλύπτω παγκόσμιες συνομωσίες σχετικά με εξωγήινους που ζουν ανάμεσά μας. Η κίτρινη φυλή είναι υβριδική· για παράδειγμα, Κορεάτες δάσκαλοι του καράτε με περίεργα μεμβρανώδη αυτιά. Διηγούμαι τα καθέκαστα σε ένα φίλο μου, αφού πρώτα παίρνω μέσα από μια κρυφή θυρίδα ένα τετράδιό μου με χρήσιμες σημειώσεις. Φθάνοντας στο σπίτι, συστήνω τον νεαρό στην οικογένειά μου. Η αδελφή μου του γλυκομιλά και του τραβά την προσοχή. Εκείνος παρασύρεται, ξεχνώντας εντελώς ότι εγώ έχω να του φανερώσω συνταρακτικές αποκαλύψεις. *Ερμηνεία: Ό,τι και να κάνω, η αδελφή μου καταφέρνει πάντα να κερδίζει τις εντυπώσεις και να μου κλέβει την παράσταση*...

Βέβηλες σκέψεις: Η ζωή μου θα είχε εξελιχθεί πολύ καλύτερα αν δεν είχε χτιστεί ποτέ η διπλανή πολυκατοικία εξ αδιαιρέτου μ' εμάς. Αν όλο το οικόπεδο ήταν δικό μας, αν δεν είχαμε ανώμαλους γείτονες ακριβώς στη μεσοτοιχία μας. Αν οι πλούσιοι συγγενείς μας στον Κορυδαλλό δεν είχαν αρνηθεί να μας το πουλήσουν τότε που το είχε ζητήσει ο πατέρας μου, στις αρχές της δεκαετίας του '70. Από τότε που χτίστηκε αυτό το τερατούργημα δίπλα μας, όλα μας πήγαν θεόστραβα. Σα να κόπηκε η τύχη μας μαζί με το οικόπεδο...

Αν δεν είχε γεννηθεί ποτέ η αδελφή μου η Αλίκη και τα υπεραπαιτητικά κουτσούβελά της, τώρα θα έμενα σε μια ήρεμη μονοκατοικία. Οι γονείς μου δεν θα είχαν γεράσει πριν της ώρας τους. Ίσως κι εγώ να είχα αναπτυχθεί διαφορετικά χωρίς την διαρκή σύγκριση με την σταρ αδελφή μου. Ίσως να είχα παντρευτεί, ίσως όχι. Σίγουρα, όμως, θα ήμουν ήσυχη, ανέμελη και πάμπλουτη...

Αν δεν είχα αλλάξει σχολείο τον Σεπτέμβριο του '77, ίσως να είχα ανακαλύψει νωρίς τον έρωτα, και μάλιστα τον αληθινό έρωτα στο πρόσωπο του Γιώργου Φραντζή. Πού χάθηκε, όμως;

Γιατί βρέθηκα ξαφνικά από τον παράδεισο στην κόλαση;

Ποιός έκλεψε το μέλλον μου;

Γιατί δεν υπήρξε ποτέ μέλλον για μένα;

Ποιός, τι παίζει με τον χρόνο μου;

Σάββατο, 24 Μαΐου 2003

Το βράδι ήλθε η Περσεφόνη στο σπίτι μου, συζητήσαμε ζωηρά για διάφορα μεταφυσικά και κοινωνικά θέματα, καθώς και για τον απίθανο ηχητικό πόλεμο που δέχομαι εδώ και χρόνια ιδίως από τον Τάκη: Τρεις ώρες που έμεινε η φίλη μου, τα νταούλια από δίπλα δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό. Επίσης, της εκμυστηρεύτηκα ότι το πιο αποτελεσματικό μου όπλο ενάντια στις ηχητικές επιθέσεις του Παναγιώτη είναι η κασέτα με το “Οροπέδιο” του Γιάννη Μαρκόπουλου: Μόλις την ακούει ο Τάκης στη μεσοτοιχία του, παθαίνει την πλάκα του και σταματά αμέσως τις δικές του μουσικές!

Η Πέρσα έδειξε εντυπωσιασμένη κι επέμεινε να της

δανείσω την εν λόγω κασέτα για να την ακούσει. Παραξενεύτηκα λίγο, επειδή γενικά δεν μου ζητάει κασέτες, ούτε αρέσκεται σε τέτοιου είδους μουσική.

... Όταν η Περσεφόνη θα μου επιστρέψει την κασέτα, καμιά βδομάδα αργότερα, θα χρειαστεί να τη χρησιμοποιήσω το ίδιο βράδι. Τότε, όμως, διαπιστώνω -προς μεγάλη μου έκπληξη- ότι ο ήχος βγαίνει πολύ χοντρός, “μπουκωμένος”. Δεν αργώ να ανακαλύψω το γιατί: Έχει φύγει το μικροσκοπικό σφουγγαράκι, όπου πατά η κεφαλή του κασετοφώνου πάνω στην ταινία. Απορώ, μα δεν προχωρώ σε περαιτέρω υποθέσεις...

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια άγνωστη γυναίκα ζηλεύει τη μητέρα μου. Τρέχει πίσω μας στο δρόμο και μου συστήνει τη Νιόβη, τη δική της μητέρα: Είναι ίδια με τη δική μου αλλά πιο κοντή και αδύνατη -προϊόν κλωνοποίησης. Σκοπεύει να την κρατήσει μόνο για μια μέρα, ύστερα θα τη δώσει να την θανατώσουν. Νευριάω πολύ με το θράσος της και ζητώ από τη Νιόβη να έλθει να μείνει μαζί μου. Εγώ δεν θα τη δώσω για ευθανασία. Η άλλη σκυλιάζει, βριζόμαστε, το φχαριστιέμαι, ξυπνώ. *Τι αίσθηση!*

Βγαίνω το πρωί στη βεράντα, σηκώνω το κεφάλι και βλέπω τον Τάκη να με παρακολουθεί από το μπαλκόνι του με βλέμμα βλοσυρό. Φτύνει επιδεικτικά και μπαίνει μέσα. Ταράζομαι. Ένα καταλαβαίνω, ότι δεν θέλω αυτόν τον διάολο δίπλα μου· η σκέψη του και μόνο με αρρωσταίνει. Δεν ξέρω τι να κάνω πια. Δεν αισθάνομαι καθόλου καλά. Δεν αντέχω το σκοτάδι του ισογείου, την κλεισούρα του, την *απειλή* που αποπνέει το νέο μου σπίτι. Αδυνατώ πλέον να υπομείνω την αφύσικη, δαιμονική διαταραχή στην ατμόσφαιρα της γειτονιάς μου. Έχω τρομερό άγχος και πονοκέφαλο όλη μέρα.

Τώρα η ώρα έχει φθάσει δώδεκα τα μεσάνυχτα. Μόλις πέφτω στο κρεβάτι ακούγονται μουσικές στο διαπασών. Νομίζω πως είναι ο Τάκης αλλά, με πιο προσεκτική παρατήρηση, καταλαβαίνω πως είναι ο ανηψιός μου ο Γιάννης. Τηλεφωνώ στη μαμά, παραπονιέμαι, η μουσική σταματά σχεδόν αμέσως.

Σταματά αλλά εγώ έχω ήδη ταραχθεί και χάνω τον ύπνο μου.

Το πιο περίεργο σε όλα τούτα είναι το ότι μονάχα εγώ ενοχλούμαι από τέτοιες καταστάσεις. Αν δεν παραπονιόμουν εγώ, το στέρεο θα μπορούσε να παίζει μέχρι το πρωί. Οι άλλοι δεν ενοχλούνται επειδή όλοι είναι ένα. *Εγώ είμαι ένα άλλο...*

Νεκρική Ακινησία: Ζω μέσα σε απόλυτη, νεκρική ακινησία. Τίποτε απολύτως δεν συμβαίνει ποτέ στη ζωή μου, εκτός αν το κυνηγήσω εγώ, με μανία. Δεν εννοώ εντυπωσιακά πράγματα, μιλάω για κάτι πολύ απλό, όπως μια βόλτα με μια φίλη. Μονάχα εγώ μένω πάντοτε ακίνητη μέσα σ' έναν κόσμο (Matrix) που το καθένα από τα μέρη του κινούνται και μεταβάλλονται διαρκώς συντονισμένα, σαν τα γρανάζια μιας καλοκουρδισμένης μηχανής.

Είναι πράγματι παράδοξο το γεγονός ότι διαρκώς βιώνω τις ίδιες καταστάσεις στο πέρασμα του χρόνου, ανεξάρτητα από τις αδιάκοπες προσπάθειές μου για ανέλιξη:

* Μου είναι αδύνατο να γνωρίσω έναν άνδρα και να συνάψω ερωτικό δεσμό.
* Όποια δουλειά κι αν κάνω, με ανέχονται (όχι για πολύ) μόνον εφόσον έχω πιο πολλά προσόντα από τους υπόλοιπους, αποδίδω περισσότερο μα πληρώνομαι λιγότερο.
* Όσες (προβληματικές και στενόχωρες) φίλες κι αν απέκτησα, ποτέ δεν έπαψα να αισθάνομαι μοναξιά, εφόσον χρειάζεται πάντα εγώ να τις κυνηγάω με το τουφέκι.
* Ό,τι κι αν καταφέρω, ό,τι κι αν πω, δεν έχω ποτέ την αποδοχή των άλλων. Δεν παύουν ποτέ να με περιφρονούν και να με αμφισβητούν.
* Πρωτοφανής ηχητικός πόλεμος με περιβάλλει ακατάπαυστα, εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον -φαινόμενο που έχει ενταθεί αφύσικα μετά το έτος 2000.

Ο κόσμος γύρω μου μοιάζει να μεταβάλλεται ανάλογα με τις δικές μου κινήσεις. Συγκεκριμένα, το κακόβουλο θέατρο που έχει στηθεί γύρω μου ("Όλοι εμείς είμαστε ένα και ζούμε διαρκώς μέσα σε μια ατέλειωτη γιορτή, όλοι εκτός από σένα”) αλλάζει συνεχώς, έτσι ώστε όλες μου οι ενέργειες να

καταλήγουν στο μηδέν. Όλα αλλάζουν, έτσι ώστε τίποτα να μην αλλάζει για μένα:

◊ Κάποτε έψαχνα σε γη και ουρανό για φιλίες. Έβλεπα παντού χαρωπές παρέες, ενώ εγώ ήμουν πάντα μόνη. Μετά από πολλές προσπάθειες, κατάφερα να βρω στενόχωρες κι αινιγματικές φιλενάδες, χωρίς τη χαρά της ζωής μέσα τους.

◊ Κάποτε έψαχνα για γκόμενο. Έβλεπα παντού όμορφους νέους άνδρες και ερωτευμένα ζευγάρια. Κατάφερνα να βρώ μονάχα κακάσχημους, προβληματικούς τύπους.

◊ Τώρα ψάχνω για σπίτι. Βλέπω παντού ωραία, ήσυχα σπίτια. Γυρνώ όλη τη Γλυφάδα και τις γύρω περιοχές, μα το μόνο που βρίσκω είναι θορυβώδεις, σκοτεινές τρύπες.

Τι δεν πάει καλά με τον κόσμο μου; Ποιός δαίμονας ελέγχει αυτή την εικονική πραγματικότητα που με περιβάλλει;

Φύση του Κακού: Το Κακό έχει τη εγγενή τάση να μεταδίδεται και να μολύνει γειτονικές περιοχές -σα να παθαίνει μεταστάσεις. Παραδείγματα: Ο νεαρός Μάνος, ο οποίος μένει στην απέναντι γωνία, μόλις αγόρασε κι αυτός ηλεκτρική κιθάρα και χαλάει τον κόσμο καθημερινά επί ώρες, ανταγωνιζόμενος επάξια τον Παναγιώτη· ο ανηψιός μου ο Γιάννης υιοθετεί όλο και πιο πιστά τη συμπεριφορά του Τάκη – συχνά, μάλιστα, γίνεται χειρότερος, καθώς βάζει μουσικές στο διαπασών και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι ακόμη και σε ακατάλληλες ώρες. Το Κακό είναι ο καρκίνος της πραγματικότητας. Ο κόσμος που ζω έχει καρκίνο, έναν ιδιαίτερα επιθετικό καρκίνο που τον τρώει κομμάτι-κομμάτι...

Το βλέπω λεπτό προς λεπτό ότι η πραγματικότητά μου εκφυλίζεται σταθερά και αμετάκλητα. Προσπαθώ απεγνωσμένα να εξελιχθώ και να δραπετεύσω πριν έλθει το τέλος, όμως όσο κι αν πασχίζω ν' αλλάξω κάτι προς το καλύτερο, η ζωή μου δεν ξεφεύγει ποτέ από τα ίδια μίζερα πλαίσια. Όποιες λύσεις κι αν βρίσκω στα προβλήματά μου, δεν είναι ποτέ εύκολες ούτε σίγουρες· όλες απαιτούν υπερβολικά έξοδα, υπέρογκους κόπους και μεγάλη ψυχική φθορά, ενώ υπόσχονται μονάχα ένα αμφίβολο αποτέλεσμα.

Εγώ δεν ζω· γράφω, γράφω, γράφω, σε μια αγωνιώδη ατέρμονη προσπάθεια να αναλύσω τις αδιέξοδες καταστάσεις που με εγκλωβίζουν συνεχώς. Όποτε νομίζω πως κάτι, επιτέλους, πάει ν' αλλάξει προς το καλύτερο, πως "το νερό μπαίνει στο αυλάκι", ξαφνικά η πορεία της ζωής μου εκτρέπεται απρόβλεπτα. Για την ακρίβεια, δεν υπάρχει πια ούτε "νερό", ούτε "αυλάκι", εφόσον χιλιάδες αστάθμητοι παράγοντες συντονίζονται αλλόκοτα και σφίγγουν (ξανά) τον κλοιό της νεκρικής ακινησίας γύρω μου. Έτσι, επιστρέφω για πολλοστή φορά στο μηδέν. Όπως και να 'χει, τίποτα δεν προχωρά στη ζωή μου για πολύ. Αν προχωρούσε, δεν θα είχα κίνητρο ούτε χρόνο για γράψιμο. Όσοι ζουν τη ζωή, δεν γράφουν. Οι ευτυχισμένοι άνθρωποι δεν γράφουν. Εγώ δεν ζω· βιώνω μονάχα παραδοξότητες και αντιξοότητες, παρατηρώ, προβληματίζομαι, γράφω...

Σάββατο, 7 Ιουνίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάθομαι δίπλα σ' ένα νεαρό ζευγάρι. Εκείνη είναι ξανθιά, με μπούκλες, έχει μεγάλο στήθος και φορά γαλάζιο φόρεμα. Ο συνοδός της παίρνει το χέρι της και το στρίβει τόσο ώστε να την πονάει· απορώ πώς αυτή αντέχει. Στο τέλος, όμως, η κοπέλα αρπάζει ένα σιδερένιο λοστό και χτυπάει τον εραστή της στο χέρι. Αυτός ερεθίζεται, νιώθω την έλξη ανάμεσά τους, ενώ αυτός της χαϊδεύει το στήθος και γλύφει τις ρόγες της πάνω από το φουστάνι.

Τώρα βρίσκομαι πάνω σ' ένα κρεβάτι και φαντασιώνομαι πως είμαι στη θέση της, καθώς εκείνος μου κάνει έρωτα. Αφήνομαι, ξαπλωμένη στο πλάι, με ίσια τη σπονδυλική στήλη. Σύντομα αισθάνομαι ένα ηδονικό ψυχρό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά μου, όλο και πιο γοργά, ξανά και ξανά. Το απολαμβάνω όσο διαρκεί, προσπαθώ να χαλαρώσω αρκετά ώστε να κρατήσει περισσότερο. *Καταπληκτικό. Καιρό είχα να βιώσω κάτι τόσο υπέροχο...*

Δευτέρα, 9 Ιουνίου 2003

Πρωί με την αυγούλα, ώρα 5:15, αφύσικος ***ηχητικός πόλεμος*** με κυκλώνει ακόμη μια φορά, καθώς γίνεται χαμός στο

σπίτι των γονέων μου ή της αδελφής μου: Δυνατά χτυπήματα, κοπανήματα, τριξίματα, έπιπλα που σέρνονται βίαια από τη μία άκρη του σαλονιού στην άλλη, βήματα που ποδοβολούν επίμονα και βιαστικά. Αντέχω μέχρι τις 6:00, μετά η υπομονή μου εξαντλείται. Πετάγομαι σαν ελατήριο από το κρεβάτι και τηλεφωνώ στη μητέρα μου για να της παραπονεθώ. Η αντίδρασή της είναι καταπέλτης:
"Με παίρνεις τηλέφωνο για να μου πεις ότι ακούς θορύβους στις έξι το πρωί;"
"Ναι, δεν ξέρω τι γίνεται, οι επάνω έχουν λυσσάξει και κουβαλάνε έπιπλα απο δω κι από κει, εδώ και μια ώρα!" διαμαρτύρομαι.
"Δεν υπάρχουν θόρυβοι, είναι όλα στη φαντασία σου! Πρόσεξε γιατί δεν πας καλά! Ακούς ήχους που δεν υπάρχουν!" φωνάζει η μητέρα μου θυμωμένη.

Μάταια επιμένω. Η μαμά δεν παραδέχεται με τίποτα πως κάτι σκαρώνουν επάνω οι Μαρκάκηδες. Αντίθετα, προσπαθεί να με πείσει ότι είμαι τρελή και ότι φαντάζομαι ανύπαρκτους θορύβους. Παραδόξως, μετά το τηλεφώνημα επικρατεί ησυχία κι έτσι καταφέρνω να κοιμηθώ αρκετά βαθιά, ώστε να ονειρευτώ...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συγκρούομαι με τη μητέρα και την αδελφή μου. Λένε πως είμαι νευρασθενική γεροντοκόρη αλλά δε δίνω δεκάρα. Αμέσως μετά, στο σπίτι καταφθάνει κόσμος, μαστόροι, μπουλντόζες, σαματάς μεγάλος. Προσπαθώ να ξεφύγω, αδιαφορώντας για όσα γίνονται. "Δεν πρόκειται να σας βοηθήσω", δηλώνω σοβαρά, ενώ προσπαθώ να αποφύγω τη φασαρία. Ύστερα ξαπλώνω σ' ένα κρεβάτι, αφήνομαι να χαλαρώσω και ξεκινά μια

Ψυχική Εμπειρία: Αισθάνομαι ένα ψυχρό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη, όλο και πιο απότομα, γοργά, ηδονικά, ξανά και ξανά. Το απολαμβάνω όσο διαρκεί και προσπαθώ να το παρατείνω. Φανταστική αίσθηση...

Ερμηνεία: Η αδελφή και η μάνα μου έχουν κάνει κόμμα εναντίον μου, ενώ το αστρικό υπόβαθρο του σπιτιού μας είναι αρνητικό, σκοτεινό, ταραγμένο· εγώ δεν χωράω εδώ -μα όπως

και να 'χει, η ψυχική μου ανάπτυξη προχωρά...

Σήμερα το πρωί θέλησα να πάω στην Εθνική Βιβλιοθήκη προκειμένου να ασχοληθώ εκεί με τα ημερολόγιά μου. *Φαντάζομαι ότι εκεί θα υπάρχει περισσότερη ησυχία απ' ότι στο σπίτι μου...* Δεν τα κατάφερα όμως επειδή, όπως έμαθα στη στάση, έχει συλλαλητήρια στην Αθήνα.

Είναι η δεύτερη φορά μέσα σε λίγες μέρες που οι συνθήκες που απαγορεύουν να πάω στην Εθνική Βιβλιοθήκη: Την πρώτη φορά που δοκίμασα, έμαθα (ξανά στη στάση) ότι τα λεωφορεία είχαν απεργία.

Η ουσία είναι μία: Η παραμικρή μας κίνηση είναι προκαθορισμένη από αόρατες, σκοτεινές δυνάμεις...

Σάββατο, 14 Ιουνίου 2003

Το απόγευμα πήγα βόλτα προς το βουνό και αποπειράθηκα ν' ανέβω λίγο παραπάνω, να βγω από την πόλη. Ωστόσο, ανακάλυψα πως δεν υπάρχουν ασφαλείς έξοδοι, πάντα κάποιος είναι κοντά, σε παρατηρεί, σε (παρ)ακολουθεί...

Λίγο αργότερα ήλθε μια γριά στο παγκάκι δίπλα μου και βάλθηκε να μου διηγηθεί την ιστορία της ζωής της: Έκανε επτά παιδιά, όλα πετυχημένα και καλοπαντρεμένα. Τελευταία πέθαναν τα δύο και μου κλαίγεται, ζητά να τη λυπηθώ. Σαφώς δεν είναι ευχάριστο να χάνεις ένα από τα παιδιά σου, ωστόσο υπάρχουν και χειρότερα: εγώ, ας πούμε, δεν παντρεύτηκα ποτέ, δεν γνώρισα τον έρωτα, δεν έκανα ποτέ παιδί, δεν έχω καμιά πετυχημένη καριέρα, δεν θα έχω ποτέ δικό μου εξοχικό (ενώ η ενω λόγω γριά αλωνίζει σε 5-6 διαφορετικά χωριά κάθε καλοκαίρι -το είπε η ίδια). Ε, λοιπόν, ας φάει κι αυτή λίγο ξίδι στα 80 της, εγώ το τρώω μια ολόκληρη ζωή...

Τρίτη, 17 Ιουνίου 2003

Σήμερα το πρωί πέρασα έξω από το σπίτι της τρελής, χαμηλά στη Μετεώρων, και το είδα γκρεμισμένο. Φαντάζομαι ότι εδώ θα υψωθεί σύντομα καμιά ψυχρή πολυκατοικία... Τόλμησα να μπω στην αυλή και να περιπλανηθώ για λίγο ανάμεσα στα χαλάσματα, νιώθοντας ένα παράξενο κενό μέσα

μου, σα να έφευγε ένα κομμάτι από τον εαυτό μου.

Όλοι αυτοί οι παλιοί άνθρωποι που περνούν στην ανυπαρξία, για να έλθουν στη θέση τους άλλοι, πιο "μοντέρνοι", σκληροί, εξυπνάκηδες, διεστραμμένοι... Κομμάτια ενός κόσμου που χάνεται λίγο-λίγο... στη θέση του σχετικά αθώου κόσμου του 20ού αιώνα τώρα αποκαλύπτεται σταδιακά το Matrix -ζοφερό, αποπνικτικό, ανελέητο...

Το απόγευμα βρέθηκα στο Θέατρο Λυκαβητού, μαζί με την Πέρσα και τη Σάσα, και παρακολουθήσαμε τη συναυλία του Μόμπυ. Κατ' αρχήν, ένα εφηβικό πρόσωπο που μου ξύπνησε παλιές αναμνήσεις: ένας λεπτός νεαρός με πλούσια σγουρά μαλλιά, λεπτό αρμονικό πρόσωπο με συρμάτινα γυαλιά, πολύχρωμο πουκάμισο με θάλασσα και παπαγάλους – ένα γλυκό, άπιαστο όνειρο του παρελθόντος, σκέφθηκα πως ίσως ήλθα σ' αυτή τη συναυλία για να δω μονάχα αυτόν... Στάθηκε πρώτος-πρώτος μπροστά στη σκηνή, θαύμαζα την ομορφιά του ώσπου ο χώρος γέμισε και τον έχασα στο σκοτάδι...

Ο Μόμπυ, θαυμάσιος μουσικός, πολύ απλός, με μαύρο T-shirt και τζην παντελόνι, έπαιξε φοβερή ρυθμική μουσική, έξυπνο πάντρεμα διαφόρων ακουσμάτων κι εμπνεύσεων, συνεπήρε το κοινό. Ακόμη, δεν δίστασε να εκφράσει δημόσια τη γνώμη του για τα πρόσφατα πολιτικά δρώμενα: “Ο Μπους είναι μαλάκας!” είπε στα ελληνικά και ύστερα συνέχισε στα αγγλικά: “Είμαι Αμερικανός πολίτης και λυπάμαι πολύ που έχω έναν τέτοιο ηλίθιο για πρόεδρο!”

Σάββατο, 21 Ιουνίου 2003

Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου, συμπληρώνω αισίως τα 40, και ήδη έχω την έντονη αίσθηση ότι κάποιες πόρτες που παρέμεναν ως τώρα μισάνοιχτες, μόλις έκλεισαν για πάντα. Οι πόρτες της μοίρας έχουν κλείσει. Κλείνουν στα σαράντα.

Η δεκαετία των 30κάτι έμεινε για πάντα πίσω: Ήταν χρόνια ελπίδας, δράσης, ονείρων, που τελικά δεν απέδωσαν τίποτα. Η τελευταία δεκαετία της νιότης έφυγε, χωρίς να μ' έχει οδηγήσει πουθενά: Οι φιλίες χάθηκαν, από τη δουλειά με εξανάγκασαν σε αποχώρηση χωρίς να μου δώσουν αποζημίωση,

έρωτας μηδέν, η μεταφυσική μου πορεία σκοντάφτει συνεχώς σε ορατά και αόρατα εμπόδια.

Μπαίνω σε μια ηλικία που ήλπιζα να μη φτάσω ποτέ -μια ηλικία όπου οι άνθρωποι αρχίζουν ν' απολαμβάνουν: τα παιδιά τους που μεγαλώνουν, τη δουλειά τους που έχει στρωθεί, το χρήμα που ρέει, την κοινωνική καταξίωση και τα παρόμοια.

Κι εγώ; Βρίσκομαι (ξανά) στο μηδέν: Ξεκινώ καινούργιο επάγγελμα, σχεδιάζω να αλλάξω κατοικία, και η μεταφυσική μου πορεία έχει πάρει μια τροπή που κάποτε θα θεωρούσα αδιανόητη. Εισέρχομαι στην δεκαετία των 40+ με μια διάχυτη ανησυχία, καθώς διαπιστώνω ότι δεν μπορώ να μένω πουθενά για πολύ. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα ακολουθεί κατά πόδας την πορεία μου και την ανακόπτει συστηματικά, θέτοντας μπροστά μου τα πιο απίθανα εμπόδια, εξαναγκάζοντάς με να μετακινούμαι διαρκώς. Καμία σιγουριά, πουθενά. Πιο έντονα παρά ποτέ, βρίσκομαι σε πόλεμο...

Το απόγευμα έχω κανονίσει έξοδο με τη Μαρία Σχοινά. Όπως με πληροφόρησε στο τηλέφωνο, χθες είχε μείνει ταπί και δεν θα μπορούσε να με συναντήσει απόψε, αν δεν της έδιναν κατά λάθος ένα 20ευρω σ' ένα προπατζίδικο! *Όταν είναι να συμβεί κάτι, συμβαίνει.* Συναντιώμαστε, ως συνήθως, στο Κολωνάκι, περνάμε ευχάριστα και συζητάμε για ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα, όπως το παρακάτω:

Εικόνες του Matrix: Μεγάλες ουρές παιδιών έχουν σχηματιστεί αποβραδίς έξω από μεγάλα βιβλιοπωλεία σε όλο τον κόσμο, για να παραλάβουν πρωί-πρωί το νέο μυθιστόρημα φαντασίας του T. J. Raymond “Dawn of Erebus – Volume 6”, το οποίο πρωτοκυκλοφορεί ειδικά σήμερα, την 21η Ιουνίου, ημέρα του Μαύρου Σάμπατ. Δηλαδή: Στήνονται τα πιτσιρίκια μαζί με τους πρόθυμους γονείς τους και ξεροσταλιάζουν επί ώρες ατέλειωτες όλη νύχτα έξω από τα μαγαζιά, για να έχουν την “τιμή” να αγοράσουν αυτοί πρώτοι το περίφημο βιβλίο! Όταν φθάνει η ώρα, ένας επιβλητικός κύριος ντυμένος μάγος τους παραδίδει το πολυπόθητο ανάγνωσμα και τα πιτσιρίκια αλαλάζουν εκστασιασμένα.

Αλήθεια, μονάχα εγώ θεωρώ αφύσικο αυτό το φαινόμενο; Για ποιό άλλο λογοτεχνικό έργο έχει ξανασυμβεί κάτι ανάλογο; Ποιό φυσιολογικό παιδί είναι διατεθημένο να ξενυχτήσει, όρθιο στην ουρά, μόνο και μόνο για ν' αγοράσει ένα βιβλίο τη συγκεκριμένη ώρα, το συγκεκριμένο πρωί, ενώ θα μπορούσε να το βρει εύκολα οποιαδήποτε άλλη μέρα και ώρα; Πώς εξηγείται, αλήθεια, τόση μανία για το "Dawn of Erebus"; Δεν είναι παρά ένα βιβλίο για εφήβους – που πολύ έντεχνα και "αθώα" εξοικειώνει τους νέους με την μαύρη μαγεία.

Όσο για το συγγραφέα, τον T. J. Raymond, με μόλις έξι μυθιστορήματα που έχει γράψει, έχει γίνει ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου! Αφύσικα γρήγορη και τρανταχτή επιτυχία για ένα συγγραφέα εφηβικών βιβλίων, που στην αρχή τον κοροΐδευαν όλοι οι εκδότες...

Γύρευε, λοιπόν, τι είδους *κυκλώματα* προωθούν τον Raymond και για ποιό λόγο. Κατά πάσα πιθανότητα, οι χαζοχαρούμενες οικογένειες που ξημεροβραδιάστηκαν ανά τον κόσμο για να παραλάβουν ειδικά σήμερα πρωί-πρωί το εν λόγω βιβλίο, σαφώς έπραξαν έτσι υπακούοντας σε "άνωθεν" εντολή. Στη Νέα Εποχή, όλοι οι "ευυπόληπτοι" και "καθώς-πρέπει" οικογενειάρχες είναι χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι το λαιμό κι εκτελούν τις εντολές που τους δίνονται με θρησκευτική ευλάβεια – αν θέλουν να παραμείνουν "ευυπόληπτοι" και "καθώς-πρέπει"...

Κυριακή, 22 Ιουνίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Ενώ ονειρεύομαι, ακούω το παλιό τραγούδι "Jesus Christo" του Πασχάλη. Χορεύω χαρούμενη, βιώνοντας τα λογια του τραγουδιού: "Jesus Christo, την αγάπη φέρε μας στη γη". Ψηλοί στρόβιλοι από χρυσόσκονη λικνίζονται κοντά μου. Τέλειο...

Σήμερα έχω καλέσει για δείπνο τις φιλενάδες μου, Λουίζα και Περσεφόνη. Τις περιμένω να φανούν κατά τις 7:30 το απόγευμα, ενώ έχω ετοιμάσει ρολό κοτόπουλο. Η Πέρσα φθάνει στην ώρα της, όμως η Λουίζα εμφανίζεται στις 8:45 με την ψυχή στο στόμα, επειδή πνιγόταν στις δουλειές, λέει. Αναχωρεί

μετά από μια ώρα ακριβώς, χωρίς να φάει μαζί μας -στο μοναδικό τραπέζι που έχω κανονίσει εδώ και πολλά χρόνια- επειδή τα παιδιά της, επτά και εννέα ετών, “πρέπει να κοιμηθούν νωρίς”. Σημειωτέον ότι τα μαμόθρεφτα δεν είναι μόνα τους στο σπίτι, τα φυλάει ο πατέρας τους.

Αργά τη νύχτα, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα, βγαίνει ο ανηψιός μου ο Θανάσης έξω στην αυλή μας και αρχίζει να μαστορεύει το ποδήλατό του, χτυπώντας με μανία μέταλλα πάνω στο τσιμέντο. Τον ανέχομαι επί μιάμιση ώρα, ύστερα βγαίνω και του φωνάζω, κι άλλη τόση ώρα μου παίρνει για να ηρεμήσω.

Δευτέρα, 23 Ιουνίου 2003

Νέοι Φίλοι: *Τι σου λέει το Φως;* Το χαρούμενο παιγνίδισμα των ηλιαχτίδων, οι ατέλειωτες εναλλαγές του φωτός και της σκιάς πάνω στο έδαφος, στα δέντρα, στα χορτάρια, είναι μια παγκόσμια γιορτή. Οι ανθρώπινες κατασκευές, λείες και γεωμετρικές, δεν επιτρέπουν το παιγνίδι του φωτός ή το περιορίζουν εξαιρετικά. Οι δρόμοι από άσφαλτο αντανακλούν το φως ομοιόμορφα, εκτυφλωτικά, εντείνοντας τον καύσωνα. Τα κτήρια, τα αμάξια, οι μάντρες δημιουργούν σκιές ακλόνητες, υγρές, άρρωστες. Το φως, όταν δεν μπορεί να παιγνιδίσει, γίνεται εχθρικό.

Όπως είναι αυτονόητο, το φως δεν ενοχλείται ιδιαίτερα από την ανθρώπινη παρουσία: Η λαμπερή συνείδησή του βρίσκεται πολύ μακριά από την ανθρώπινη σφαίρα αντίληψης. Μέσα από το Φως και τη Σκιά, οι άνθρωποι παίρνουν ό,τι τους αξίζει: Αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη, βλαβερές ακτινοβολίες, υγρασία, σήψη, θάνατο...

Μυστήρια και Παράδοξα: Το ποδήλατό μου πήγα να φτιάξω, στο μαγαζί που πηγαίνω συνήθως, και σχεδόν μου το απέκλεισαν: “Δεν επιδιορθώνουμε πια ποδήλατα που δεν είναι δικά μας... πολύ δύσκολο... θα δούμε...” Ένα απλό πράγμα πάω να κάνω και σκοντάφτει σε χίλια ηλίθια εμπόδια. Πού θα βρώ εγώ τώρα άλλο ποδηλατάδικο που να κάνει κι επισκευές;

? *Πώς* τα καταφέρνων άλλοι και γίνονται πλούσιοι, πετυχημένοι, διάσημοι, πριν καν κλείσουν τα 25; Έχουν ταλέντο, λένε. Ναι, αλλά το ταλέντο για να αναπτυχθεί χρειάζεται:

α) Αρκετό ελεύθερο χρόνο για να πειραματιστείς και να πλουτίσεις τις γνώσεις σου, δηλαδή να μη δουλεύεις.

β) Ενθάρρυνση και υποστήριξη· χωρίς αυτά δεν θα είσαι διατεθημένος να αφιερώνεις πολύ χρόνο στο όποιο πάθος σου.

γ) Απουσία προβλημάτων, ώστε να μένεις απερίσπαστος στο έργο σου. Όταν σε πνίγει η μάχη της επιβίωσης, όταν αντιμετωπίζεις παντού ασίγαστο πόλεμο, η προσοχή σου μοιραία διασπάται και σταδιακά σου φεύγει η όρεξη.

δ) Το κατάλληλο κύκλωμα που θα σε προωθήσει, θα σε καθοδηγήσει, θα σε διαφημίσει. Λοιπόν, ποτέ δεν κατάλαβα πώς ακριβώς εισέρχεται κανείς στα κυκλώματα, ούτε τι αντίτιμο πληρώνει τελικά...

ε) Διαβολική τύχη, τίποτα να μην πηγαίνει ποτέ στραβά. Εντάξει το ταλέντο, εντάξει τα κυκλώματα, μα ένα σωρό αστάθμητοι παράγοντες μπορούν να επέμβουν και να στραβώσουν την πορεία σου ανά πάσα στιγμή.

Στους πετυχημένους, όμως, μυστηριωδώς όλα πάνε ρολόι σε κάθε στιγμή της ζωής τους: Συναντούν τα σωστά άτομα, στο σωστό χώρο, τη σωστή στιγμή· κανένας δεν κλέβει τις ιδέες τους, κανένας δεν τους πολεμά· βρίσκουν τον αμοιβαίο έρωτα με την πρώτη ματιά -δεν χρειάζεται καν να ρίξουν δεύτερη. Η ζωή τους μοιάζει με σενάριο αισιόδοξης ταινίας, όπου όλα ακολουθούν μια σταθερή ροή, ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι που δεν αποκλίνει ποτέ και πουθενά.

Ωστόσο, η προσωπική μου εμπειρία λέει άλλα: Ακόμη κι αν έχεις πετύχει τους στόχους σου (μετά από πολύ κόπο και προσεκτική προμελέτη), τα πλέον απίθανα πράγματα μπορούν να πάνε στραβά: να χρεωκοπήσει η εταιρεία όπου δουλεύεις, να βρει εραστή η γυναίκα σου ή ο άντρας σου, τα λατρευτά σου τέκνα να γίνουν ναρκωμανείς, να αποκτήσεις κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας, να χαλάσουν όλα μαζί τα απαραίτητα μηχανήματα την πλέον ακατάλληλη στιγμή, να πέσουν οι μετοχές σου, να συναντήσεις το πλέον ανεπιθύμητο πρόσωπο

την πλέον ακατάλληλη στιγμή κ.ο.κ.

Ένα είναι βέβαιο: Τα πράγματα δεν λειτουργούν όπως μας (μου) λένε. Το πιο αλλόκοτο είναι ότι τα ίδια μοτίβα επαναλαμβάνονται συνεχώς για τα ίδια πρόσωπα! Δεν υπάρχει λογική στην πραγματικότητα: Σύμφωνα με τη λογική, δεν μπορεί να είσαι επί 80 χρόνια μόνο τυχερός, επιτυχημένος, ευτυχισμένος ή επί 80 χρόνια μόνο άτυχος, αποτυχημένος, δυστυχισμένος. Κι όμως, αυτό συμβαίνει: Πάντα οι ίδιοι ευτυχούν και πάντα οι ίδιοι υποφέρουν...

Τρίτη, 24 Ιουνίου 2003

Είναι δαιμονικό αυτό που συμβαίνει εδώ μέσα! Αυτό το σπίτι είναι καταραμένο! Περιστοιχίζομαι από δαίμονες! Δεν είναι μόνον ο τρελοΤάκης που βαράει νταούλια όλη μέρα στη διπλανή μεσοτοιχία· είναι και τ' ανήψια μου που παράγουν κάθε είδους απίθανους θορύβους, όλη μέρα κάθε μέρα, εδώ και χρόνια! Τελευταία έχουν ξεκινήσει άλλο τροπάρι: Σχεδόν κάθε νύχτα, όταν επιστρέφει ο Γιάννης από διάφορα γλέντια μετά τα μεσάνυχτα, σκοντάφτει ατσούμπαλα πάνω σε όλα τα έπιπλα του

σπιτιού του, για κανένα δίωρο τουλάχιστον! Στο μεταξύ, εγώ βρίσκομαι στο κρεβάτι και προσπαθώ απεγνωσμένα ν' αποκοιμηθώ, ενώ από πάνω αντηχούν ισχυροί εξακολουθητικοί θόρυβοι, διαπεραστικά τριξίματα, απανωτοί κρότοι, βίαια συρσίματα και άλλα τέτοια! Δεν καταλαβαίνω τι κάνουν οι Μαρκάκηδες, είναι σα να παθαίνουν αμόκ και τραβάνε τα έπιπλά τους συνεχώς από τη μία άκρη του δωματίου ως την άλλη, στη μέση της νύχτας! Στο ισόγειο όπου μένω τώρα, όλοι αυτοί οι θόρυβοι αντηχούν σαν από μεγάφωνο πάνω στο κεφάλι μου, ειδικά μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά!

Το θέμα είναι ότι δεν μπορώ να μένω πια ούτε στιγμή σ' αυτό το σπίτι. Όποτε μπαίνω εδώ μέσα, με πιάνει σύγκρυο, τρελαίνομαι! Μου είναι αδύνατο να κάνω οτιδήποτε εδώ, ούτε να γράψω μπορώ, ούτε να ζωγραφίσω, ούτε να σκεφθώ, τίποτα! Φεύγω! Από αύριο κιόλας, ξαναρχίζω το ψάξιμο για άλλη κατοικία – παρόλο που κατά βάθος δεν έχω καμία όρεξη να μπω σε απρόβλεπτες περιπέτειες. Όμως, ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει φθάσει στο απροχώρητο. Δεν γίνεται αλλιώς...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Το Τέρας αλλάζει μορφή γοργά. Εδώ και λίγα χρόνια μοιάζουν να πνίγονται στην τεχνολογία: Κινητά τηλέφωνα βουίζουν παντού. Κομπιούτερ ακτινοβολούν ασταμάτητα μέσα σε κάθε σπίτι. Τηλεοράσεις ή στερεοφωνικά αντηχούν (σχεδόν) παντού.

Έξω στους δρόμους, είναι απίστευτος ο αριθμός των αυτοκινήτων. Κινούμενα ή παρκαρισμένα, κατακλύζουν κυριολεκτικά λεωφόρους, στενά, πεζοδρόμια, υπαίθριους χώρους. Υπολογίζω ότι αντιστοιχούν εκατό αμάξια σε κάθε πεζό, ενώ μέσα στα οχήματα οι επιβαίνοντες διακρίνονται θολοί και απρόσωποι -σαν ανύπαρκτοι. Όσο για τις ποικίλες ανθρώπινες δραστηριότητες που προϋποθέτουν μετακίνηση με όχημα, μου φαίνονται σαν "δικαιολογίες" για την χρήση των αυτοκινήτων...

Πιο γρήγορα παρά ποτέ, το Τέρας Ανθρωπότητα μετατρέπεται σε μια θορυβώδη μεταλλική/πέτρινη μάζα. Κανείς τους δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα. Μόνο εγώ δεν (τους) αντέχω. *Όλοι αυτοί είναι Ένα· εγώ είμαι Ένα Άλλο...*

Σύγχυση. Αυτή είναι που κυριαρχεί στις πόλεις τους: Ένα

απέραντο συνονθύλευμα από αφύσικους θορύβους που μπλοκάρει κάθε δημιουργική σκέψη. Βέβαια, οι άνθρωποι -ως μέρη της ίδιας μάζας- δεν χρειάζεται να σκέφτονται· τους αρκεί να ακολουθούν το "ρεύμα". Μονάχα όταν θίγεται το προσωπικό τους συμφέρον γίνονται θηρία ανήμερα. Μονάχα εγώ δεν (τους) αντέχω. *Αυτοί, φυσικά, είναι Ένα. Εγώ είμαι Ένα Άλλο...*

Δευτέρα, 30 Ιουνίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα στο πατάρι του σπιτιού μου ανακαλύπτω κάτι πορτοκαλιούς σωλήνες ενέργειας. Όμως, δεν είναι ίσιοι όπως θα 'πρεπε, κάποιος τους έχει στραβώσει με αρνητική μαγεία. Να γιατί όλα εδώ μέσα πάνε στραβά, συλλογίζομαι. *Ερμηνεία: Η αλήθεια για το σπίτι μου;* ۩

Συνεχίζω να ψάχνω απεγνωσμένα για άλλο σπίτι, ελπίζοντας να βρω κάτι πιο ήσυχο από το τρελοκομείο όπου ζω. Ιδού τα κυριότερα αποτελέσματα:

◙ Δωμάτιο 15μ², στην πίσω αυλή τριώροφης πολυκατοικίας στην Κάτω Γλυφάδα. Μπροστά έχουν στήσει μεγάλο τραπέζι με καρέκλες, για ατέλειωτες ώρες χάχανα και μπλα-μπλα ακριβώς έξω από την πόρτα μου. Η σπιτονοικοκυρά μου φάνηκε τσαούσα και ζητάει 300 ευρώ το μήνα για το μέγαρο...

◙ Μοναχικό ρετιρέ 30μ² στην Αργυρούπολη. Βρίσκεται στον δεύτερο όροφο, έχει τζαμαρίες στην κουζίνα και μεγάλη βεράντα. Απέναντι υπάρχουν δέντρα, στα αριστερά ένα ακατοίκητο σπίτι. Ωστόσο, το διαμέρισμα είναι σχεδόν μπροστά στη λεωφόρο Βουλιαγμένης και τα διερχόμενα αμάξια ουρλιάζουν συνεχώς, σαν μηχανοστάσιο σε πλήρη λειτουργία. Επιπλέον, στη διπλανή πολυκατοικία υπάρχει αναψυκτήριο. Μου αρέσει αυτό το σπίτι αλλά θα συνηθίσω την κίνηση του δρόμου; Ή θα με χτυπήσει στα νεύρα μετά από δέκα μέρες; *Γιατί τα πράγματα δεν είναι ποτέ όπως πρέπει;*

◙ Δωμάτιο στην Αργυρούπολη. Μικρό, χωρίς μπαλκόνι, πάνω στην κίνηση του δρόμου.

◙ Ισόγειο 40μ² στην Τερψιθέα, χωρίς παράθυρα, θαμμένο πίσω από ένα γκαράζ.

◙ Ισόγειο 50μ² στην Άνω Γλυφάδα, με αυλή και βεράντα. Μου φάνηκε ιδανικό αρχικά, ύστερα παρατήρησα πως το καθαριστήριο δίπλα βάζει δυνατά μουσικές, ενώ απέναντι υπάρχει ταβέρνα.
◙ Μίζερο βοηθητικό 25μ² στα Σούρμενα. Και η σπιτονοικοκυρά μου φάνηκε στραβόξυλο.
◙ Ισόγειο 45μ² στην Αργυρούπολη, κοντά στο βουνό. Μου άρεσε, όμως ο σπιτονοικοκύρης έχει στήσει ένα αυτοσχέδιο εργαστήριο στην αυλή, για θορυβώδη μαστορέματα με τις ώρες. Μου θύμισε τον πατέρα μου...

...	Το Matrix κινείται ανάλογα με τις δικές μου κινήσεις, η πραγματικότητα αλλάζει μορφή συνεχώς γύρω μου, έτσι ώστε να μην υπάρχει πουθενά διέξοδος για μένα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Ως πρόσφατα είχα την εντύπωση ότι οπουδήποτε θα ήταν καλύτερα από το σπίτι μου. Τώρα, όμως, που έχω βγει στο ψάξιμο, φως δεν φαίνεται από πουθενά! Καλύτερα να μη βιαστώ ν' αποφασίσω, δεν έχω καμία όρεξη να βρεθώ στα χειρότερα. Στο μεταξύ ο τρελο-Τάκης έχει αφηνιάσει! Τι να κάνω; Θα τον "κάψω" ξανά...

Τρίτη, 1 Ιουλίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Αναπάντεχα θυμάμαι και προφέρω νοερά το μάντρα "φα-ρα-ων", που έμαθα κάποτε στο Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης. Αυθόρμητα βγαίνω στο αστρικό πεδίο. Βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρά μου, αναπηδώ κι αιωρούμαι άνετα. Τότε, θυμάμαι περαιτέρω οδηγίες της Ντόνας, και ζητώ από τον Εσώτερο Πατέρα να με οδηγήσει στην Εκκλησία της Γνώσης.

Ξαφνικά, όμως, βρίσκομαι πεσμένη κάτω, μπρούμυτα. Απέναντί μου, λίγο πιο πέρα, τεράστια μυρμήγκια έχουν παραταχθεί εναντίον μου κι ετοιμάζονται να μου επιτεθούν. Εγώ όμως δεν ανησυχώ ιδιαίτερα, καθώς γνωρίζω ότι δεν μπορούν να βλάψουν τον άυλο εαυτό μου. *Ωστόσο, ξυπνώ ταραγμένη και αποφασίζω στο εξής να μην εμπιστεύομαι ξένες διδασκαλίες, αμφίβολης προέλευσης και σκοπιμότητας...*

Συντονισμός του Matrix: Η ώρα είναι 2:30 το μεσημέρι. Ο Γιάννης έχει βάλει μουσική στο διαπασών και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι με πάθος! Τα νεύρα μου τσατάλια! Πάω και του λέω να το κλείσει αλλά εκείνος μου κάνει ειρωνικά: "Έλα μωρέ παράξενη, απογευματιάτικα! Σιγά μη το κλείσω!"

Τρέχω κάτω έξω φρενών, απειλώντας να τηλεφωνήσω αμέσως σ' έναν από τους ενοικιαστές που έχω δει. Η μητέρα σπεύδει ξωπίσω μου αλαφιασμένη. Έχω ήδη αποφασίσει για μια συγκεκριμένη γκαρσονιέρα: Είναι ένα συμπαθητικό δώμα στο Ελληνικό. Διαθέτει δυο δωμάτια, λουτρό, μεγάλη κουζινοτραπεζαρία μπροστά με τζαμαρίες, ευρύχωρη βεράντα. Απέναντι υπάρχει πάρκο με ευκαλύπτους. Η γειτονιά φαίνεται ήσυχη, ενώ οι ένοικοι των δυο κάτω ορόφων λείπουν σχεδόν πάντα. Το μόνο μειονέκτημα: Βρίσκεται πολύ κοντά στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, απ' όπου ακούγεται συνέχεια η βοή των διερχόμενων αυτοκινήτων.

Τηλεφωνώ για να συμφωνήσω την ενοικίαση μα δεν απαντά κανείς. Ξαναπαίρνω μετά από μισή ώρα, τίποτα. Αρχίζω να αποθαρρύνομαι, η μητέρα μου ανακουφίζεται. Όλη την υπόλοιπη μέρα επιμένω μα στέκεται αδύνατο να βρω τον ενοικιαστή στο τηλέφωνο.

Τετάρτη, 2 Ιουλίου 2003

Από το πρωί επιδίδομαι σε πυρετική αναζήτηση άλλης κατοικίας: Αρχικά πηγαίνω και βλέπω ένα υπόγειο κοντά στο βουνό, κάπου στο Πυρνάρι. Καλό μου φαίνεται μα έχει μεσοτοιχία μ' ένα διπλανό διαμέρισμα και δεν διακινδυνεύω να μου έλθει δίπλα κανένας μανιακός. Κατόπιν τρέχω ψηλά στη Δελφών, όπου νοικιάζεται ένας χώρος με τζάμι μπροστά, αχούρι χωρίς τουαλέτα. Λίγο πιο κάτω νοικιάζεται ένα μίζερο βοηθητικό 15 μ2, παλιό και βρώμικο σαν αποθήκη, για 300 ευρώ το μήνα. Γύρω στο μεσημέρι επιστρέφω σπίτι απογοητευμένη και νευριασμένη.

Νωρίς το απόγευμα με ειδοποιεί κάποιος, με τον οποίο είχα επικοινωνήσει πριν λίγες μέρες, να πάω να δω μια γκαρσονιέρα που νοικιάζει στην Αργυρούπολη. Σκέφτομαι να

πάω με το ποδήλατό μου μα τότε ανακαλύπτω πως έχει σκάσει το λάστιχο. Αναγκαστικά παίρνω το λεωφορείο Α4, παρόλο που δεν έχω εισητήριο. Άλλωστε, η διαδρομή είναι μόνο πέντε στάσεις.

Μόλις μια στάση πριν κατέβω, μπαίνει μέσα μια παρέα νεαρών, οι οποίοι γρήγορα αποδεικνύεται πως είναι ελεγκτές! Δεν προφταίνω να κατέβω, με πιάνουν χωρίς εισητήριο και μου βάζουν πρόστιμο 20 ευρώ! Δεν κρατώ χρήματα ούτε ταυτότητα μαζί μου, οπότε με κατεβά-ζουν και με οδηγούν στο κοντινό -πάλι καλά!- αστυνομικό τμήμα. Μου παίρνουν τα στοιχεία, γίνομαι ρεζίλι, σκατά.

Όταν τελικά ξεμπερδεύω και καταλήγω, επιτέλους, στη ζητούμενη διεύθυνση, διαπιστώνω ότι ένας νεαρός αναχωρεί την ώρα που εγώ φθάνω. Η γκαρσονιέρα φαίνεται ιδανική: καινούργια, επιπλωμένη, 38 μ2, τελείως αυτόνομη πίσω από μια ήσυχη πολυκατοικία. Όμως, όπως με πληροφορεί ο ενοικιαστής, έχει μόλις κατοχυρωθεί στο νεαρό που είδα προηγουμένως να φεύγει!

Λοιπόν; Δεν είναι ολοφάνερος ***Συντονισμός του Matrix***, το όλο συμβάν; Χάλασε ο κόσμος όλο το απόγευμα, έτσι ώστε εγώ να μην καταφέρω να δω εγκαίρως το μοναδικό σπίτι που πιθανότατα θα νοίκιαζα! Η όλη φάση με αποθαρρύνει εντελώς κι εγκαταλείπω οριστικά κάθε σκέψη για μετακόμιση...

Σύμπτωση: Όπως έμαθα αργότερα από τη Λουίζα, την ίδια ώρα (γύρω στις 7:00 το απόγευμα) που εγώ έπαθα τη νίλα με τους ελεγκτές και τα υπόλοιπα, ο σύζυγός της ο Νώντας έπεσε κι έσπασε το χέρι του στο Αγκίστρι, όπου παραθέριζαν. Έτσι, αναγκάστηκαν ν' αφήσουν το νησί εσπευσμένα και να τρέχουν στα νοσοκομεία. *Η ατυχία είναι μεταδοτική...*

* * * *

Πέμπτη, 3 Ιουλίου 2003

Σήμερα είδα στα περίπτερα το δεύτερο τεύχος του περιοδικού "Φιλομούσα" που εκδίδει η ΕΛΚΕ. Το πήρα στα χέρια μου και το ξεφύλισα λίγο. Όλοι στο χορό, εκτός από μένα:

Η Βάσια δημοσιεύει ένα διήγημα (στο πρώτο τεύχος υπήρχε διήγημα της Χαριτίνης), η Γεωργία Τάτση παρουσιάζει τις φιλενάδες της συγγραφείς Δέσπω Πάπαρη και Μίνα Λούη, το ζεύγος Σίσκου γράφουν άρθρα, ο Γιώργος Σπάρος επίσης. Μόνο τα δικά μου διηγήματα δεν θεωρήθηκαν αρκετά καλά για το σοβαρό έντυπο, αλλά μου ζητούσαν συνεχώς να τους φέρνω κι άλλα.

Από την άλλη πλευρά, βέβαια, στην ΕΛΚΕ δεν μου έταξαν τίποτα. Εδώ τελειωμένες συμφωνίες μου χαλάνε:

- Δημοσίευα ένα διήγημά μου δυο φορές το χρόνο στο φανζίν "Φανταστικοί Κόσμοι", τώρα όμως το περιοδικό έχει εξαφανιστεί.
- Πριν τρία χρόνια μου είπαν από το περιοδικό "Άστρον" ότι το διήγημά μου "Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών" θα δημοσιευόταν σε μια ανθολογία φαντασίας, ωστόσο η ανθολογία αυτή δεν κυκλοφόρησε ποτέ.
- Πριν δεκαπέντε χρόνια ο μεγαλοεκδότης Χάλαρης που έκανε συμβόλαιο για το μυθιστόρημά μου "Η Συνομωσία των Σκιών". Η έκδοση ξεκίνησε, μα δεν ολοκληρώθηκε ποτέ.

Τίποτα, λοιπόν, δεν είναι τόσο απλό όσο (μου) λένε. Δεν υπάρχει περίπτωση να μπω στη διαδικασία να συγγράψω κάτι "πολιτικώς ορθόν", να φάω τον κόσμο να βρω εκδότη, όταν τον βρω θα με κοροϊδέψει και η διαδικασία έκδοσης θα ανασταλεί επ' αόριστον. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

Παρασκευή, 4 Ιουλίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Μαζί με ευχάριστη παρέα περπατώ σε μαγευτικές βραχώδεις παραλίες ή διασχίζω χωμάτινα μονοπάτια ανάμεσα στα πεύκα. Απολαμβάνω κάθε στιγμή, αποκτώ συνείδηση του εαυτού μου και αρχίζω να πετώ στο γαλανό ουρανό, ενώ ακούγονται όμορφες νοσταλγικές μελωδίες...

Την προκαθορισμένη ώρα, τα μεσάνυχτα όπως πάντα, εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία.*** Βιώνω με τέλεια αυτοσυγκέντρωση την κάθε λεπτομέρεια. Η αίσθηση είναι καταπληκτική, όπως πάντα...

?! *Αεροπορικό δυστύχημα στο Σουδάν με 115 νεκρούς, τη Δευτέρα.*

Τρίτη, 8 Ιουλίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα, άμορφα όντα έρχονται στη γη. Παίρνουν όποια μορφή θελήσουν, ζωντανή ή όχι, για να εξυπηρετούν τους ανθρώπους. Εμένα, όμως, με κυνηγάει ένας κροκόδειλος στο δρόμο. Τρέχω γρήγορα, μπαίνω σε μια πόρτα, την κλείνω έγκαιρα, γλυτώνω. *Ερμηνεία προφανής: Οι άνθρωποι έχουν βοήθεια από αόρατες δυνάμεις. Εγώ έχω ακριβώς το αντίθετο...*

Μυστήριο: Ο 26χρονος Μάνος, λεπτός και αρκετά εμφανίσιμος, έρχεται από το Χαϊδάρι στην Τερψιθέα (δύο ώρες διαδρομή) για να δει τρεις βιντεοταινίες μαζεμένες παρέα με την Πέρσα. *Πιθανότατα είναι μόνο φίλοι αλλά αν μάθω ότι παντρεύονται δεν θα εντυπωσιαστώ...*

Έχουμε και λέμε: Ένας νέος, συμπαθητικός άνδρας βλέπει φιλικά την Πέρσα (150 κιλά), εκτιμάει την προσωπικότητά της και είναι πρόθυμος να καθήσει τόσες ώρες μαζί της, ακίνητος σε μια καρέκλα βλέποντας τηλεόραση, λες και δεν έχει τίποτε άλλο να κάνει. Τώρα είναι αυτό παράξενο, ή μου φαίνεται;

Σύμφωνα με τις προσωπικές μου εμπειρίες, φιλία ανάμεσα σε άνδρα και γυναίκα δεν υπάρχει. Κανείς δεν έχει βγει μαζί μου "φιλικά" πάνω από δυο φορές. Αν η γυναίκα δεν μοιάζει της Μπάρμπι, αν δεν του καθήσει στο πρώτο ραντεβού, αν δεν του κάνει όλα τα βίτσια, ο άνδρας γίνεται καπνός.

Εντύπωση μου έκανε και η αντίδραση του ανηψιού μου του Γιάννη όταν του διηγήθηκα την περίπτωση.

“Εσύ θα πήγαινες στο Χαϊδάρι για να δεις τρεις ταινίες στο βίντεο παρέα με μια χοντρή 150 κιλών;” τον ρώτησα τελικά.

Εκείνος με κοίταξε αποσβολωμένος, σα να μην πίστευε στ' αυτιά του. Ύστερα φρόντισε να διαμορφώσει μια "αθώα" απάντηση για να με ταπώσει:

“Θα το έκανα, ίσως, για ψυχικό! Αλλά ακόμη κι αν τον πληρώνει, δεν πειράζει, να μην είσαι πονηρή!”

Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...

Τετάρτη, 16 Ιουλίου 2003

Προφητικό Όνειρο: Ο Θανάσης βρίσκεται πλάι μου στο κρεβάτι και με πειράζει (άντε πάλι). Σηκώνομαι ενοχλημένη και πηγαίνω στο χωλ. Η κεντρική πόρτα είναι γυάλινη, με σιδερένιο σκελετό. Απέξω στέκεται η Περσεφόνη, η οποία με κοιτάζει χωρίς να μπορεί να μπει μέσα. Αισθάνομαι ότι μπορώ να το κάνω: Απλώνω το χέρι μου και το περνώ μέσα από το γυαλί χωρίς αυτό να σπάσει, μόνο βαθουλώνει. Πιάνω τη φίλη μου και την τραβώ μέσα στο σπίτι.

Επαλήθευση: Μετά από πολλές μέρες που έχω να τη δω, η Πέρσα μου τηλεφωνεί το ίδιο απόγευμα για να συναντηθούμε και να πάμε στον κινηματογράφο "Ρίο", όπου παίζει την περιπετειώδη ταινία "Charlie's Angels, Full Throttle"...

Η φιλενάδα μου διασκέδαζε και γελούσε σε όλη τη διάρκεια της ταινίας, η οποία ήταν γεμάτη δράση, ωστόσο όταν τελείωσε το έργο η κυρία δήλωσε σοβαρά ότι βαριέται τις ταινίες δράσης! Δηλαδή, όταν μου πρότεινε να τη δούμε, δεν ήξερε τι θα έβλεπε; Δεν ξέρω, *ίσως έτσι της έχουν πει να λέει...*

Λίγο αργότερα, βγαίνοντας από το σινεμά, η Πέρσα εκστασιάστηκε ξαφνικά μόλις αναγνώρισε την διάσημη δημοσιογράφο Ελένη Στάνη ανάμεσα στο πλήθος:
"Κοίτα, κοίτα τι όμορφη που είναι! Δεν είναι πανέμορφη;".
Γύρισα και την είδα· εντάξει, η γυναίκα διατηρείται πολύ λεπτή, μάλλον ξερακιανή, είναι και καλοντυμένη, ωστόσο δεν ξετρελάθηκα κιόλας. *Άλλωστε, το πρόσωπό της μού είναι ιδιαίτερα αντιπαθητικό, θυμίζει έντονα ερπετό...*
"Μα δες πόσο νέα διατηρείται! Σαν κοριτσάκι!" συνέχισε η Περσεφόνη συνεπαρμένη.
"Την έχει ξαναδεί; Την ξέρεις προσωπικά;" ρώτησα σοβαρά μα δεν έλαβα απάντηση...

Πέμπτη, 17 Ιουλίου 2003

Πήγαινα μια ωραία βόλτα με το ποδήλατο γύρω στο αεροδρόμιο, όταν διασταυρώθηκα με δυο γυναίκες που έσπρωχναν καροτσάκια με μωρά. Κοίταζα με συμπάθεια τα μωρά όταν μία από τις κυρίες μου πέταξε μάλλον ειρωνικά:

“Εσείς με το όχημά σας προσέξτε μη μας πατήσετε!” Προσπάθησα να μη δώσω σημασία αλλά δεν μπόρεσα να μην σκεφθώ: *Είναι δυνατόν τα όντα αυτά να αποτελούν το κυρίαρχο είδος του πλανήτη;*

Λίγο αργότερα, ανεβαίνοντας προς τον Άγιο Παντελεήμονα, δυο παλιόσκυλα βγήκαν από ένα οικόπεδο και με κυνήγησαν εξαγριωμένα. Κατέβηκα αμέσως από το ποδήλατο και τους έκοψα τη φόρα. Πιο πάνω μια ολόκληρη αγέλη σκύλων με γάβγισε, ακολουθώντας με από κάποια απόσταση. Στην αρχή δεν ανησύχησα επειδή νόμιζα πως ήταν κλεισμένα μέσα σε περιφραγμένο οικόπεδο· σύντομα, όμως, διαπίστωσα πως δεν ήταν! Μου κόπηκε το αίμα μόλις τα είδα να βγαίνουν απειλητικά από το οικόπεδο στο δρόμο! Απομακρύνθηκα βιαστικά κι ευτυχώς δεν με κυνήγησαν...

Καταπληκτική η συγχρονικότητα του Μαζικού Ασυνειδήτου: Μόλις με στραβοκοίταξαν οι δυο σκρόφες, όλα τα σκυλιά της περιοχής μαζεύτηκαν εναντίον μου για να μου χαλάσουν τη βόλτα. Δεν τα κατάφεραν, ωστόσο δεν πρόκειται να ξαναπεράσω από εκείνο το μέρος.

Τελικά, έχει δίκιο η Μαρία Σχοινά όταν λέει πως “Οι παντρεμένες με παιδιά είναι οι μεγαλύτερες πουτάνες! Πώς τα κατάφερες κυρά μου, εσύ η χαζομούνα, να σε επιλέξει ένας άνδρας ανάμεσα στις δεκάδες που τον πολιορκούν, να σε παντρευτεί, να σου κάνει παιδιά και ν' αναλάβει τα έξοδά τους εφ' όρου ζωής; Ειδικά στη σημερινή εποχή, που οι γυναίκες βρωμάνε; Άρα είσαι μεγάλη πουτάνα!”

Παρασκευή, 18 Ιουλίου 2003

Ερωτικό Όνειρο: Είμαι μαζί με τον Γιώργο Φραντζή, καθόμαστε παρέα και συζητάμε, τα χέρια μου ακουμπούν στα δάχτυλά του -τι υπέροχη, ηδονική αίσθηση! Τον ρωτώ για τη ζωή του, αν θα φύγει ξανά. Παράλληλα, εκτελώ ψυχοκίνηση, μετακινώντας διάφορα αντικείμενα με τη σκέψη μου.
Λοιπόν; Τα όνειρα είναι η αληθινή ζωή!

Συγχρονισμός του βιβλίου: *Έκανα save σε αυτή την εγγραφή και μετά έκλεισα το κομπιούτερ. Μόλις τότε πρόσεξα*

πως η ώρα ήταν 11:11.

Αργά τη νύχτα, έρχεται ακόμα μια φορά η ώρα για την ***Υπέρτατη Τελετουργία***: Θαυμάσια αισθηση εξισορρόπησης και ολοκλήρωσης. Λατρεύω αυτό που κάνω!

?! *Συγκρούσεις στη Λιβερία τη Δευτέρα, με 600+ νεκρούς.*

Σάββατο, 2 Αυγούστου 2003

Βρίσκω ότι η φιλία μου με τη Λουίζα έχει αρκετά στοιχεία ερωτισμού: Τελευταία μου τηλεφωνεί πιο συχνά, ενώ μου χαρίζει διάφορα σετ από ασημένια κοσμήματα. Χθες το βράδι με πήρε τηλέφωνο μονάχα για να μου πει πως της έλειψα! Της είπα πως κι εγώ πως τη σκεφτόμουν. Έτσι, κανονίσαμε έξοδο για σήμερα το απόγευμα, να πάμε στη Γλυφάδα μαζί με τα δυο παιδιά της, το Μανώλη και τη Ζαφειρία.

Στο δρόμο για τη στάση είμαστε όλο χαρές, γέλια, πνεύμα φιλίας. Κάποια στιγμή παρατηρώ έναν όμορφο νεαρό με γυμνασμένο σώμα, ο οποίος επισκευάζει το αμάξι του. Καθώς περνάμε, γυρίζει και μας ρίχνει μερικές ματιές. "Ωραίο παιδί αυτός!" λέω στη Λουίζα χαμηλόφωνα.

"Αυτός μας κοιτάζει;" ρωτά η φίλη μου συνοφρυωμένη.

"Γύρισε και μας κοίταξε για λίγο!" της απαντώ.

"Και δεν του άρεσε αυτό που είδε και ξαναγύρισε μπροστά του!" μου πετάει βλοσυρά.

Η αντίδρασή της με παραξενεύει· λες και της είπα ότι σκοπεύω να τον παντρευτώ τον τύπο...

Κάποτε φθάνουμε στην Κάτω Γλυφάδα, κατεβαίνουμε από το λεωφορείο και τότε ακούω τη Λουίζα να ξεφυσά: "Τα παιδιά ίδρωσαν! Πρέπει να βγάλουν τις φανέλες!". Παίρνει τα παιδιά κατά μέρος μέσα σε μια εμπορική στοά, τα γδύνει, τους βγάζει τις φανέλες, τους ξαναφοράει τις μπλούζες και φεύγουμε.

Σύντομα καταλήγουμε στα Dunkin Donuts. Πάντα γενναιόδωρη, η Λουίζα επιμένει να με κεράσει – όπως κάθε φορά που βγαίνουμε, δηλαδή μια φορά το χρόνο. Από τη μία το εκτιμώ και υποχρεώνομαι, από την άλλη αισθάνομαι περίεργα. Παραγγέλνουμε, καθόμαστε σ' ένα τραπέζι έξω, συζητάμε ευχάριστα ως συνήθως, όλα μια χαρά. Ωστόσο, μόλις δέκα

λεπτά αργότερα, διαπιστώνω ότι τα δύο πριγκηπόπουλα -7,5 χρονών η Ζαφειρία και 9,5 ο Μανώλης- έχουν πασαλειφθεί με σοκολάτες μέχρι τα αυτιά! Τέτοιο πασάλειμμα, πρώτη φορά βλέπω! Τα πρόσωπά τους, από τα μάτια και κάτω είναι βουτηγμένα μέσα στη σοκολάτα! Η Λουίζα παίρνει τα παιδιά και τα πηγαίνει στην τουαλέτα για να τα καθαρίσει. Όταν επιστρέφουν όμως, αυτά ξαναλερώνονται εν ριπή οφθαλμού!

Η φίλη μου αναγκάζεται να τα κατεβάσει στην τουαλέτα πέντε φορές συνολικά, μέσα στη μια ώρα που θα μείνουμε εκεί. Στο μεταξύ, κάτι δίχρονα και τρίχρονα νήπια γύρω μας τρώνε φυσιολογικά τα ντόνατς τους, χωρίς να κολυμπούν σε σιρόπια και σοκολάτες. Φαντάζομαι ότι γίναμε νούμερο σε ολόκληρο το μαγαζί· η Λουίζα, πάντως, φαινόταν να απολαμβάνει κάθε στιγμή το ρόλο της τέλειας μητέρας.

Κυριακή, 3 Αυγούστου 2003

Η θεία Βαρβάρα είναι ξανά εδώ μαζί με τον άνδρα της, τον θείο Ανέστη, ο οποίος μπαινοβγαίνει στα νοσοκομεία μετά από πρόσφατη εγχείρηση προστάτη. Ο πατέρας μου τρέχει πάντα μαζί τους και τους βοηθάει σε ό,τι χρειάζονται. Η μαμά δεν σταματάει να μουρμουρίζει.

Στο μεταξύ, και χθες και σήμερα ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει λυσσάξει: Βάζει μουσικές στο διαπασών και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι όλη μέρα! Υπομένω τον ***ηχητικό πόλεμο*** στωικά μέχρι το βράδι, οπότε σταματά για λίγο. Ξαφνικά, όμως, ώρα 10:30 τη νύχτα, ξαναρχίζει με πρωτοφανή μανία! Τρέχω επάνω, βάζω τις φωνές, παραπονιέμαι στους γονείς μου, εκείνοι όμως υποστηρίζουν ότι δεν ακούγεται καμία μουσική και απαιτούν να μη νευριάζω. Βγαίνω εκτός εαυτού, διαμαρτύρομαι έντονα, οι γονείς μου δυσανασχετούν ακόμη πιο έντονα.

Τελικά, η μητέρα μου πάει και κλείνεται στο σαλόνι στενοχωρημένη. "Θέλεις να στείλεις τη μητέρα σου στο νοσοκομείο;" με μαλώνει ο μπαμπάς. Όπως πάντα, αρνούνται να ασχοληθούν με τα δικά μου προβλήματα· θέλουν να ασχολούνται μονάχα με την Αλίκη και τα κουτσούβελά της. Εμένα με έχουν ξεγραμμένη εδώ και χρόνια επειδή δεν

κατάφερα να κάνω δική μου οικογένεια.

Τρέχω επάνω και φωνάζω στο Γιάννη να χαμηλώσει το στέρεο μα εκείνος με κοιτάζει ειρωνικά και δεν με ακούει καν. Ξανακατεβαίνω κάτω, έξω φρενών. "Σταμάτα τις φωνές! Θα τη στείλεις στο νοσοκομείο τη μητέρα σου!" επαναλαμβάνει ο μπαμπάς, ενώ το τουμπερλέκι εξακολουθεί να βροντά επιθετικά σε όλο το σπίτι. Τότε, επεμβαίνει αναπάντεχα η θεία Βαρβάρα:
"Θα στείλετε αυτήν στο νοσοκομείο! Παιδί σου είναι κι αυτό!" λέει στον πατέρα μου ήρεμα.
"Θεία, για πες μου, εσύ δεν ακούς καμιά φασαρία από πάνω;"
"Και βέβαια ακούω! Της κακομοίρας γίνεται!"
"Πάλι καλά, γιατί εδώ μου λένε πως δεν ακούγεται τίποτα!"
"Έχεις δίκιο!" καταλήγει η θεία με φωνή σταθερή.
"Έχεις δίκιο"· να μια κουβέντα που δεν έχω ακούσει ποτέ από τους δικούς μου...

Τρίτη, 5 Αυγούστου 2003

Απογευματινή βόλτα στην οδό Ερμού, μαζί με τη θεία Βαρβάρα και τη μητέρα μου. Η θεία αγόρασε εσώρουχα, μία μπλούζα και υφάσματα για να φτιάξει ταγιέρ. Εγώ βρήκα ωραία γαλάζια καλοκαιρινά παπούτσια μόλις με έξι ευρώ. Αφού τελειώσαμε τα ψώνια, καθήσαμε στην καφετέρια Lucafe, φάγαμε κλαμπ σάντουτς, ήπιαμε φρουτοχυμούς. Χάζευα και δυο κούκλους απέναντι. *Απλή, σπάνια χαρά για μένα...*

Το βράδι πήγαμε βόλτα στο Καβούρι με την Αλίκη (πώς έτσι;). Σουλατσάραμε πλάι στη θάλασσα, ρεμβάσαμε για λίγο καθισμένες σ' ένα βράχο, το ρίξαμε στις αμπελοφιλοσοφίες, απόλαυσα την ηρεμία της νύχτας μακριά από τη γειτονιά μου...

"Θηρευτές Συγκινήσεων": Στη συγκεκριμένη ταινία, ένας άνδρας ταξιδεύει στο χρόνο και κατευθύνει έτσι τα γεγονότα, ώστε ο ίδιος να βιώνει δυνατες συγκινήσεις του τύπου: "Αεροπορικό δυστύχημα, 307 νεκροί" ή "Ο Τιτανι-κός ναυαγεί, 1512 νεκροί" ή "Έκρηξη, 12 νεκροί". *Σου θυμίζει τίποτα;*

Παρασκευή, 15 Αυγούστου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και η Περσεφόνη

βρισκόμαστε στο σπίτι μιας κοινής φίλης. Ξαφνικά, μέσα από το παράθυρο, παρατηρώ φωτιά στο βουνό που υψώνεται στο βάθος. Η κορυφή του καίγεται και οι φλόγες προχωρούν γοργά προς τα κάτω. Όλο και περισσότερα αποκαΐδια πνίγουν την ατμόσφαιρα, ώσπου δεν φαίνεται σχεδόν τίποτα έξω από το τζάμι. Σκεφτόμουν να φύγω μα τώρα μοιάζει αδύνατο. Εντέλει το αποφασίζω, φιλώ την Πέρσα, βγαίνω έξω και αρχίζω να ψάχνω για ταξί.

Τότε, βλέπω κόσμο πολύ, ένα πυκνό πλήθος που συνωστίζονται και ανεβαίνουν σιγά-σιγά στο βουνό. Αντί να προσπαθούν να απομακρυνθούν από τη φωτιά, μοιάζουν σα να μαγνητίζονται απ' αυτήν, έτσι όπως προχωρούν όλοι μαζί αργά και μάλλον πρόθυμα προς την κορυφή, μέχρι που τους καταπίνουν οι φλόγες.

Τελικά βρίσκω ένα ταξί μα είναι πολύ μικρό, μόλις που χωράω μέσα. Η πορεία είναι δύσκολη μέσα από στενούς δρόμους· το όχημα ανεβοκατεβαίνει σκάλες, περνά μέσα από ένα γυμναστήριο με ξύλινα όργανα. Κάποτε φθάνω στο σπίτι και βρίσκω εκεί τη μητέρα μου. Φορώ ένα χρυσοκέντητο ντε πιες, χρώματος λιλά. Συλλογίζομαι ότι η φωτιά στο βουνό ίσως να είναι αποτέλεσμα της Υπέρτατης Τελετουργίας, η αρχή του τέλους. *Όσοι ζουν κοντά στη θάλασσα θα είναι προσωρινά ασφαλείς*...۩

Αργά τη νύχτα, όπως πάντα, λαμβάνει χώρα ***η Υπέρτατη Τελετουργία***: Αυτή τη φορά, παρατηρώ συγκεντρωμένη το Τέρας καθώς καίγεται πάνω στους πάγους του βορείου πόλου (= παγάκια από το ψυγείο). Μοναδική αίσθηση επίτευξης...

?! *Φονικός καύσωνας σε όλη την Ευρώπη. Μέσα σε είκοσι μέρες (ως την Κυριακή) έχει σκοτώσει περίπου 10.000 άτομα στη Γαλλία, 4500 στο Βέλγιο. "Τα γραφεία κηδειών δεν τους προλαβαίνουν!" ακούω στις Ειδήσεις.*

?! *Η ξαδέρφη Αννίτα, που μένει στο Ληξούρι, λέει ότι η θάλασσα εκεί είναι καυτή και αχνίζει (!) Αδύνατο να κάνεις μπάνιο, μετά το σεισμό στη Λευκάδα.*

When good girls do bad things...
Very bad things...

Κυριακή, 24 Αυγούστου 2003

Ακόμη μια φορά με κυκλώνει αφύσικος ***ηχητικός πόλεμος*** που ξεκινά από νωρίς το πρωί: Η μαμά, στα πρόθυρα υστερίας, μου φωνάζει στο τηλέφωνο πως δεν έχει ιδέα πού οφείλονται οι απανωτοί χτύποι/γδούποι/κλαγγές που με σφυροκοπούν από πάνω, από τις 6:30 μέχρι τις 7:20 τα χαράματα, δηλαδή μέχρι τώρα: "Δεν ξέρω καν για τι πράγμα μιλάς! Δεν υπάρχουν θόρυβοι, φαντάζεσαι ότι υπάρχουν! Ανεπαίσθητους ήχους εσύ τους ακούς σαν τύμπανα!" ωρύεται. Κοινώς, με βγάζει τρελή. Αναμοχλεύει το θέμα επί μία ώρα τουλάχιστον για να με πείσει πως είμαι "παράξενη", δηλαδή τρελή. Λεπτομέρεια: Η παράφωνη συναυλία κράτησε όσο ακριβώς και ο πρωινός διαλογισμός μου. *Τυχαίο;*

Τώρα έχει φθάσει πια μεσημέρι, κάθομαι στο γραφείο μου και γράφω, ενώ η μαμά επάνω μαγειρεύει. Δεν ακούγεται κιχ! Ούτε βήματα, ούτε έπιπλα να σέρνονται, ούτε κατσαρόλες να χτυπάνε. Άρα; Το πρωινό κομφούζιο το προκαλεί μάλλον η αδελφή μου και τα παιδιά της. Τους πιάνει αμόκ κάθε πρωί. Η μαμά λέει ψέματα. Αδύνατον "να μην ξέρει για τι πράγμα μιλάω" – απλά δεν θέλει να κακοκαρδίσει την καλή της κορούλα και τα λατρευτά της εγγονάκια, λέγοντάς τους να μη χαλάνε τον κόσμο κάθε ξημέρωμα...

"Ο γητευτής των αλόγων": Ένα άλογο πάσχει από κατάθλιψη και η πάμπλουτη κυρία του ψάχνει όλη την Αμερική για να βρει έναν διάσημο γητευτή αλόγων να το θεραπεύσει. Προβλήματα πλουσίων, λύσεις πλουσίων...

Δευτέρα, 25 Αυγούστου 2003

Ο άνεργος ανηψιός μου ο Γιάννης συνεχίζει με αμείωτη μανία το τουμπερλέκι και τα νταούλια στο διαπασών με τις ώρες, για νιοστή μέρα! Γίνομαι έξω φρενών! Αρχίζω να σκέφτομαι έντονα να τον "κάψω"!

?! *Μέχρι το απόγευμα ο Γιάννης έχει βρει καλή πρωινή δουλειά στα έργα του τραμ στην Κάτω Γλυφάδα, με μισθό 1300 ευρώ το μήνα! Έτσι, στο εξής θα λείπει από το σπίτι ως τις 5:00*

το απόγευμα. Υπέροχα...

Παρεπιπτόντως: Εγώ, τέτοιο μισθό δεν έχω δει ποτέ, ούτε στον ύπνο μου! Στο Γιαννάκη, όμως, που είναι μόλις 18 ετών και αγράμματος, το προσφέρουν αυτό το ποσό! Ενώ σε μένα, που είμαι 40 χρονών, έχω πολυετή προϋπηρεσία ως γραμματέας, γνωρίζω τέσσερις γλώσσες και ξέρω να χειρίζομαι κομπιούτερ, κάποιοι μιλούν για εθελοντισμό...

Τετάρτη, 27 Αυγούστου 2003

Ακόμη μια μέρα, ο συντονισμένος ***ηχητικός πόλεμος*** γύρω μου συνεχίζεται ακάθεκτος: Στις 9:30 το πρωί ακούγονται από απέναντι παιδικά τραγουδάκια στο διαπασών. Μέχρι τις 10:30 που φεύγω για μπάνιο, δεν έχουν σταματήσει. Μόλις φθάνω στην αγαπημένη μου μικρή πλαζ στη Βουλιαγμένη, κάτω από το εστιατόριο "Λάμπρος", διαπιστώνω ότι παντού βροντοχτυπούν μουσικές χιπ-χοπ στο διαπασών! Είναι τέσσερις κλώσσες που έχουν κουβαλήσει μαζί τους ένα τεράστιο στέρεο/κασετόφωνο και το έχουν ανοίξει στο φουλ! Το νταβαντούρι αντηχεί ένα χιλιόμετρο μακρυά! Ωστόσο, προσπαθώ να κάνω το μπάνιο μου χωρίς να στενοχωριέμαι ιδιαίτερα. Αυτοέλεγχος, όχι αστεία...

Αργότερα, μέσα στο λεωφορείο για τη Γλυφάδα γίνεται πανζουρλισμός: Δυο γριές πουτάνες τραγουδούν παράτονα, όσο πιο δυνατά μπορούν. Κάτι βαρύμαγκες κοπανάνε τα κομπολόγια τους ασταμάτητα, με μανία. Το απόγευμα, ο Τάκης βάζει απαίσιες μουσικές στο διαπασών, που αυτή τη φορά αντηχούν μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα! Και η φίλη μου η Λουίζα δεν θα μπορέσει τελικά να βρεθούμε απόψε, επειδή έχει δουλειές, λέει. Δεν τους αντέχω άλλο! Είναι φοβερός ο τρόπος που συντονίζονται όλοι εναντίον μου! Τι θα κάνω;

Σάββατο, 30 Αυγούστου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Αναμένεται το τέλος του κόσμου. Φυσικές καταστροφές πλήττουν όλη τη γη: σεισμοί, πλημμύρες, πόλεμοι παντού. Στην πόλη μας μόλις ξεκινούν βομβαρδισμοί. Εγώ, η μητέρα μου κι ένας άγνωστος

γοητευτικός άνδρας βγαίνουμε έξω από το σπίτι, ανήσυχοι. Αδιαφορώντας αν με βλέπει κανείς, υψώνω τα χέρια προς τον ουρανό και ψελίζω τα λόγια: "Εγώ, η Υβόννη, προστάζω τους ανθρώπους να σταματήσουν κάθε σύρραξη τώρα!" Αμέσως επικρατεί μια εύθραυστη ηρεμία...

Το πρωί πηγαίνω για μπάνιο στην παραλία που βρίσκεται κάτω από τις "Τρύπες του Καραμανλή" στο Κορωπί, μαζί με τη φίλη μου τη Ντένια και το σύζυγό της το Δημήτρη. Ήρεμη καθαρή θάλασσα, δυνατή μουσική ποπ και ροκ από το παραθαλάσσιο μπαρ, ξεγνοιασιά. *Τελικά, δεν είναι τόσο οι μουσικές που μ' ενοχλούν. Είναι η αρρωστημένη εγωπάθεια του Τέρατος, η οποία εκφράζεται με απίστευτη επιμονή μέσω αφύσικων θορύβων...*

Βρισκόμαστε ήδη τρεις ώρες στην πλαζ και ο Δημήτρης έχει βαρεθεί, ανυπομονεί να φύγει και παραπονιέται έντονα στη Ντένια: "Έτσι μου 'ρχεται να φύγω μόνος μου και να σ' αφήσω εδώ!" Είναι αστείος όταν θυμώνει.

"Μην κάνεις έτσι! Αυτό ίσως να είναι το τελευταίο μπάνιο!" του λέει αυτή και ησυχάζουν.

Όντως: Δεν το γνωρίζω ακόμη, όμως αυτή είναι η τελευταία φορά που πηγαίνουμε για μπάνιο όλοι μαζί...

Δευτέρα, 1η Σεπτεμβρίου 2003

"Human Wonders" - η σημερινή εκπομπή με προβλημάτισε αρκετά: Μια τερατογυναίκα, η οποία έχει γεννηθεί χωρίς πόδια και χωρίς λεκάνη, παρουσιάζεται από την τηλεόραση ως 25χρονη καραγκόμενα και καμαρώνει ότι ζει "μια απόλυτα φυσιολογική ζωή": Εργάζεται ως μηχανικός αυτοκινήτων (!), είναι παντρεμένη μ' έναν πανέμορφο αρτιμελή άνδρα και τώρα περιμένει παιδί (!). Γεμάτη ωραιοπάθεια, εξηγεί ότι ο σύζυγός της την παρακαλούσε επί δυο χρόνια να βγει μαζί του, εκείνη όμως δεν το αποφάσιζε -τό 'παιζε και δύσκολη! Τελικά, η ανάπηρη γεννάει ένα πολύ όμορφο μωρό και δηλώνει με μπόλικο καμάρι ότι κάθε μέρα αποτελεί πρόκληση γι' αυτήν. Μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι, κανείς δεν θεωρεί αφύσικη αυτή τη σχέση· αντίθετα όλοι τους συγχαίρουν.

Στο μεταξύ, τρομάζεις μόνο που τη βλέπεις να "περπατά" με τα χέρια από δωμάτιο σε δωμάτιο, με κινήσεις που θυμίζουν αράχνη. Μα πώς μπόρεσε και την "πήδηξε" αυτός ο τύπος; *Δεν αποκλείεται, πάντως, ορισμένοι άνδρες να διεγείρονται από ανάπηρες γυναίκες (βίτσια είναι αυτά).*

Υπάρχει, βέβαια, η πιθανότητα, ολόκληρη η ανωτέρω ιστορία να είναι σκηνοθετημένη για δημιουργία συγκεκριμένων εντυπώσεων στον κοσμάκη. *Αυτό κι αν είναι σατανικό: η διαφήμιση και ο εκθειασμός της αναπηρίας ως υπέρτατο προτέρημα...*

Πέμπτη, 4 Σεπτεμβρίου 2003

Make My Day! Νωρίς το πρωί, η μαμά με πληροφορεί γεμάτη ανησυχία αυτά που άκουσε στις ειδήσεις αποβραδίς: Το έτος 2014 ένας μετεωρίτης θα πέσει στη γη και η έκρηξη θα έχει ισχύ εκατοντάδων ατομικών βομβών! Τα ανθρωπάκια υπολογίζουν, αν χρειαστεί, να του αλλάξουν πορεία χτυπώντας τον με πυρηνικούς πυραύλους. Ξαφνικά, το όραμά μου αρχίζει να υλοποιείται με πιο συγκεκριμένη μορφή! Αυτό θα πει να επενδύεις στο μέλλον!

Εικόνες του Matrix - "QQ47, Το Όνομα του Θηρίου*: Η πρόσφατη ανακάλυψη του αστεροειδούς 2003QQ47 έχει προκαλέσει ανησυχίες στην επιστημονική κοινότητα. Έχει μάζα 2600 εκατομμύρια τόνους περίπου, ταχύτητα 30 χλμ/sec, και κατευθύνεται σταθερά προς τον πλανήτη μας. Πιθανή ημερομηνία σύγκρουσης είναι η 21η Μαρτίου 2014, όμως η πιθανότητα σύγκρουσης υπολογίζεται να είναι 1 προς 909.000 περίπου. Το μέγεθος του αστεροειδούς είναι 1/10 του "εξολοθρευτή των δεινοσαύρων" και αρκεί για να καταστρέψει μια ήπειρο...*

Παρασκευή, 5 Σεπτεμβρίου 2003

♥ Ξαφνικά μου έρχονται κάποιες αναμνήσεις από τον Κορυδαλλό, την εποχή της αθωότητας, αρχές της δεκαετίας του '70: Το παλιό σπίτι της θείας Αρχοντίας, η εσωτερική αυλή, η κούνια, η τραμπάλα· ένα σωρό τεύχη από το μεταπολεμικό περιοδικό "Μικρός Ήρως", στοιβαγμένα σε μια κούτα στο πλυσταριό της θείας Μαρίας· η παλιομοδίτικη κουζίνα της θείας

Αρχοντίας· το Άλμπουμ των Αστέρων από το περιοδικό Μαριλένα· ο Μεθοριακός Σταθμός στην ασπρόμαυρη τηλεόραση· το υπόγειο με την πράσινη ξύλινη πόρτα. Άλλες εποχές, άλλος κόσμος. Νοσταλγικό όνειρο που σβήνει μέρα με τη μέρα...

Σάββατο, 6 Σεπτεμβρίου 2003

Δυσάρεστα νέα: Ο σύζυγος της Μιλένας, ο Μίλτος, πνίγηκε σήμερα το πρωί ενώ έκανε υποβρύχιο ψάρεμα, σε ηλικία μόλις 40 χρονών. Είχαν προηγηθεί και ορισμένα ***σημάδια της μοίρας:*** Προχθές το πρωί, στις 7:15, κάποιος μου χτύπησε το κουδούνι. Σηκώθηκα παραξενεμένη για ν' ανοίξω. Ήταν ο Μίλτος, φαινόταν απροσδιόριστα μελαγχολικός και ήθελε να μιλήσει στην αδελφή μου. Νόμιζε, λέει, πως η Αλίκη έμενε ακόμη στο ισόγειο. Το θεώρησα περίεργο: *Δεν είχε ακούσει, εδώ και τέσσερις μήνες, ότι έχουμε αλλάξει σπίτια;* Ακόμη κι όταν του εξήγησα πως η αδελφή μου κατοικεί τώρα στον 2ο όροφο, δεν έφυγε αμέσως αλλά κοντοστάθηκε αμήχανα μπροστά στην πόρτα μου και κοιταχτήκαμε για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα πήγε και χτύπησε κατά λάθος το κουδούνι των γονέων μου στον 1ο όροφο, τους είδε κι αυτούς, και μετά ανέβηκε πάνω, στην Αλίκη.

Όπως έμαθα αργότερα, ο μακαρίτης είχε επισκεφθεί αναπάντεχα πολλούς ανθρώπους αυτή τη βδομάδα. Στους γονείς του, που ζουν στη Ναύπακτο, πήγαινε κάθε Σάββατο· αυτή τη φορά, όμως, τους επισκέφθηκε την Τετάρτη! *Φαίνεται, λοιπόν, ότι η ψυχή του γνώριζε κι επιθυμούσε να μας δει όλους για μια τελευταία φορά, προτού ο ρόλος του εδώ τελειώσει...*

Και κάτι ακόμη: Όπως με πληροφόρησε η Αλίκη, πριν από μερικούς μήνες ο Μίλτος είχε πάει μαζί μ' έναν ξάδελφό του να παίξουν βελάκια. Ξαφνικά, ενώ όλα φαίνονταν εντάξει, ο ξάδελφος πέταξε ένα βελάκι και αμέσως μετά έπεσε κάτω ξερός, από ανακοπή καρδιάς, μπροστά στα πόδια του Μίλτου!

... Κομμάτια ενός κόσμου που φεύγει λίγο-λίγο, εποχές αλλοτινές, ανέμελες, νεανικές. Χαρωπές παρτίδες Uno με όλη την παρέα γύρω από το τραπέζι της βεράντας· κάποια μπάνια στο Καβούρι· μερικές συναντήσεις στην καφετέρια της

Μιλένας. Όλα χάνονται, το ένα μετά το άλλο. Κι εγώ;

Γιατί έχω την αίσθηση ότι εγώ δεν πρόκειται να έχω έναν απλό, συνήθη θάνατο από ατύχημα, αρρώστια, γειρατιά, όπως όλοι οι άνθρωποι;

Η ζωή μου δεν είναι ανθρώπινη.
Γιατί να είναι ο θάνατός μου;
Και πιστεύω ότι θ' αργήσει. Πολύ.
Δεν μπορώ να φύγω
δίχως να εκπληρώσω το Σκοπό...

Δευτέρα, 8 Σεπτεμβρίου 2003

Σήμερα το πρωί έγινε η κηδεία του Μίλτου. Δεν πήγα. Πήγε όμως η αδελφή μου για να συλλυπηθεί τη φίλη της τη Μιλένα. Το βράδι, στο σπίτι της Πέρσας παίξαμε “Magic” πολλές ώρες. “Το παιγνίδι έχει μια δική του δυναμική”, έχει παρατηρήσει και η Περσεφόνη. Τελευταία κερδίζω σε κάθε συνάντηση. Σήμερα έπιασα σκορ 13-5. Άλλοτε, θυμάμαι, έχανα συνεχώς. Τι έχει αλλάξει; Μήπως αυτό που είμαι;

Τρίτη, 9 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία κανονικά, ρίχνοντας αίμα πάνω στο ομοίωμα του Τέρατος, ως δείγμα ανθρώπινου DNA. Αμέσως γίνεται έκρηξη, οι φλόγες φουντώνουν.

Επαλήθευση; Οι νεκροί από τον καύσωνα ανέρχονται τώρα στους 11.000 στη Γαλλία, 5000 στο Βέλγιο, 1400 στην Ολλανδία, άλλοι τόσοι σε άλλες χώρες.
Την Τετάρτη, 10 Σεπτ., φονικός τυφώνας στην Κορέα αφήνει πάνω από 100 νεκρούς και ανυπολόγιστες καταστροφές.
Γίνεται όλο και καλύτερο...

Τετάρτη, 10 Σεπτεμβρίου 2003

Το πρωί είχα ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Τάνια Σίσκου της ΕΛΚΕ. Πολύ ευγενικά και έντεχνα μου ζήτησε να τους πάω άλλο ένα διήγημα για ανάγνωση ενώπιον όλων. Όταν της εξήγησα ότι δεν υπάρχει κανένα άλλο, μου πρότεινε να τους

διαβάσω την “Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών”. Της απάντησα πως δεν μου άρεσε η ιδέα. Παραείναι μαλάκες οι άνθρωποι...

“Human Wonders”: Κάπου στην Αγγλία έχει ιδρυθεί μια “Φάρμα Πτωμάτων”, όπου οι σπουδαστές της Εγκληματολογίας έχουν την ευκαιρία να παρακολουθούν τη σταδιακή αποσύνθεση πτωμάτων που έχουν πεταχτεί στο έδαφος της “Φάρμας” ακριβώς γι' αυτό το σκοπό! Ανάλογα με το βαθμό αποσύνθεσης του (ανθρώπινου) πτώματος, τα “ξουράφια” υπολογίζουν το χρόνο θανάτου κι έτσι μπορούν να εξιχνιάσουν πιο εύκολα μια υπόθεση φόνου. *Δηλαδή, πριν που δεν υπήρχε η “Φάρμα Πτωμάτων”, ήταν αδύνατο να εξιχνιαστεί ένα έγκλημα;*

Δηλαδή: Όποτε ένας τρελός έχει μια αρρωστημένη ιδέα, του σφηνώνεται για τα καλά και πρέπει να την υλοποιήσει πάση θυσία όσο αρρωστημένη κι αν είναι! Παραδόξως, βρίσκει υποστηρικτές και θιασώτες, όσο ισχυρούς και πολυάριθμους χρειάζεται, για να πραγματοποιήσει τις τερατώδεις ορέξεις του. Και φυσικά, “Όλα γίνονται για το καλό του συνόλου. Γιατί να μην υπηρετείς την ανθρωπότητα και μετά το θάνατό σου;” προτείνει αυτάρεσκα ο αντιπρόσωπος της Φάρμας μπροστά στο φακό της εκπομπής και ο παρουσιαστής φαίνεται να συναινεί. Τρανό δείγμα δαιμονοανθρώπινης νοοτροπίας: *Άσε τους τυμβωρύχους να εκμεταλλευτούν το πτώμα σου -με πρόσχημα, πάντα, τη “φιλανθρωπία”...*

Δευτέρα, 15 Σεπτεμβρίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι πως βρίσκομαι κάτω από μια μαλακή λευκή ουσία, σαν θαμμένη. Απλώνω το χέρι προς τα πάνω και διαπιστώνω ότι το υλικό είναι απαλό μα αδιαπέραστο. Ξαφνικά βρίσκομαι πάνω στο διάφανο άσπρο υλικό, που τώρα μοιάζει να είναι όλο φυσαλλίδες. Συλλογίζομαι ότι ίσως να είναι το αστρικό ρευστό, η βασική αδιαμόρφωτη ύλη από την οποία κτίζονται οι κόσμοι...

Εξελίξεις: Γύρω στο μεσημέρι είδα τον Τάκη στο μπαλκόνι του, ανεβασμένο πάνω σε μια καρέκλα, να χορεύει και να τραγουδά με τη μουσική πάντα στο διαπασών. Έχει

λαλήσει εντελώς ο τύπος...

Νέοι φίλοι: - Τι σου λένε τα άνθη; Τα λουλούδια είναι γλυκές υπάρξεις, που σκοπός τους είναι να ομορφαίνουν τη γη. Τα λουλούδια ανήκουν στους κόσμους του παραμυθιού.

Κάτι ξένο, εχθρικό, δαιμονικό έχει εισβάλει στον κόσμο τους γεννώντας διαρκώς μορφές αφύσικες, ρυπαρές, που σιγά-σιγά καλύπτουν τα πάντα: δρόμοι, πολυκατοικίδες, αυτοκίνητα. Τα λουλούδια και τα φυτά παρατηρούν, υπομένουν και περιμένουν σε σοφή εγκαρτέρηση...

Ασκήσεις τηλεπάθειας με κάρτες Zener (φτιαγμένες από μένα) έχουν τα εξής αποτελέσματα:

12 Αυγούστου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	4ο → 1ο =	10/25
21 Αυγούστου:	Πρόγνωση	1ο → 3ο =	10/25
28 Αυγούστου:	Πρόγνωση	1ο → 2ο =	9/25
	Ολίσθηση στο παρελθόν	2ο → 1ο =	9/25
4 Σεπτεμβρίου:	Τηλεπάθεια		10/25
5 Σεπτεμβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	2ο → 1ο =	9/25
	Τηλεπάθεια		9/25
6 Σεπτεμβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	3ο → 1ο =	9/25
10 Σεπτεμβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	3ο → 1ο =	9/25
15 Σεπτεμβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	3ο → 1ο =	9/25

(Πρόγνωση: Αυτό που εγώ βρίσκω πρώτο έρχεται στην πραγματικότητα τρίτο κ.ο.κ. Ολίσθηση στο παρελθόν: Αυτό που εγώ βρίσκω τρίτο έρχεται πρώτο κ.ο.κ. Τηλεπάθεια: Αυτό που βρίσκω πρώτο, έρχεται πρώτο)

Τετάρτη, 17 Σεπτεμβρίου 2003

Νωρίς το απόγευμα, εντελώς αναπάντεχα, έρχεται ξαφνικά στο σπίτι μου ο Νάσος. Φαίνεται αναψοκοκκινισμένος και ανήσυχος. Χωρίς καν να καθήσει, μου ανακοινώνει με βροντερή φωνή: "Αν σου πω ότι η μαμά έχει στην τράπεζα πολλά λεφτά, ας πούμε 100.000 ευρώ, θα το πιστέψεις;"
"Και βέβαια όχι!" *[άλλο και τούτο!]*
"Ξέρεις πόσα λεφτά έχει αυτή; Ούτε φαντάζεσαι πόσα έχει!"

“Το αστείο σου αρχίζει να γίνεται κρύο”, του επισημαίνω.
“Αν σου δείξω το βιβλιάριο τραπέζης της μαμάς, θα μου δώσεις 50 ευρώ;”

Αρνούμαι, φυσικά. Αν είναι δυνατόν η Αλίκη να έχει τόσα χρήματα! Αυτή δεν έχει να φάει καλά-καλά, γι' αυτό και ζητάει διαρκώς λεφτά από μας, με αποτέλεσμα η σύνταξη του πατέρα μου να τελειώνει από τις δέκα του μήνα· ως αποτέλεσμα, αναγκάζομαι να τσοντάρω εγώ για τα έξοδα της οικογένειας και δεν μου μένει ούτε ένα ευρώ για αποταμίευση. Απορώ, πάντως, με τον Θανάση: Αυτός δεν συνηθίζει να κάνει τέτοιου είδους αστεία. Γενικώς δεν κάνει αστεία...

Σάββατο, 20 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα βιβλιοπωλείο και χαζεύω διάφορα βιβλία. Παίρνω στο χέρι ένα που είναι γεμάτο πολύχρωμες εικόνες, σαν παιδικό εικονογραφημένο παραμύθι. Λίγο αργότερα συνειδητοποιώ πως έχω βγει από το μαγαζί κρατώντας στα χέρια μου το εν λόγω ανάγνωσμα, χωρίς να το έχω πληρώσει. Γυρίζω πίσω, προσπαθώ να βρω το κατάστημα, μα είναι αδύνατον. Έτσι, φαντάζομαι ότι το βιβλίο αυτό “ήθελε” να καταλήξει ειδικά σε μένα και χωρίς τύψεις το βάζω μέσα στο καφετί ταγάρι μου.

Τώρα κάθομαι και παρατηρώ την εικονογραφημένη ιστορία του, η οποία είναι γραμμένη από έναν διάσημο μύστη και αφηγείται την μεταθανάτια ζωή ενός νεαρού πολεμιστή ονόματι Roy Ro: Στην αρχή, λίγο μετά το θάνατό του, ο ήρωας βρίσκεται σ' ένα ζοφερό μέρος όλο πέτρες κι ερείπια, όπου άνθρωποι πολλοί εργάζονται σκληρά και υποφέρουν.

Όμως, όσο περνούν οι σελίδες, το μέρος σταδιακά ομορφαίνει: Κτίζεται ένα ωραίο κάστρο, τα ερείπια δίνουν τη θέση τους σε καταπράσινες εκτάσεις γεμάτες φως, ένας πέτρινος δρόμος οδηγεί σε μια γραφική γέφυρα και από κει “απέναντι”. Τέλος, ο Roy Ro καταλήγει σε μια νέα ζωή πάνω στη γη: Βγαίνει τρέχοντας από ένα δημοτικό σχολείο, σαν μαθητής με την τσάντα στην πλάτη, μαζί με άλλα παιδιά.

Πιθανή ερμηνεία: Μια αλληγορία για τη μετά θάνατον ζωή, όπου η ψυχή καλείται να διορθώσει τα λάθη της και "να εργαστεί σκληρά", ώστε από "ερείπια" να ξαναγίνει "ωραίο κάστρο". Όταν ολοκληρώσει αυτό το έργο της, τότε επανενσαρκώνεται στον κόσμο των ζωντανών ("απέναντι") για να συνεχίσει την πορεία της προς τη Γνώση ("το σχολείο").

Δευτέρα, 22 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα χωριό όπου μου προξενεύουν έναν ψηλό, λεπτό, ξανθοκάστανο νεαρό με αραιές τρίχες στο στήθος. Με χαιρετά εγκάρδια και μου λέει ότι μόλις βρήκε τον άνθρωπο της ζωής του.

Στην αρχή δεν μου πολυαρέσει, μου δίνει την εντύπωση καθυστερημένου, έχει και σάπια δόντια. Μετά, όμως, όταν καθόμαστε στο σαλόνι, αλλάζω γνώμη: Τον βρίσκω αθώο, χαριτωμένο, λογικό, όμορφο, με γλυκό χαμόγελο, μόλις 22 ετών. Αρχίζω μάλιστα να απορώ, πώς μου προξένεψαν έναν τόσο νέο άνδρα. Μια ωραία μουσική πλημμυρίζει το χώρο, ενώ ο νεαρός μου φαίνεται τώρα τέλειος, σαν σε όνειρο. Μα... *είναι όνειρο!* Η συνειδητοποίηση με απογοητεύει. Πρέπει να φύγω,

αφού προηγουμένως τον αποχαιρετώ: “Να ξέρεις ότι μόνο εσένα αγάπησα, σε όλη μου τη ζωή!” του λέω.

Βγαίνω έξω στον κεντρικό δρόμο του χωριού και νομίζω ότι έχω ξυπνήσει. Επιχειρώ να καταγράψω το όνειρο μα ο Νάσος με ακολουθεί και μ' ενοχλεί. “Γιατί ξύπνησα, ο βλάκας;” αναρωτιέμαι με πίκρα, ενώ ο μικρός κάνει μεταβολή και απομακρύνεται από κοντά μου θυμωμένος.

Εικόνες του Matrix (Παραολυμπιακοί Αγώνες): Όλα τα 'χει η Μαριωρή, ο φερετζές της λείπει! Λοιπόν, το βρίσκω πολύ αρρωστημένο να παίζουν μπάσκετ μερικοί ανάπηροι χωρίς χέρια και όλοι να τους χειροκροτούν!

Η ανθρώπινη υποκρισία είναι κάτι το ασύλληπτο: Άτομα υγιή, αρτιμελή, μορφωμένα, ταλαντούχα, πολεμώνται συστηματικά και παραγκωνίζονται με διάφορα προσχήματα (έλλειψη προσαρμοστικότητας, ανυπαρξία κοινωνικών διασυνδέσεων, αντιπαθητική προσωπικότητακλπ), ωστόσο όλοι κόπτονται για τους ανάπηρους...

Τετάρτη, 24 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια πολεμίστρια, ντυμένη με μεταλλική πανοπλία, έχει καταντήσει σαν ανδρείκελο που κινείται σπασμωδικά, ενώ αναμένεται το τέλος του κόσμου. Από ένα άνοιγμα στη γη πρόκειται να ξεχυθεί τόση φωτιά και λάβα, που θα καλύψει όλη την υφήλιο μέσα σε δυο χρόνια.

Ξαφνικά, μετά από μια ισχυρή λάμψη στον ουρανό δημιουργείται μια “μήτρα” από όπου εκπέμπεται μια κυκλική ακτινοβολία η οποία μετατρέπει τους ανθρώπους σε “κάτι άλλο” -ουσιαστικά τους σκοτώνει. Με γοργούς ελιγμούς προσπαθώ να αποφύγω τους επικίνδυνους ατμώδεις δακτυλίους που εκπέμπονται προς το μέρος μου. Γρήγορα ανακαλύπτω ότι μπορώ να σταματώ αυτά τα φονικά κύμματα ή να τα στέλνω πίσω στην πηγή τους με τη δύναμη του νου. Γνωρίζω, ακόμη, ότι αυτοί οι δακτύλιοι είναι η Δύναμη που μας δημιούργησε και τώρα μας καταστρέφει. Συγκλονίζομαι στη σκέψη ότι μπορώ να την ελέγχω...

? *"Σημείον":* Σήμερα πήγα για πρώτη φορά σε μια καινούργια μαθήτρια στον Άλιμο. Ονομάζεται Παναγιώτα και μένει στην οδό Μυρτιδιωτίσσης. Επιστρέφοντας σπίτι, συνάντησα στο λεωφορείο τη Λουίζα, η οποία με πληροφόρησε ότι σήμερα είναι η γιορτή της Παναγίας της Μυρτιδιωτίσσης...

Παρασκευή, 26 Σεπτεμβρίου 2003

Σήμερα παντρεύεται η Ράνια, κόρη της Θεώνης. Παρευρίσκομαι στην τελετή μαζί με την αδελφή μου και παρατηρώ διάφορα: Ο γαμπρός, χοντρός, αντιπαθητικός και δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της, μασάει τσίχλα. Η Αλίκη, η θεία Πηνελόπη κι εγώ καθόμαστε έξω στο παγκάκι και συζητάμε για τον θάνατο του Μίλτου. Η Νίτσα η χοντρή έχει κούκλο άντρα κι ένα όμορφο κοριτσάκι ντυμένο με λευκό φουσκωτό φόρεμα. Το χαριτωμένο κοριτσάκι μπροστά μας, με το μπεζ φουστανάκι και τα μαύρα μαλλάκια, μας χαμογελά συνεχώς όλο νάζι. Ο ωραίος ψηλός 40άρης με την ίσια μύτη και τους γκρίζους κροτάφους βρίσκεται δίπλα μου καθώς βγαίνουμε από την εκκλησία. Στιγμές στον χρόνο...

Σάββατο, 27 Σεπτεμβρίου 2003

Οικογενειακή συνεστίαση μαζί με τους Μαρκάκηδες. Αδυνατούμε να κουβεντιάσουμε το παραμικρό επειδή όλοι ασχολούμαστε με τον βασιλιά Θάνο, ο οποίος χαχανίζει και βρίζει ασταμάτητα, ηλίθια, κοιτώντας εξεταστικά τους πάντες με το μόνιμα βλοσυρό βλέμμα του. Οι υπόλοιποι φαίνονται να διασκεδάζουν, εμένα μου έρχεται να τον πνίξω. Να γιατί δεν έχω θέση στις κλίκες.

Το απόγευμα πηγαίνω μεγάλη βόλτα μέχρι τη Βουλιαγμένης. Τα εγκαταλειμένα σπίτια είναι σαν κενά πτώματα που έχουν αφεθεί να σαπίζουν. Όμως, έχουν μια γοητεία, σα να έχουν απελευθερωθεί από κάτι...

Κυριακή, 28 Σεπτεμβρίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Καθώς ονειρεύομαι, ακούω ολόγυρα ένα γλυκό νοσταλγικό τραγούδι που μιλά για τον θάνατο.

Ξαφνικά φεύγω μέσα σ' ένα σκοτεινό τούνελ, αιωρούμαι μέσα του, με απορροφά όλο και βαθύτερα. Καθώς βυθίζομαι αισθάνομαι ευχάριστα μα δεν καταλήγω πουθενά ούτε κρατά πολύ. Ξυπνώ κάπως απογοητευμένη...

Το ίδιο πρωί πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ μαζί με την αδελφή μου. Σκέφτομαι να της διηγηθώ το παραπάνω όνειρο και τότε η πωλήτρια δίπλα μας ρωτάει μια συνάδελφό της:
"Τι σου είπα; Αδελφή;"
"Όχι, τυρί", απαντά η άλλη.

Δευτέρα, 29 Σεπτεμβρίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Ο Μίλτος ο μακαρίτης κάθεται σ' ένα κρεβάτι. Είναι ημίγυμνος, μελαμψός, με μαύρα σγουρά μαλλιά -όπως όταν ζούσε. Στο κεφάλι και ψηλά στο στήθος του φέρει κόκκινα καταπλάσματα. Μόλις συνειδητοποιώ ποιός είναι, το όνειρο γίνεται διαυγές.
"Μίλτο, πως είσαι; Είναι καλά εδώ που βρίσκεσαι;" τον ρωτάω.
Δείχνει να ξαφνιάζεται ελαφρά, σοβαρεύεται και ανακάθεται στο κρεβάτι.
"Καλά είμαι. Όλο ταξιδεύω. Κάνω ταξίδια", μου απαντά ήρεμα.
"Κι αυτά τα τσιρότα τι είναι;" ζητώ να μάθω, εννοώντας τα κόκκινα καταπλάσματα.
"Αυτά με βοηθούν να ταξιδεύω", μου εξηγεί. Ύστερα σηκώνεται και δίνει σε διάφορους ανθρώπους να πιούν ένα υγρό μέσα σε κούπα, το οποίο θα τους κάνει να δουν το μέλλον τους. Δεν θα έπρεπε να παίρνει τέτοιες πρωτοβουλίες, ωστόσο ο Μίλτος αρνείται να περιοριστεί σε παθητικό ρόλο.

Τότε, εντελώς ξαφνικά εμφανίζεται δίπλα μου ο Νάσος, με ενοχλεί και μου σπάει την αυτοσυγκέντρωση. "Φύγε, θα σου ρίξω κατάρα", τον απειλώ και φεύγει. Αμέσως μετά, όμως, ακούγεται δυνατή μουσική από ψηλά· είναι ο Γιάννης, που βάζει νταούλια στο διαπασών. Ξυπνώ ενοχλημένη, νωρίς το πρωί, και αφουγκράζομαι περιμένοντας να ακούσω σαματά από πάνω. Ησυχία...

Πιθανή ερμηνεία: Φαντάζομαι ότι συνάντησα το Μίλτο στο αστρικό πεδίο, μετά από πρωινό διαλογισμό και νοερή

εντολή: ‘‘Απόψε θα βγω στα αστρικά πεδία’’. Ωστόσο, γύρω μου εξακολουθούν να μαζεύονται αόρατοι και ορατοί εχθροί – στη συγκεκριμένη περίπτωση άτομα της οικογένειάς μου τα οποία, μάλλον ασυνείδητα, συντονίζονται σε ηχητικό πόλεμο εναντίον μου με σκοπό να διασπούν την προσοχή μου και να μπλοκάρουν την πνευματική μου πρόοδο. Θεωρώ, πάντως, αρκετά περίεργο το γεγονός ότι στα αστρικά πεδία την πορεία μου διακόπτουν τα ανήψια μου -όχι ο Τάκης...